

Chuck Smith és Tal Brooke

Aratás

A könyv eredeti címe:

Harvest

by Chuck Smith and Tal Brooke

Fordította: Rencsényi Tibor

Előszó

A keresztények számára frusztráció állandó forrását képezi, hogy mindenáron meg akarják ismerni a megismerhetetlent. Isten útjaira vagyunk kíváncsiak, jöllehet Isten maga jelentette ki, hogy „Az én utaim nem a ti utaitok, amerre én járok, ti nem járhattok.“

Amikor Isten hatalma csúcspontjára akarta emelni Izraelt, olyan személyt választott ki királynak, akiről senki sem gondolta volna, hogy a dicsőség felé fogja vezetni az országot. A betlehemi Isai legkisebb fiát, Dávidot szemelte ki és kente királlyá. Dávidot, egy egyszerű pásztorfiút, aki nem rendelkezett egyéb érdemmel, csak azzal, hogy szerette Istent, gyönyörködött Istennek a természetben megnyilvánuló nagyságában.

Amikor Isten erős hadsereget akart biztosítani Dávid számára, hogy szembe tudjon szállni Izrael ellenségeivel, a szegényeket, az eladósodottakat és az elégedetleneket gyűjtötte össze. Ezekből a furcsa harcosokból tevődött össze Dávid serege, mely által Isten legyőzte az összes ellenséges hadat.

De Jézus is furcsa munkatársakat választott magának amikor elkezdte hirdetni Istennek az emberekhez szóló, világrengető üzenetét. A tizenkettő közül a legtöbben halászok voltak, sőt egyikük a megvetett vámszedői hivatást űzte. Mi bizonyára egészen másféle embereket keresnénk egy ilyen jelentékeny feladat teljesítéséhez.

Pedig gyakran tanúi vagyunk annak, hogy amikor Isten valamilyen hatást akar gyakorolni társadalmunkra, általában olyan módszert választ, mely – legalábbis a világ szemében – ostobaságnak tűnik. Így szégyeníti

meg azokat akik bölcseknek tartják magukat. Máskor a gyengeségben nyilvánítja ki hatalmát, hogy megszenyenítsse az erőseket.

Itt van például a több ezer tagot számláló gyülekezetek lelkipásztori vezetésének ügye. Isten nem igyekezett mindenáron olyan pásztorokat keresni akik a Yale vagy a Harvard egyetemen szereztek maguknak oklevelet. Ehelyett – mint azt a Calvary Chapel mozgalom konkrét gyakorlata mutatja – az egyik gyülekezetben megtért mexikói származású hulligán, a másikban a kábítószer rabságából megszabadult egykori hippi, megint másikban a mágiával való megkötözöttségéből szabadult valamikori kábítószerkereskedő, vagy éppenséggel egykori motorosbanda tag építi előjáróként Isten egyházát. De elővehetnénk egyéb példákat is mozgalmunk tapasztalattárából, melyek mind azt igazolják, hogy Isten nem emberi mércékhez igazodik.

A következő oldalakon csodálatos, sőt hihetetlennek tűnő történeteket olvashatnak, olyan személyekről, akik valamikor az erőszak, a különféle sátáni hatások rabságában sínylődtek, de miután Isten kegyelme megérintette őket, most azon fáradoznak, hogy ugyanaz a kegyelem másokat is új útra térítsen. Az olvasó bizonyára csodálkozni fog, hogyan sikerült ezeknek az – általában minden teológiai képzést nélkülöző – személyeknek hatalmas, több ezer tagot számláló gyülekezeteket létrehozni.

Milyen közös tényezők fedezhetők fel náluk? Mi az ami lehetővé tette számukra, hogy szolgálatukban ennyire páratlan eredményeket könyvelhessenek el? Történeteik nem is annyira egyedülállóak, mint első pillantásra gondolná az ember. Mozgalmunk fejlődése és terjedése során számos esetben volt alkalmunk megfigyelni, hogy Isten Lelke embereket formált át és tett alkalmassá egy-egy új gyülekezet lelkipásztori irányítására.

Szilárdan meg vagyunk győződve arról, hogy mindazok az alapelvek, melyeket szolgálatunk négy évtizede során Istentől megtanultunk, másutt is ugyanilyen eredményesen alkalmazhatók. Ha valaki magáévá teszi őket, minden lehetősége megvan arra, hogy fejlődőképes, erős gyülekezeteket építsen.

Az Apostolok Cselekedeteinek könyvét olvasva látjuk, hogy az egyház születésének napján nem kevesebb, mint 3000 lélek csatlakozott a hívők közösségéhez. Az Úr ezután nap nap után folytatta az ily módon megkezdett munkát. Meg vagyunk győződve arról, hogy ha az egyház azzá válik, aminek mindig is lennie kellett volna, akkor Isten véghezviszi azt, amit mindig is szeretett volna véghezvinni: a kegyelem ereje által történő aratás túl fogja szárnyalni legmerészebb elképzeléseinket is. Nem

feledkezhettünk azonban meg arról, hogy az Ő útjai nem a mi utaink. Bárcsak képesek lennének meghallani szavait.

Chuck Smith
Calvary Chapel, Costa Mesa

Bevezetés

Megtöröltem izzadó halántékomat és hozzákezdttem a nálam levő *Look*, *Time* és *Newsweek* magazinok legújabb számainak lapozásához. Örömmel engedtem át magam az egész oldalakat kitöltő színes fényképek csodálatos varázsának.

Karjaimon verejték gyöngyözött, ahogy a magazinokat tartottam a melegtől átítatott, forgalmas dél-indiai piac embertömegében. A Mysore állambeli Bangalore buszállomásán voltam. Éppen a legnagyobb indiai guru, Sai Baba híveinek itteni központjából érkeztem. Akkoriban ugyanis aktív tagja voltam ennek a mozgalomnak.

Egy emberalak emelkedett ki az egyik képen: csillogó-villogó test bukik fel a Csendes óceánból, magasba emelt karjait a kék égbolt felé nyújtja. A jelenet ezredmásodpercnyi időt örökít meg. Üde vízcseppek a levegőben a test körül, gyöngyöző tengerhab az emberalak bőrén, arca pedig mintha az örömteli extázis és természetfeletti békesség feledhetetlen pillanatát sugározná.

Rögtön láttam, hogy eredeti kaliforniai hippiről van szó. Hosszú, aranyszínű haja egybeolvadt karcsú, de izmos testével, arcán szinte felismertem a jellegzetes hippie múlt állomásait. Lelki szemeimmel láttam, amint kábítószert vásárol Haight Ashbury-ben, amint autóstoppolás közben érett gyümölcsöt fogyaszt a San Franciscót és Los Angeleszt összekötő 1-es számú útvonal mentén. Azonban az óceán vizéből előbukkanó arc azt is jelezte, hogy a vándorlás nem remélt, örömteli véget ért. Nincs többé szűkölködés, nincs többé pokol. Végtelennek tetsző nyugalmat és megkönnyebbülést sugárzott magából ez a felszabadult lélek.

A fiatalembert éppen akkor fényképezték le, amikor megkeresztelkedett a Corona Del Mar Beach tengeröböl vizében. Egyike volt annak a 900 személynek, akit a Calvary Chapel aznap alámerített. Az esemény jelezte, hogy a Jézus mozgalom teljes erővel haladt előre a nyugati partvidéken.

At alámerítéseket – mint ahogyan az a riport többi fotóiból is kitűnt – a Calvary Chapel vezetője, Chuck Smith végezte. Akkor már hónapokon

át kereszteltek, havonta átlagban mintegy 900 fiataalt. A jelenség olyan világi tudósokat ejtett zavarba, mint amilyenek Marcuse és Leary voltak.

A fényképekből minden kétséget kizáróan kitűnt, hogy a sziklás partmeredélyen álló fiatalok lemondtak a hippie szubkultúra álmairól, annak érdekében, hogy életüket és minden terhüket Jézus Krisztus kezeibe helyezhessék. Lemondtak régebbi meggyőződéseikről, elvetették a régi élvezeteket. Nem kellett nekik többé a kábítószer, közösségi élet, szabad szerelem – és ami mindezzel együtt járt – a keleti filozófia. Számomra, akkor ott Indiában komoly fejtörést okozott a dolog. Mi az oka annak, tettem fel a kérdést, hogy ismét erősödni látszik az a régi bibliai világszemlélet, amelyet én csak a fekete-fehér paradigmák kategóriájában tudtam felfogni? Nem is sejtettem, hogy viszonylag rövid időn belül választ fogok kapni kérdéseimre.

Két évig voltam Indiában. Aktív tagja voltam az „új tudatosság” megmozdulásnak, melynek vezetője, az önmagát istenemberré nyilvánító tanítómester azt jövendölte nekem, hogy megvilágosodásra vagyok elhivatva. Szívvel-lélekkel beleolvadtam a miszticizmusnak abba az erőtljes hullámába, amely az elkövetkezendő évtizedben el fogja terjeszteni a New Age mozgalmat Amerikában. Kalandfilmhez hasonló körülmények vezettek engem erre az útra és tartottak továbbra is állandó feszültségben. Meggyőződésem olyan erős volt, hogy a Life magazin képriportja valóságos sértést jelentett számomra, hiszen azt jelezte, hogy „új tudatosságunknak” komoly vetélytársa akadt.

A képek eszembe juttatták mindazokat a nehézségeket, melyekkel az „istennéválás” hosszú szellemi ösvényén meg kellett küzdenem. Az utóbbi hónapokban amúgy is fáradtság és elkedvetlenedés lett úrrá rajtam. Sőt, szelemi előrehaladásomat – két keresztény misszionárius személyében megjelenő – kísértések nehezítették. A misszionáriusok szeretete nyugtalanságot támasztott bennem. A szó szoros értelmében áradt róluk a jóság, és a körülményektől függetlenül mindig valamiféle természetfeletti öröm lakozott bennük. Hogyan tettek szert a szeretetnek és reménységnek erre a rejtett és kiapadhatatlan forrására, tettem fel olykor-olykor magamnak a kérdést. Leggyakrabban azonban csak átkozni tudtam őket, mert úgy véltem pusztán jelenlétükkel akadályozzák további előrehaladásomat a tökéletesség felé.

A *Look* magazin 1971-es februári főtémája más folyóiratok számos cikkével együtt az aktuális pillanat egyik meglepő társadalmi jelenségére mutatott rá. A hatvanas évek vége felé kialakult új szubkulúrális társadalmi mozgalmak minden jel szerint válaszüthöz érkeztek. És ez érvényes volt a fényképen látható, örvendező nomád által oly kifejezően

ábrázolt kaliforniai radikális hippie kultúrára is. Ebben az összefüggésben az alémerítkező virággyermek látványa nem számított igazán meglepetésnek. Annál inkább az ok, amely a jelenséget előidézte.

Nem is sejtetem akkor ott, Dél-Indiában, a magazinokkal a kezemben, hogy hamarosan én magam is át fogom élni a fényképeken látható fiatalember örömét. Egy esztendő sem múlt el, és én is alémerítkeztem a virginiai Charlotteville közelében fekvő tó vizében, s az én arcomon is ugyanaz a boldogság volt látható, mert életemben először, végre alkalmam volt megismerni az igazi reménységet.

Hogyan is gondolhattam volna Indiában arra, hogy nemsokára hátat fordítok a gurunak, kereszténnyé válok, sőt, ugyanazzal a Chuck Smith-tel fogok szorosán együttműködni, aki a képriportokban igencsak jelentős szerepet töltött be! Pedig mintha csak Isten figyelmeztetett volna előre: *„Azt hiszed, hogy a helyes ösvényen haladsz az igazság felé vezető úton. Nem is sejtetted, hogy a világ legcsalárdabb hazugságának estél áldozatul. De látod-e azt az embert ott a hullámokban? Chuck Smith-nek hívják, szolgálaim közé tartozik. Elérkezik majd a nap, hogy mikor azt majd én határozom meg, amikor kapcsolatba lépsz vele és együtt szolgáltok nekem.“*

Ez azonban a jövő zenéje volt. Akkor ott Indiában, nemzedékem számos más tagjához hasonlóan, egyelőre még szilárdan meg voltam győződve arról, hogy a kereszténység számomra nem jelenthet járható utat.

Hogyan jutottunk ide? Miért utasítottuk el a keresztény üzenetet? Talán nem tévedek, ha azt állítom, hogy életem példája jellemző esetnek számít.

Káoszban élő nemzedék

Ateista családban nőttem fel, templomba sohasem jártunk. Ezenkívül már gyermekkoromban alkalmam volt behatóan megismerkedni az okkultizmussal is. Tíz éves lehettem, amikor egy este apám – aki Londonban teljesített diplomáciai szolgálatot – a hírhedt Ouija táblával lepett meg. Mivel meggyőződéses materialista volt, semmiféle veszélyt nem látott az okkultizmusban, egyszerűen úgy vélte, hogy ártalmatlan szórakozást biztosít gyermekének.

Később, amikor már a Virginia egyetem hallgatójaként folytattam tanulmányaimat, erőteljes vonzódást éreztem a miszticizmus iránt. A tévelygés ajtaját a Sandoz LSD tárta ki előttem egy szépséges tavaszi

estén, amikor a virginiai mezők olyanok, mint megannyi hatalmas karosszék. A kábítószer hatása alatt úgy éreztem, mintha mennyei erők látogattak volna meg, hogy megmutassák az örökkévalóság egy pillanatát. Ezt követően már senki sem tudott meggyőzni engem arról, hogy az igazságot ne az upanisádokban és a többi indiai szent könyvben keressem. Szilárd elhatározásra jutottam: egy napon el kell jutnom Indiába, hiszen csak ott találkozhatok a megvilágosodott mesterek valamelyikével.

De tartozom egy másik vallomással is. Van még egy oka annak, hogy a keleti vallások felé fordultam, ahelyett, hogy elfogadtam volna a kereszténység tanítását. A templomokban, amelyekbe időnként bebenéztem, szinte gyáltalán nem tapasztaltam az újszövetségben oly lenyűgözően ábrázolt krisztusi szeretetet. Sőt, a szeretethiány gyakran olyan szembetűnő volt, mint az égbolton a villám. S ezt általában ítélezés, merevség, zárkózottság kísérte. Még a bibliai tanítással rendelkező egyházak sem mutattak készséget arra, hogy befogadjanak valakit aki nem egyezett teljes egészében nézeteikkel.

Pedig a kívülálló számára semmi sem visszataszítóbb, mint amikor egy egyházi közösségben nincsenek jelen sem Isten szeretetének, sem kegyelmének tapasztalható jelei. Ami ilyenkor megmarad, az nem más mint lélek és szívnélküli külső vallási forma. Az ilyen egyházakat nem tekintetem az igazságkeresés megbízható eszközeinek.

Persze nemcsak a szűk látókörű egyházakat kell hibáztatnunk. Generációm tulajdonképpen saját csapdájába is beleesett, amikor önnön formaromboló szubkultúráját sokkal becsületesebb megoldásnak tekintette, mint mondjuk az „ítélkező és képmutató“ kereszténység alternatíváit. Azt hiszem túl korán fordítottunk hátat a kereszténységnek. Annak idején, társaimhoz hasonlóan és magam is nem kevés gyanakvással szemléltem egy-egy egyház szégyenlős nyitási kísérleteit. A már említett két indiai misszionáriust például könyörtelen elemzésnek vettem alá, hogy hibákat találjak bennük. Pedig tényleg Isten kegyelmének edényei voltak mindketten. Az út végén azonban én is szembetalálkoztam az isteni kegyelemmel és az egyházakról rajzolt karikatúra nem lehetett többé kifogás számomra. Annál is inkább, hiszen tisztában vagyok azzal, hogy szárazabb keresztény éveimben engem is joggal vádolhattak ugyanazokkal a bűnökkel, amelyek miatt korábban viszolyogtam a kereszténységtől. Bizony olykor-olykor bennem is kiapadt a szeretet és felnövekedett az ítélezés szelleme.

Tény, hogy a hatvanas és hetvenes éveknek az egyházától elidegenedett és a kereszténység iránt ellenségesen viszonyuló ifjúsága rendkívül nehezen elérhető területet jelentett a hittérítők számára. Ám

amikor e nemzedék tagjai találkoztak a Calvary Chapel szolgálatával, egyszerűen másképpen reagáltak. Akármit is tapasztaltak a Calvary Chapelnél, az a valami elegendő volt ahhoz, hogy felkavarja és megtérésre ösztönözze őket.

Amikor tíz esztendővel megtérésem után először léptem be a Costa Mesa-i Calvary Chape hatalmas imaházába, én is úgy éreztem, mintha egészen friss szellő símogatná az arcomat. Már a bejáratnál érezni lehetett a szeretet túláradó jelenlétét. Az ítélkezésnek pedig még csak nyoma sem volt itt. Felfigyeltem a szószéknél álló emberre. Emlékszem, megtérésem után sokáig nem értettem miért nem tapasztalom sehol annak az isteni ígéretnek a beteljesülését, miszerint Isten szolgálóiból élő víznek folyamai fognak áradni. Nos, a szószéknél álló emberrel – akit egyébként Chuck Smithnek hívtak – éppen ez történt, miközben az Igét hirdette. Chuck Smith Isten túláradó bőségébe burkolózott, folyton Isten nagyságára mutatott rá, önmagával egy szemernyit sem foglalkozott. Mindez azt jelentette számomra, hogy ezen a helyen Isten jelen van és működik.

A szolgálat után személyesen is találkozhattam Chuck Smith-tel. Olyan volt ez mint két régi barát találkozása. Sokan vártak előttem a sorban, hogy megszoríthassák a kezét, hiszen a vasárnapi istentiszteletken nem kevesebb, mint 4000 személy vett részt. Nem tudom találozta-e életemben barátságosabb, nyíltabb, szeretettel teljesebb emberrel. Csak most érettem meg miért használta fel Isten éppen azt az alázatos lelket arra, hogy eljuttassa üzenetét egy egész nemzedékhez.

A Calvary Chapel roppant szerény alapokról indult, de megvolt benne a nyitottság egy szomszédos nemzedék felé. Az eredmény ismeretes: az amerikai történelem egyik egyedülálló „lélekaratása“ terebélyesedett ki belőle. Ennek története mindannyiunk számára érdekesítő tanulságokat tartalmaz. E tanulságokból tár egy csokorralót az olvasó elé ez a könyv.

Tal Brooke

A Calvary Chapel belép a történelembe

Amikor a Calvary Chapel robbanásszerű növekedéséről írok, - ami tulajdonképpen az én Costa Mesa-i gyülekezetemben kezdődött, mintha én magam is pusztán csak szemlélője lettem volna a dolgoknak. A

dicsőség nem a miénk, hanem egyedül az Úré. Ha te is ilyen szemszögből nézve vizsgálod az eseményeket, belelértve nehéz éveimet, a „sivatagi vándorlás időszakát“ is, akkor meg fogod érteni miért állok félelemteljes tisztelettel az előtt, amit Isten tett. És te is ámuldozó szemlélőként fogod csodálni művének csodálatos szépségét. A csendes óceáni tömeges kereszteléseinkről készített, majd a *Look*, *Time* és *Newsweek* magazinokban napvilágot látott képek kétségtelenül úgy mutatják be a Calvary Chapel munkáját, mint aratást, mint emberek aratását. Hiszen az óceán partján emberek ezrei várakoznak, hogy alámerítkezessenek. A szóbanforgó magazinok egyértelműen rámutatnak, hogy az egyháznak van mit tennie, s célját meg is valósíthatja. Ezért állítják könyveikben Peter Wagner, a Fuller egyetem, valamint Ron Enroth a Westmont egyetem professzora, hogy ez a jelenség az amerikai történelem egyik legjelntősebb eseménye.

A statisztikai kimutatások szerint a Cosa Mesa-i Calvary Chapel a hetvenes évek közepén, egy kétéves időszakban több mint nyolcezer személyt keresztelt meg. Ugyanebben az időszakban mintegy 20000 ember keresztény hitre jutásában játszottunk aktív szerepet. Az egyházak növekedésével foglalkozó szakemberek azt állítják, hogy a Calvary Chapel növekedési aránya meghaladja a tízezer százalékot.

Pedig amikor 1965-ben a Costa Mesa-i Calvary Chapel gyülekezetbe kerültem, mindössze huszonöt hívő gyűlt egybe az első vasárnap délelőtti istentiszteletre.

Érdemes párhuzamot vonni. Ebből az egy, kis létszámú gyülekezetből nem kevesebb mint háromszáz fiókgyülekezet növekedett ki szerte az Egyesült Államokban, ez a huszonöt taggal rendelkező kis közösség több mint harmincötezer tagú nagy közösséggé terebélyesedett! A Calvary Chapel pillanatnyilag a tizennyolcadik helyen áll a világ húsz legnagyobb gyülekezetét magába foglaló listán. John Vaughan, a *The World's Twenty Largest Churches* (A világ húsz legnagyobb gyülekezete) című könyvében egy egész fejezetet szentel a Calvary Chapel jelenségnek.

Persze munkánkról bírálatok is elhangzanak. Az egyik bíráló futószalag-vallásnak nevezte a Calvary Chapel mozgalmat. Azzal vádolt bennünket, hogy igehirdetésünkben a tömegek igényeihez alkalmazkodva felhívjuk az evangélium üzenetét. Úgy látszik, egyes kritikusok jogot formálnak arra, hogy maguk döntsék el mi az amit Isten megtehet és mi az amit nem tehet meg. A „lehetetlent“ pedig – legalábbis az ő véleményük szerint – még Isten sem tudja megvalósítani.

Mások – főleg az éveken át stagnáló gyülekezetek tagjai – előszeretettel fogadják a lelki elitizmus elvét. Azt állítják, hogy a kis létszám jelenti az igazi lelkiséget és hűséget, a helytelen kompromisszumok elutasításának foglalatát. Ők azok akik úgy érzik, hogy a „mennység“ automatikusan csökkenti a lelkiség „minőségét“.

Egyik példabeszédében Krisztus arról az emberről beszélt, aki elásta talentumait, nem hasznosította őket, és ezért végül még azt is elvették tőle amije volt. Ne feledkezzünk meg azonban a másik szolgáról, aki a példabeszéd szerint sokszoros hasznot valósított meg a rá bízott talentumok segítségével. Semmilyen bibliai alapja sincs tehát annak az elképzelésnek, mely szerint Krisztus korlátozná a szolgálatnak a mennységben megnyilvánuló hatását. Sőt: a mennységbeni gyarapodás jele lehet annak, hogy a munkát valóban Isten irányítja. Ki ne emlékezne arra az újszövetségi eseményre, amikor az első pünkösd napján háromezer ember fogadta be Krisztust Jeruzsálem utcáin? „Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel“ (Ap.Csel. 2:47).

Mint ahogyan annak idején az első keresztények is felfedezték, hogy nem zárhatják be az Örömhírt a zsidóság viszonylag szűk kereteibe, hanem meg kell nyílniuk a „megvetett“ pogányság felé, úgy a Calvary Chapel tagjai is rádöbbentek, hogy okvetlenül „sebességet kell váltaniuk“. Így történt, hogy az a huszonöt, az amerikai középosztályt képviselő hívő megosztotta az örömhírt azokkal a fiatalokkal, akik egy – egészen más jellegű – szubkultúrából származtak. Ez a megnyílás a szeretet és az elfogadás valóságos csodája volt. S miután mindkét csoport elfogadta egymást, következett a számbeli gyarapodás. Érezhető volt, hogy maga Isten irányította a dolgokat. Ahogy múlt az idő, ahogy szemünk láttára alakultak át az emberi életek, Isten jelenléte és munkája egyre nyilvánvalóbbá vált számunkra. Hogyan is lehetett volna másként, amikor nap nap után tapasztaltuk, hogy például megrögzött, szabadulásban már nem is reménykedő kábítószerélvező egyszerűen nemet mond a heroinnak, eldobja a tűt és kimegy a strandra, ahol egyetlen délután leforgása alatt, három személyt vezet Krisztushoz.

Figyelemreméltó a következő tény is: akárhányszor új épületbe költöztünk, közösségünk azon nyomban túl népes volt ahhoz, hogy az új körülmények megfeleljenek neki. Olyan gyorsan növekedetünk, hogy sehogy sem tudtuk utolérni magunkat. Az eredeti gyülekezetből –mely egyike volt Costa Mesa első gyülekezeti épületeinek – két esztendő elmúltával költöztünk át egy, - a Csendes óceán partján fekvő, - kibérelt lutheránus templomba. Ezután egy váratlan lépésre határoztuk el magunkat és átköltöztünk egy megvásárolt iskolaépületbe. Mivel az

építmény nem felelt meg az előírásoknak, ledöntöttük és újat emeltünk a helyére. Hippik és középosztálybeli polgárok dolgoznak mosolyogva, jókedvűen egymás mellett az építkezés alkalmával. Olyan furcsa látvány lehettünk, hogy olykor-olykor még az országúton száguldó gépkocsik is lelassítottak, hogy utasaik megbámuljanak bennünket.

Nekem mindig az volt a véleményem, hogy az ideális gyülekezetnek 275 férőhellyel kell rendelkeznie, azért az egykori iskolaépületbe valamennyivel többet, 330 ülőhelyet terveztünk. Közösségünk azonban olyan iramban gyarapodott, hogy mire 1969-ben befejeztük az építkezést, kénytelenek voltunk két istentisztelettel indulni, sőt az udvarban is el kellett helyzenünk 500 ülőalkalmatosságot. Ez nem is jelentett különösebb problémát – legalábbis addig, amíg szép volt az idő.

1971-ben azonban a számbeli növekedés és a téli esőzés újabb költözködésre kényszerített bennünket. Vásároltunk egy hathektárnyi földterületet Costa Mesa és Santa Ana határán. Ez a vidék valamikor gyümölcsöseiről volt nevezetes, utóbb azonban a rohamosan dél felé terjeszkedő Los Angeles számára biztosított teret. A megvásárolt földterületen 1600 férőhelyes, hatalmas cirkuszi sátrat emeltünk fel, amelyet nemsokára még 400 ülőhellyel bővítettünk. Közben hozzáfogtunk egy megfelelő nagyságú gyülekezeti épület építéséhez.

Az események csodálattal, de egyszersmind szorongással töltöttek el. Olykor letelepedtem az út szemközti oldalán levő jelzőtábla mellé és félelemmel a szívemben néztem a vállalkozást, melynek megvalósítására köteleztük magunkat. Rettenetsen nagy pénzüsszegre volt szükség ahhoz, hogy az építkezést befejezzük. Ostobaságot követtem volna el, amikor elfogadtattam az emberekkel ezt a tervet? Miért nem elégedtünk meg azzal, amink volt? Mi lesz, ha nem tudjuk kifizetni a számlákat? Ilyen és hasonló gondolatok gyötörtek nap nap után. Egyszer azonban, amikor szokásos helyemen ültem az útjelző tábla mellett, az Úr hangját hallottam szívemben: „Kié ez a gyülekezet?” Fennhangon válaszoltam: „A tiéd, Uram”. „Akkor miért rettegsz a csódtól?”

Isten szavai nyugalommal töltöttek el. A szorongás egyszerűen eltávozott belőlem. Megértettem, hogy a pénzügyek intézése nem tartozik az én hatáskörömbe. Az Úr majd gondot visel az anyagiakról. Fontos lecke volt ez a számomra. A gyülekezet nem az én gyülekezetem, hanem az Úré. A munkát is Ő kezdte, Ő végezte, Ő volt az aki a tömeges megtérésekkel egyre nagyobb épületek építésre ösztönzött bennünket.

És Isten folytatta a megkezdett munkát. Amikor a Calvary Chapel 1973-ban az új, 2200 ülőhelyesre tervezett gyülekezet megnyitását ünnepelte, az épület megint csak túl kicsinek bizonyult ahhoz, hogy

minden érdeklődőt be tudjon fogadni. Három vasárnap reggeli istentiszteletet tartottunk s mindegyiken mintegy 4000 ember vett részt. Sokan az erre a célra üresen hagyott padlón telepdtek le, mert nem volt elegendő ülőhelyünk.

Véleményem szerint az istentiszteleteken meg kell őrizni a testvéri közösség atmoszféráját. Igyekeztünk úgy tervezni a gyülekezet épületét, hogy a hatalmas tér oszlopok és tartógerendák segítségével több, kétszáztól ötszáz ülőhelyig terjedő kisebb részekre oszoljon fel. Így aztán a jelenlevők megszabadultak attól az érzéstől, hogy valamilyen sportcsarnokban ülnek. Sőt, még az ülőhelyek nélküli padló rész is a meghittség hangulatát kölcsönözte, hiszen nem volt üres, ott ültek azok, akiknek nem jutott hely a padokban. A szószék emelvényét igyekeztünk minél egyszerűbben berendezni, szándékosan elkerülve minden díszítő elemet. Az ülőhelyek félkört alkottak, ami azt jelképezte hogy nincs senki, aki fontosabb lenne mint a többiek. Az egész gyülekezet – nagysága ellenére – egyszerűséget és meghittséget tükrözött.

Az esti szolgálattal együtt minden vasárnap négy istentiszteletet vagyunk kénytelenek tartani. Gyülekezetünkben nincs lehetőség arra, hogy a tagok egységes közösségként találkozzanak. A közös úrvacsora ünneplése miatt kéthavonta közösségi találkozókat tartunk az Anaheim Convention Center-ben, ám még ez a tízezer férőhelyes kongresszusi csarnok sem képes befogadni a Calvary Chapel teljes tagságát. Még itt is kénytelenek vagyunk két összejevetelt tartani.

Igyekszem minden részletkérdésben eleget tenni feladataimnak a Calvary Chapel gyülekezetben. Pásztorális személyzetemet utasítottam, hogy okvetlenül közöljék, ha valaki személyesen velem szeretne beszélni. Mindenkinek rendelkezésére akarok állni, ha valami akadály gördül a beszélgetés elé, titkárom másik időpontot javasol az illetőnek. A vasárnap délelőtti szolgálatok után is szívesen találkozok minden hívővel. A gyülekezet kijáratánál állva üdvözlöm a távozókat, sokakkal kezet fogok, megbeszélék velük bármit, ami a szívükön van.

A Calvary Chapel rádióműsort sugároz. Ezt különösen azok miatt szorgalmazzuk, akik más vidéken élnek. A Nielsen féle felmérés szerint a vasárnap délelőtti Calvary Chapel szolgálat a leghallgatottabb műsorok közé tartozik. 1987 óta a rádióműsorok mellett tévéprogramok készítésével, valamint kazetták és lemezek felvételezésével és terjesztésével is foglalkozunk, ezenkívül nagy figyelmet fordítunk a missziós tevékenységre is. Aktívan támogatjuk a Wycliffe féle biblifordító szervezetet, a Campus Crusade-et, a Missionary Aviation Fellowship-et és egyéb szervezeteket, mozgalmakat. A Harmadik Világ szükségleteire

aktívan adakozunk. Az Úr útmutatásával rádióadót létesítettünk San Salvadorban, s átadtuk azt a helyi gyülekezet pásztorainak. Anyagi támogatással járultunk hozzá ahhoz, hogy Kínát egymillió Bibliával lássák el. Missziós tevékenységre szánt kiadásaink meghaladják a helyi gyülekezetre költött összeget.

A Calvary Chapel közreműködésével hetente átlagban 200 személy tér meg. Az új hívőket sokáig a nagyra becsült Navigators bibliatanulmányozó program tizennégy hetes kurzusával oktattunk. A Calvary Chapel idővel saját bibliatanulmányozó programot fejlesztett ki. Ennek keretében az új hívők minden este bibliaórákon vesznek részt. Én magam hétfő esténként fiatalokat tanítok, ahét közepén pedig esti bibliaórát tartok. Azonban a hét minden napján vannak egyéb esti bibliaösszejöveteleink, melyek ezreknek biztosítanak lehetőséget arra, hogy megalapozott biblia ismereteket szerezzenek és egymással közösséget építsenek.

A Calvary Chapel soha senkitől nem kér pénzt. Tagságunkat nem kötelezzük arra, hogy tizedet fizessen, vagy más formában adakozzon a gyülekezet számára. Sem a rádió hullámhosszain, sem tévéműsorainkban nem kérünk pénzt az emberektől. Íratlan törvénynek számít nálunk, hogy pénzt kérni annyit jelent, mint nem bízni Istenben. Ugyanakkor fizetéseinket az átlagos életszínvonal szempontjából nézve alacsony szinten tartjuk. Családommal együtt meglehetősen egyszerű életmódot élek, jóllehet szolgálatom miatt dollármilliókat volt alkalmam kezelni. Tudatában vagyok annak, hogy mindezért a pénzért Isten előtt kell majd felelnem, minthogy ez a pénz az Ő pénze, nem az enyém. Én csak egyszerű szolga vagyok, akinek azzal kell törődnie, hogy Ura parancsainak megfelelő módon engedelmeskedjen. Mert a nemhívők rajtunk tartják a szemeket és viselkedésünktől függ, hogy tanúságtételünk eljut-e a szívéig vagy sem.

Soha nem nyerték el tetszésemett a tömegtájékoztatási eszközök által nagydobra vert, valóságos palotákban lejátszódó, csillogó-villogó keresztény ünnepségek, melyeket ráadásul Isten pénzéből – az ártatlan, segítőkész, gyakran éppenséggel sebezhető hívők adományaiból – finanszíroznak. A személyi kultusz nagyon veszélyes dolog, de pénzügyi nagyratörés és becstelenség talán még veszélyesebb. A legnagyobb baj az, hogy emiatt a nyilvánosság téves képet alkot magának a kereszténységről. Egyik barátom szellemesen „karikatúra hadművelet”-nek nevezte ezeket a nyilvánosság szeme előtt lejátszódó keresztény pénzgyűjtési akciókat. A hasonlat találó, hiszen valóban a keresztény ember karikatúrájává válunk, nemcsak a képernyőn megjelenő gyűjtők,

hanem mi többiek is, akik keresztényeknek valljuk magunkat. Mert mindannyiunkra rásütik a naivitás, a kapzsiság, a megbízhatatlanság és becstelenség lehetőségének bélyegét. Így a keresztény üzenet hitelét veszti.

Hiszem, hogy a Calvary Chapel közösségét Isten rendkívüli testvéri szeretettel áldotta meg. Krisztus szavai szerint a világ abból tudja meg, hogy övéi vagyunk, ha szeretjük egymást. Ezért elsődleges feladatunknak tartjuk a testvéri szeretet ápolását és imádkozunk, hogy képesek legyünk valóban keresztény mércéket mutatni a világnak. Az Úr tanítása szerint a keresztényeknek alapvetően egyedi ismertető jelekkel kell rendelkezniük. Olyanokkal mint a szeretet, a tisztaság, egy feslőbbrendű és egész életet átölelő erkölcshez való ragaszkodás. Sajnos vannak olyanok, akik önmagukat felhatalmazzák azzal a joggal, hogy a többiek nevében beszéljenek és a nyilvánosság előtt mutatkozva karikatúrát rajzolnak a kereszténységről. Mert magánéletük olyan mint sok szappanoperatévésorozat nem éppen pozitív hősének élete: botrányos cselekedeteik a megvetés gúnyos mosolyát varázsolják a nemhívók ajkára.

Arra vagyunk elhivatva, hogy egészen mást, sokkal többet és jobbat mutassunk a világnak. Sajnos a tömegtájékoztatási eszközök egyáltalán nem foglalkoznak azokkal a keresztényekkel, akik az elmúlt időszakban álhatalatosan kitarítottak az Úr mellett, megtagadták önmagukat, ellenálltak a kísértéseknek és Isten hasznos eszközeinek bizonyultak a missziós munkában. A tévében és a rádióban alig hallani valamit olyan hithősökről, mint amilyen George Müller, Hudson Taylor vagy C.T. Studds voltak. Isten segíteni akar nekünk, hogy eredményesen pótoljuk ezt a mulasztást, azáltal, hogy eleget téve elhivatottságunknak Krisztus igazi követőivé válunk ebben a világban.

A Calvary Chapel-ben betöltött szerepemről hadd mondjam el még a következőket. Téved aki azt hiszi, hogy beléptem egy repülőgép anyhajó nagyságú gyülekezetbe és ott rögtön admirálissá váltam. Nem voltam hasonlatos a dúsgazdag milliomos örököséhez sem, aki egy szempillantás alatt hatalmas vállalatok tulajdonosává és irányítójává vedlik át. Nem, a startvonalától kellett kezdenem, szüntelenül oda kellett figyelnem az Úrra, engedelmeskednem parancsainak, még ha azok időnként ellentmondásosoknak is tűntek. És sok volt a lecke, a vér, a verejték és a könny.

Meg vagyok győződve arról, hogy feladatom elvégzésére Isten „sivatagi éveim“ idején készített fel. Benső vívódások által formálta személyiségemet olyanná, hogy megfeleljen majd az eljövendő munkának. Persze akkor még nem tudhattam teljes bizonyossággal, hogy mi vár rám.

Küszködtem és bíztam. Isten pedig csak akkor változtatja valósággá a lehetetlent, ha hisszük, hogy meg fogja azt tenni.

Szárazság az aratás előtt

Nem vagyok az alkalmazottatok! Engem Isten hívott el, hogy pásztorként szolgáljak egyházában. Kénytelenk lesztek mást keresni helyettem.

Ezek a gondolatok kísérték életem egyik legjelentősebb fordulópontját. Világosan érzetem, hogy Isten az, aki szól hozzám. És tizenhét évi lelki szárazság, a kereszténység hagyományos formáiban való bukdácsolás után tudtam, hogy nemsokára véget kell érnie a fizetett munkás helyzetével járó korlátozottságnak. Lassan-lassan olyan állapotba kerültem, hogy nem volt erőm tovább játszani azt a szerepet, amelyet megköveteltek tőlem. Egyszerűen tisztában voltam azzal, hogy a formákhoz való makacs ragaszkodás kizárja a Szentlélek köztünk való működésének lehetőségeit. Lélekben már benyújtottam a lemondásomat, jóllehet ezt nem hoztam nyilvánosságra, sőt még akkor is hallgatásba burkolóztam, amikor azon a napon a gyülekezet vénei előtt kellett számot adnom formaromboló kezdeményezésemről.

Pedig a kéréses vasárnap esti istentisztelet rendkívül jól sikerült, a hívők igazi átéléssel a szívükben távoztak az imaházból. Mindannyian örültek annak, hogy szakítottam a hagyományos istentiszteleti formával és olyan összejövetelt tartottam, melyben mindenki szívvel-lélekkel részt tudott venni.

Elhatároztuk ugyanis, hogy a istentiszteletek szokásos formája – ének, értesítések, imádság és prédikáció – helyett amolyan spontán jellegű összejövetelt próbálunk tartani. Feleségemmel jóval korábban bementünk az American Legion Hall-ba, ahol az összejövetelt esedékes volt, s mire a hívők megérkeztek, körbe raktuk a székeket. Miután az istentisztelet elkezdődött, kijelentettem, hogy ezúttal nem az énekeskönyvből fogunk énekelni, hanem ismert lelki kórusénekekkel magasztaljuk az Urat. Az énekek után következett a közös ima, ami több olyan személynek biztosított lehetőséget a kitárulkozásra, akik korábban, a hagyományos formák miatt nem tudtak közösségben hangosan imádkozni. Végül kinyitottam a Bibliát és szolgáltam az Igéből. Középen ültem egy széken, úgy tanítottam a jelenlevőket, mintha nem istentiszteleten hanem valami házi összejövetelen.

A hatás rendkívüli volt. A tagok többsége üdvözölte az újítást. A gyülekezeti vezetőség azonban más véleményen volt. Annyiira kihozta őket a sodrúkból a formarombolás kísérlete, hogy a vének tanácsának azonnali összehívását követelték. A dolog különleges pikantériája az volt, hogy nemrég kezdtem szolgálni ebben a gyülekezetben. Még csak tagja sem voltam a vezetőségi tanácsnak, csak a fizetett lelki munkás státusát tudtam magaménak. A vezetőség tagjaiban meglehetősen erősen élt a felekezeti hovatartozás tudata, és semmiképpen sem akarták engedélyezni, hogy a gyülekezeti szabályokban illetve gyakorlatban bármilyen újítás érvényesüljön. Ezért minden köntörfalazás nélkül figyelmeztettek: nem fogják tűrni, hogy önálló kezdeményezéseimmel zavart keltsek a gyülekezetben.

Számomra világos volt, hogy a gyülekezet – sok más keresztény közösséghez hasonlóan – nem bibliai szabályokkal és formákkal van megkötözve, vezetését pedig nem a Krisztus szeretete által vezérelt keresztény testvérek, hanem fizetett alkalmazottak végezték. Sőt, a gyülekezeti véneket gyakran azért választották be a vezetőségbe, mert a világban bizonyos sikereket tudtak elérni, tekintéllyel, vagy pénzzel rendelkeztek. Ha már az üzleti tevékenységben olyan eredményesen működnek – vélték nyilván róluk – akkor bizonyára a gyülekezet irányítását is sikeresen végzik majd. Mondanom sem kell, hogy ezek világi érvelések, melyeknek semmi közük Isten országának mércéihez. Sőt mi több, azt hiszem éppen a sikeres emberek a legalkatlatlanabbak egy lelki közösség irányítására, hiszen életfilozófiájuk a világi előrehaladás törvényszerűségeiben gyökerezik. Ha valaki azt mondaná nekik, hogy áldozzák fel vagyonukat Krisztusért, nyilván ők is lehajtanák fejüket, mint az a bizonyos bibliai ifjú, és szomorúan távoznának.

A gyülekezeti vezetőség tagjai tehát arra használták szerepüket és befolyásukat, hogy saját képükre formálják az egyházat. Egyáltalán nem csoda, hogy egy ilyen közösségből hiányzott a korai kereszténység robbanékony dinamizmusa, istenközpontúsága és szeretete. Mintha útközben, a kereszténység húsz évszázada múlásával párhuzamosan elveszítettük volna azt ami Krisztus követésében a leglényegesebb. Sajnos ez még a tanbeli szempontból bibliaközpontúaknak, s ezáltal „legbiztosabbaknak“ tartott egyházakra is vonatkozik. Meghatározott keresztény törvényekhez igazodnak, ahelyett, hogy az Istentől származó erőt igyekeznének megragadni.

Amikor azon az estén a gyülekezeti vezetőség előtt álltam nem lázadtam, megőriztem nyugalmamat, sőt látszólag elfogadtam követelésüket, anélkül, hogy megpróbáltam volna magyarázkodni miért

tettem, amit tettem. Szívemben azonban csendes bizonyosság égett: egyre jobban tudatában voltam annak, hogy Isten lelkipásztori szolgálatra hívott el, nem pedig arra, hogy üzletemberek fizetett alkalmazottja legyek.

Ekkor döbbsentem rá, hogy semmiképpen sem maradhatok ebben a gyülekezetben. Ez volt az a bizonyos utolsó csepp a pohárban, ami megerősített elhatározásomban, hogy elhagyjam ezt a gyorsan gyarapodó közösséget és megint mindent elölről kezdjek valahol másutt. A Calvary Chapel kicsiny közössége pedig éppen akkortájt erőteljes nyomást gyakorolt rám, hogy menjek le hozzájuk, s náluk szolgáljam az Urat. Ez a lehetőség vonzó volt számomra, hiszen a Calvary Chapelben alkalmam adódott volna arra, hogy olyan új gyülekezeti rendszabályokkal induljak, melyek biztosították volna nekem az Isten – és nem emberek – előtt felelős pásztor státusát. Soha, de soha többé nem leszek emberek fizetett alkalmazottja – fogadkoztam szívemben.

Valamiféle bizonytalansággal azonban mégiscsak szembe kellett néznem. Ha csupán önmagamról lett volna szó, nem lett volna okom tétovázni. Csakhogy nem voltam egyedül – döntésem ugyanúgy érintette a feleésgemet, mint magamat. Előre tudtam, hogy költözködési tervem úgy meg fogja őt rázkódtatni, mint valami földrengés. Hiszen akkor már tizenhét költözködés volt mögöttünk és tizenhét éven át volt kénytelen látni, hogy lelkipásztori jövedelmemet különféle munkák vállalásával kell kiegészítenem. Semmim sem volt amivel esetleg bizalmat vagy reménységet lehetett volna ültetni a feleség szívébe. És most amikor végre sikerült tiszteletre méltó lélekszámmal rendelkező, gyarapodó gyülekezet élére kerülnöm, amikor csinos kis lakást is szereztünk magunknak, ismét azzal az ötlettel állok elő, hogy költözködjünk máshová... Hogyan mondjam meg neki, hogy fordítson hátat ennek a kis kedves oázisnak és vállaljon megint egy bizonytalan jövőt? Már maga a gondolat is kegyetlennek tűnt. Másrészt bizonyos voltam benne, hogy választásomat Isten ihlette. Nem tehettem mást, beszélnem kellett a feleségemmel.

Mint átlalában minden gyülekezetben, amelyben lelkipásztori szolgálatot teljesítettem, Kay itt is mély érzelmi kapcsolatot létesített a hívőkkel. Nem értette, hogyan gondolhatok arra, hogy hátat fordítsunk ennek a virágzó közösségnek, melynek tagjai kedveltek, őszintén szerettek minket és mindezt csak azért, hogy egy kicsiny, küszködő, önnön létéért harcoló gyülekezethez kerüljünk. Sőt mi több, érvelt Kay, a Calvary Chapelnél hivatalosan még csak nem is lelkipásztor, hanem egyszerű segédpásztor leszek!

„Biztos vagy benne, hogy valóban az Úr akaratát követed?“ – szegezte nekem a kérdést érzelmi kishitűségében. Végül aztán – némi tusakodás után – beleegyezését adta, kész volt követni engem, bárhová is megyek. Szemei úgy csillogtak, mint Ábrahám feleségének, Sárának a szemei csilloghattak. Isten ezáltal arra használta fel a feleségemet, hogy összetörje a szívemet és teljesen megalázkodjak előtte. Lehajtottam a fejemet és szenvedélyesen könyörögtem Istennek, hogy valóban Ő vezessen minket. Hiszen világi mércékkel mérve költözködésünk a legnagyobb ostobaságnak tűnt. S ilyenkor csak a hitre támaszkodhat az ember.

A hit próbatétele

Sok esztendővel a fent említett vezetőségi tanácskozás előtt tizenhét évi „sivatagi vándorlás“ kezdetén álltam. Egy olyan időszak előtt, melyre egyaránt jellemző a lelki és a pénzügyi szárazság. Ha akkoriban szóvá tettem volna, hogy Isten a jelenlegi lelki aratás munkatársának szerepét szánja nekem, kétségtelenül elbizakodottnak, a valós élettől elidegendett álmodozónak mondtak volna az emberek. Sőt, ha valaki elmondta volna nekem, mi vár rám a jövőben, én magam is nevettem volna az egészen. Persze hit által az ember másként látja a dolgokat.

Az igazi hit azt jelenti, hogy már akkor dicsőítenünk kell Istent, amikor még nem rendelkezünk semmilyen kézzelfogható bizonyossággal. Az Úr idejekorán megmutatta nekem, hogy bizony ez a fajta hit nem erősségem. Annak idején egy coronai gyülekezet lelkipásztora voltam. Minden igyekezetem ellenére – próbálkoztam imával, látogatásokkal, szórólapok nyomtatásával, szakemberek által kidolgozott növekedési programok gyakorlati alkalmazásával – a gyülekezet tagsága két esztendő alatt huszonötörről tizenhétre csökkent, s ebből a számból is öten az én családom tagjai voltak. Hogy el tudjam tartani családomat, kénytelen voltam lelkipásztori szolgálatom mellett világi munkahely után nézni. Isten biztosított számomra egy nagyszerű állást az Alpha Beta Market vállalatban. Mivel a termelési osztály vezetését bízták rám, lehetőségem adódott arra, hogy reggel négytől délután kettőig dolgozzak, a délutánt és az estét pedig lelkipásztori szolgálatomnak szenteljem.

Egy darabig jól mentek a dolgok. Aztán üzenetet kaptunk Phoenixből, hogy feleségem édesanyja meghalt. Gondoskodtam arról, hogy a gyülekezetben távollétem idején helyettesítsenek, a vállalat igazgatójának pedig jelentettem, hogy haláleset és a temetés intézése

miatt egy-két hétig nem leszek a városban. Amikor visszatértem Coronába és bementem a vállalatba, felfedeztem, hogy nevemet törölték az alkalmazottak listájáról. Fölkerestem az igazgatót, s így szóltam hozzá: „A dolgokat elintéztem, kész vagyok visszatérni a munkahelyemre.“ Válasza nem volt megnyugtató: „Sajnos közbejött egy kis nehézség. Mielőtt visszatérnél munkahelyedre beszélned kell a szakszervezeti tisztségviselőkkel. Azt mondják tartozol nekik, s addig nem kaphatsz munkaengedélyt, amíg nem rendezed tartozásodat.“

Elmentem hát a szakszervezetbe, hogy kifizessem az adósságomat. „A késés miatt 50 dollár bírságot kell fizetnie“ – közölték velem. Magyarázkodni kezdtem, hogy haláleset történt a családban. Szomorú, de hát őket ez nem érdekli, mondták. Ha nem dolgozhatok, szálltam vitába velük, még a bírságot sem tudom kifizetni, az adóhátralékról nem is beszélve ... Hajthatatlanok maradtak: amíg nem fizetek, nem dolgozhatok, szögezték le.

Így aztán mellékjövedelem nélkül maradtam, s hamarosan érkezni kezdtek a számlák, melyek arról értesítettek, hogy itt is, ott is adósságban maradtam. Közben az Alpha Beta Market felelőseitől igen előnyös ajánlatot kaptam: készek voltak bevászártani a vállalat vezetőségébe. Tudnivaló, hogy a vezetőségi tagok nem esnek a szakszervezet joghatósága alá. Ennek a kecségető ajánlatnak azonban volt egy dilemmát okozó pontja is: azt akarták, hogy hagyjak fel a lekipásztori szolgálat végzésével. A vállalat elnöke, Claude Edwards is valamikor lekipásztor volt. Jó tapasztalatokra tettek szert az egykori pásztorokkal, az én munkám is tetszett nekik, eredményes üzletemberi pályafutásra számíthattam, ha elfogadom a javaslatot.

Elgondolkodtam: ami igaz, az igaz, tele vagyok adóssággal, ugyanakkor lekipásztori tevékenységemet nem kísérik látható eredmények, a gyülekezet létszáma állandóan csökken. Talán Isten arra hívott el, hogy üzletember legyek? Lehet, hogy el kellene felejtenem az egyébként is kudarcokkal kísért lelki szolgálatot és helyette olyan tevékenységet kellene választanom, amelyben sikereket könyvelhetek el... A szaporodó számlák és kis gyermekeink ki nem elégített szükségletei is mintha azt igazolták volna, hogy egy új ajtó nyílik meg előttünk.

Egy reggel annyira hatalmába kerített a fizetetlen számlák és a bizonytalan jövő miatti szorongás, hogy nem jött álom a szememre. Csak idegeskedtem és nyugtalanul hánykolódtam az ágyban. Mivel Kay-t nem akartam felébreszteni, inkább fölkeltem, kimentem a nappaliba és csüggedtem leültem egy székre. Aztán kinyitottam az íróasztal fiókját, előkerestem a számlákat és összemszámoltam adósságunkat.

Négyszáztizenhat dollárra rúgott ki az összeg. Magamban ezt gondoltam: *„Rendben van. Világos, hogy nem maradhatok lelki munkás. Egyszerűen el kell feljtenem az egészséget. Ma bemegyek a céghez és megmondom nekik, hogy elfogadom ajánlatukat.“*

Nemsokára felébredt a család. Kay elkészítette a reggelit. S miközben gyönyörű gyermekeimen nyugtattam tekintetemet, egyszer csak megszólalt a telefon. Egy régi ismerősöm hívott, azt kérdezte, hogy vagyok. „Nagyszerűen – válaszoltam magabiztos hangon -, és te jól vagy?“

Mielőtt folytatnám, meg kell állnom egy pillnatra, hogy valamit megmagyarázzak. Annak idején, amikor az Úr szolgálatába álltam, fogadalmat tettem, hogy soha, senkinek nem fogok panaszkodni anyagi jellegű problémáimról. Szilárdan eltökéltem, hogy sem magamnak, sem a gyülekezet számára nem fogok pénzt kérni. Így fogadkoztam: „Uram, pénzügyi problémákból soha nem fogok témát kovácsolni, nem akarom, hogy az emberek bármikor is tudomást szerezzenek személyes szükségleteimről. Nem fogok visszaélni a te gondviselésseddel, mint azok, akik oly könnyen kijelentik: ‚Jaj öregem, ha tudnád micsoda próbákban voltunk az elmúlt hetekben. Tudod a gyerekeknek tornacipőre lenne szükségük...‘ Én kezdettől fogva más utat szerettem volna járni. Nem akartam megsérteni „Főnökömet“ azzal, hogy a bér miatt panaszkodok másoknak.

A fenti telefonbeszélgetés pedig a következőképpen folytatódott. Ismerősöm így szólt: „Az Úr a szívünkre helyezett téged, ezért némi pénzt utaltunk át neked. Valószínűleg ma fog megérkezni. Azért hívtalak, hogy tudj róla, és ellenőrizd megérkezett-e.“

Csak ennyit mondtam: „Ó, dicsőség az Úrnak, szép töletek, hogy gondoltok ránk. Nagyon, nagyon köszönöm.“ Még hozzáfűzte: „Négyszázhuszhat dollárról van szó.“ Letettem a kagylót, berohantam a konyhába, megöleltem a feleségemet és táncolni kezdtem vele az asztal körül. „Minden megoldódott kedvesem! Nemcsak, hogy ki fogjuk tudni fizetni a számlákat, hanem még arra is lesz pénzünk, hogy kimenjünk egy vacsorára! Csodálatos az Úr! Köszönöm Uram. Köszönöm, hogy gondoskodsz rólunk! Végtelen a te jóságod!“

Körülbelül egy órán át tartott ez az eufórikus állapot. Amikor kezdtem lassan lenyugodni az Úr szólt hozzám a szívemben: „Miért vagy ennyire izgatott?“ De én csak tovább magasztaltam Őt, ahelyett, hogy figyelmet fordítanék szólítására. Később megint szólt: *„Biztos vagy benne, hogy tényleg elküldik neked az ígért összeget?“* Ezúttal válaszoltam: „Ugyan már, Uram, hisz jól tudod, hogy ezek az emberek régi, jó

barátaim... Nem űznének velem olyan kegyetlen tréfát, hogy megígérik a pénzt és aztán nem küldik el. Bízok bennük, mert tudom, hogy jót akarnak.“

Ezzel az Úr rajtakapott: *„Ma hajnalban, amikor felébredtél, nem tudtál ismét elaludni. Elkeseredetten számoltad össze a fizetetlen számlák összegét, jóllehet tudomásod van ígéretemről, hogy én mindig gondoskodom szükségleteitekről. Eszedbe sem jutott, hogy az én ígéretem miatt körüláncold feleségeddel a konyhaasztalt és túlradó örömmel magasztalj engem. Amikor viszont ígéretet kapsz egy embertől, nem bírsz magaddal, olyan izgatottá válsz... Kinek a szavában bízol? Az emberekében vagy az enyémben?“*

Micsoda lecke! „Bocsáss meg, Uram – mondtam -, hogy nem bíztam eléggé a te Igédben.“ Mert ha Istenben bíztam volna hajnali négy órakor, akkor fölébresztettem volna Kay-t és azt mondtam volna neki: „Idenézz kedvesem, nézd mit ígér Isten a Filippi 4:19-ben! Az én istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban. Dicsőség ezért Istennek!“

Isten figyelmeztetése egyáltalán nem volt nyers, inkább mélységes szeretet, életet formáló tanítani akarás sugárzott belőle. Ekkor tanultam meg, hogy ha nem engedjük meg Neki, hogy *mindig* jelen legyen az életünkben, akkor életünk hamarosan merő hiábavalósággá válik, s már csak idő kérdése lesz, mikor merül ki a képzelet és mikor maradunk végérvényesen egyedül a világegyetemben. S az Úrba vetett bizalom nem lehet részleges. Vagy teljes vagy semmilyen. Erra utalnak Krisztus hitről szóló tanításai is. Gondoljunk csak a víz felszínén járó Péterre. A gyermeki hit szükségességére. Mindenütt közvetlen, egyszerű hitről van szó. Isten már e lecke alkalmával is arra készített fel engem, ami a jövőben rám várt, jóllehet akkor még álmomban sem találtam volna ki mi mindent tartogat számomra. De szükséges volt megtanulnom, hogy mindenekelőtt a kis dolgokban kell hűségesnek lennem. Ábrahámhoz hasonlóan nekem is meg kellett tanulnom, hogy amit Isten megígért, azt véghez is viszi.

Amikor tekintetem nem Istenre irányul, hanem a problémára, akkor a gondok egyre súlyosabbaknak tűnnek. Ha viszont Istenre tekintek, akkor a nehézségek lassanként megszűnnek nehézségeknek lenni. Ábrahámnak elegendő hite volt ahhoz, hogy hálát adjon Istennek, mielőtt még bármilyen bizonyosságot megtapasztalt volna. S ez mindannyiunk számára igen fontos lecke.

A legvalószínűtlenebb prófécia

Annak idején, amíg felekezeti egyházhoz tartoztam, a hívők egy kis csoportjával rendszeresen imaösszejöveteleket tartottunk. Ezeken a találkozókön gyakran megtörtént, hogy egyikünk leült egy székre, a többiek pedig körülfogták, ráhelyezték kezüket és imádkoztak érte. Egyszer, amikor a közösség éppen értem imádkozott, valakihez szólt Isten és prófétálni kezdett arról, hogy az Úr megváltoztatja nevemet. Ezentúl „pásztor“ lesz a nevem, hangzott a prófécia, mert Isten nagy nyáj pásztorává akar tenni, olyan gyülekezet vezetését szándékozza rám bízni, mely nem fogja tudni befogadni mindazokat, akik Isten Igéjét szeretnék hallani.

Aztán néhány esztendővel később alhangzott még egy jelentékeny prófécia. A Calvary Chapel elbátortalanodott kis közössége imatalálkozóra jött össze, hogy az Úrtól kérjenek tanácsot, vajon hívjanak-e engem pásztornak, vagy szüntessék meg a gyülekezetet. Ima közben prófétálás hangzott el, előerjelezte nekik, hogy el fogok menni hozzájuk, hogy érzésem után rögtön újításokat fogok bevezetni a gyülekezetben, hogy elsősorban a szószék körüli emelvény kinézését fogom megváltoztatni, hogy az imaház megtelik majd emberekkel, sőt nem lesz elegendő hely azok befogadására, hogy a gyülekezetnek el kell majd költöznie az öböl melletti partmeredélyre, hogy a Calvary Chapelnek az egész országra kiterjedő rádióműsor szolgálata lesz és hogy világszerte ismertté fog válni. Mondanom sem kell mennyire valószínűtlennek tűnt ez a prófécia a tizenhat reményét vesztett ember számára, akik már komolyan fontolgatták, hogy „bedobják a törülközőt“ és mindennel felhagynak.

Mindebből azt a tanulságot vontam le, hogy Isten mindig előre körvonalazott, meghatározott terv szerint cselekszik. Ha kész vagyok tőle kérni a vezetést, akkor életem minden apró kis részletét Ő irányítja. Időnként, amikor nem értem a velem szemben tornyosuló nehézségeket, kénytelen vagyok a hit szemeivel nézni. A hit pedig megvilágítja számomra azt, hogy minden egy felülről érkező utasításra történik, ezért a végkifejletnek pozitívnak kell lennie. Olyan csodálatos visszatekinteni és nyomon követni múltunkban Isten vezetését. Még akkor is, ha ez a vezetés olykor-olykor bizony kellemetlen szituációkat eredményezett, hiszen ezek által mindig valamilyen leckét volt alkalmunk megtanulni.

Költözködéseim alkalmával például előfordult, hogy Isten arra tanított, hogy az Ő irányítása nélkül nem szabad útnak indulni. Nem akadályozott meg szándékomban, megengedte, hogy új helyet válasszak

magamnak, de csak azért mert így alkalma volt megmutatni milyen veszélyekkel jár az, amikor az ember vezetés nélkül cselekszik. Visszatekinve, még a kudarokban is az Ő tökéletes tervének kibontakozását fedezhetem fel. Isten nagyon jól tudta, hogyan ösztönözhet engem arra, hogy megtanuljak bízni az ő vezetésében. Tudta milyen körülmények fognak engem arra készíteni, hogy teljesen alávessem magamat az Ő akaratának. Nagyon jól tudta milyen úton kell vezetnie annak érdekében, hogy képes legyek magtagadni önmagamat, hogy teljesen le tudjak mondani énemről, azaz a „régiberről“.

Isten úgy formált engem, hogy amikor majd eljön az idő megfeleljek az Ő tökéletes tervében nekem szánt szerepnek. Elhatározta ugyanis, hogy általam fog szólítani sok embert, hogy olyan munkát bíz rám, melynek hatása az egész világon érezhető lesz. Mielőtt azonban bármit is cselekedni tudott volna általam, cselekednie kellett bennem. Át kellett alakítania bensőmet, Krisztus hasonlatosságára kellett formálnia az Ő Szent Lelke által. S miután elvégezte bennem ezt a munkát, megkezdhette mindannak véghezvitelét, amit tökéletes terve szerint általam szándékozott megvalósítani.

Félreértés ne essék, egyáltalán nem érzem magam tökéletes embernek, nem gondolom azt, hogy kifogástalanul teljesítettem mindent amire Ő fölment, vagy hogy személyiségemben nincs többé semmi kivetnivaló. Sőt, azt hiszem nagyon hosszú utat kell még megtennem, hogy teljesen hitelesen tükrözzem Jézus Krisztust. De hála az Úrnak, munkája továbbra is folytatódik, s nap nap után új változásokkal lép meg az Ő dicsőségére.

A Biblia szól azokról az emberekről, akik nem becsülik meg a kis dolgokat. Én magam is sokszor türelmetlen voltam a felkészülés idején, sőt még manapság is gyakran siettetném Istent. Pedig az Úrnak mindig fel kell készítenie engem az előttem álló lépésekre, mindig át kell formálnia valamit bennem. Nem szabadna megfélemednünk arról, hogy mi Isten *műve* vagyunk, valóságos művészi alkotások. Isten ugyanis az Ő népe tagjainak életén keresztül fejezi ki magát. Így nyilatkoztathatjuk ki a világ előtt Istent, rajtunk keresztül nyerhetnek a kívülállók bepillantást a Legnagyobb Művész természetébe és jellemébe. Ezért akar az Úr saját képére formálni engem is, és velem együtt minden őszinte hívőt.

Ha alávetem magam az Ő érintésének, akkor képes lesz arra, hogy belém ültesse tökéletes tulajdonságait. Amennyire csodálatos ez a lehetőség, olyan nagy a vele járó felelősség is. És az Ő kegyelme nélkül még csak nem is ábrázolhatunk megvalósulásáról.

Ameddig a szem ellát

A galileia vadonban, ott ahol a síkság összetalálkozik a hegyvidékkel, létezik egy csodálatos, de csak rövid ideig tartó jelenség. Minden évben egyszer, egy kora tavaszi nap reggelén, ha kitekintesz az ablakodon oda, ahol néhány órával ezelőtt még kopár síkság volt, csodálatos mezőt láthatsz, mindenféle vadvirággal borítva, ameddig csak a szem ellát. Pipacs, orgonavirág, boglárka sugározza a legtarkább színeket és táncol a szélben. S mindez szó szoros értelmében egyik napról a másikra történik és néhány napig tart.

Egy reggel, amikor Kay és én kietintettünk a kaliforniai utcákra és strandokra, hasonló csillogó-villogó, színpompás látvány tárult elénk. Virágok helyett azonban emberi alakokat láttunk, tarka embertömeget, melynek nem volt vége. Ekkoriban kezdődött a hatvanas évek nagy szubkultúrális forradalma, az utcákat belepő embertömeget hippik és a turisták alkották. Színpompás öltözködés mögött azonban súlyos társadalmi problémák rejtőztek. Lehet, hogy Isten már akkor szólt hozzánk, hogy küldetést kell teljesítenünk, a két nemzedéket egymástól elválasztó kultúrális és mentalitásbeli űr azonban áthidalhatatlannak látszott. Tudatában voltam annak, hogy a hippik mozgalom minden szokványos ellen lázadó mentalitásához képest én magam is a régimódi vallásosságban nevelkedett egyének közé tartoztam. Azon tűnődtem, hogyan lehetne mégis áthidalni a szakadékot.

Az Úr félreérthetetlenül a szívünkre helyezte: *Menjetek hozzájuk szeretetben*. Tudtuk azonban, hogy egy ilyen érzékeny, mindent jól megfigyelő csoport esetében a szeretetet semmiképpen sem lehet színlelni. Egy dolgot tehattünk csak. Hogy feleségemet idézzem: „át kellett itatnunk a levegőt“ imáinkkal. Kay imaösszejövetelet szervezett. Voltak reggeli és voltak esti imatálalkozók. Mintha Kay és barátai nem is csináltak volna egyebet az imádkozáson kívül. Közben én a gyülekezet véneivel és egyes tagjaival imádkoztam. Egy idő után csendes változást véltünk felfedezni, valamiféle alig észervehető mozgást a felszín alatt.

Kay és én bensőnkben éreztük ezt az átalakulást. Vágyainktól és erőfeszítéseinktől függetlenül szívünk fokozatosan megtelt isteni szeretettel a hippik iránt. A szeretethez megértés párosult. S ezzel, úgy tűnt, Isten felkészített minket arra, hogy őszintén szolgáljunk ennek az elidegenedett nemzedéknek. Ez lett volna a feladat, melyre Isten éveken át készítette bennünket? Lehetséges volna, hogy valóban aratás előtt állunk? Hogy olyan félrevezett lelkeket fogunk aratni, amelyek érettek arra, hogy Buddhától kezdve Krisztusig, bármit befogadjunk, és csak arra

várnak, hogy valaki lehetőséget adjon nekik? A két nemzedéket egymástól szinte reménytelenül szétválasztó kultúrális átalakulás olyan gyorsan és váratlanul ment végbe, mint amikor a vadvirágok megjelennek a kopár galileai síkságon. Hogyan hidaljuk át a közöttünk tátongó szakadékot?

Kay és én időnként elhajtottunk egy kávézó elé, és a kocsiban maradván imádkoztunk az ott levő fiatalokért. Míg mások visszataszítónak érezték ezeket a hosszúhajú csodabogarakat, mi csak a szívükben tátongó nagy ürességet láttuk, mely arra ösztönözte őket, hogy kábítószer segítségével keressék a választ az élet nagy kérdéseire. Mi ismertük a választ, tudtuk, hogy Jézus Krisztus minden éhségüket ki tudja elégíteni. De hogyan mondjuk ezt meg nekik?

Végül az a nap is elérkezett. Megismerkedtünk néhány eredeti hippivel, akik azonban mégis valamiben különböztek társaiktól. Keresztények voltak, San Franciscóban jutottak hitre, a Cselekedetek Háza elnevezésű missziós szolgálat közvetítésével. Tökéletes képviselői voltak nemzedéküknek: megjárták a Golden Gate parkot, részt vettek a Grateful Dead koncerten, kipróbálták a kábítószerket, a hippi kommunák közösségi életét, az új keleti vallásokat és sok minden mást. Egy napon azonban a zsákutca végére értek. Keresésük eredményeként felvillant előttük a végső üresség, s nem maradt számukra más hátra, csak az, hogy Krisztust hívják be életükbe.

Meghívtunk néhányat ezek a fiatalok közül, hogy költözködjének hozzánk a Newport Beach-ben levő házukba. Idővel mások is csatlakoztak hozzájuk, s lakásunk lassanként amolyan közösségi házzá alakult. Négy gyermekünk könnyedén összebarátkozott a jövevényekkel. A velük való együttlét számunkra is alkalmat biztosított, hogy megértsük miért ábrándultak ki a keresztény egyházakból és az általuk „egyenes társadalomnak“ nevezett idősebb nemzedékek világából. Nem tudtak többé hinni semmiben sem, amiben az idősebbek hittek. Új, magasabbrendű lelki igazságokat akartak találni, s tulajdonképpen ezzel kezdődött el a hippi forradalom.

Gyökértelenségükben azonban rendkívül sebezhetőek voltak. Szinte légtelen térben léteztek. Hasonlatosak voltak a középkori paraszthoz, aki a minden hájjal megkent emberek lakta Londonba utazott, ahol aztán az utcai kereskedők és csalók áldozatává vált. A hippi forradalom képviselői is a világosságot keresve eveztek az okkultizmus vizeire. Nem ismerték C.S. Lewis megállapítását, miszerint a sátán kedveli azokat az okkultistákat, akik nem hisznek benne.

Ahogy növekedett a megtérők száma, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy megfelelő lakóhelyet kell találnunk a számukra. Nem küldhettük

vissza őket a hippikommunikációba, hiszen még nem voltak elég erősek a hitben ahhoz, hogy legyőzzék a szabad szerelem és a kábítószerélvezet különféle kísértéseit.

Ezért keresztény közösségi házakat hoztunk létre, amelyek élére a nálunk létrejött csoportból nevezünk ki vezetőket. A megtérő hippik Krisztus iránti lelkesedése olyan ragályos volt, hogy könnyűszerrel „megfetrőztek“ másokat is. Kimentek a parkokba, az utcákra, mindenütt Jézus Krisztust hirdették. Mint később, Greg Laurie, Jeff Johnson, Steve Mays, Mike MacIntosh és a többi hippiből lett igehirdető életének bemutatásakor látni fogjuk, az új típusú prédikátorok megjelenése bombaként hatott. Isten olyan embereket használt fel az Örömhír terjesztésre akinek élete a szociális munkások számára valóságos rémálom volt. Feleségemmel együtt nap nap után újra és újra alkamunk volt megtapasztalni ezeket a fantasztikus átalakulásokat.

Az előítélet korlátai

Az egyetlen igazi akadályt amellyel meg kellett küzdenünk, ironikus módon éppen a hagyományos keresztény szellemben nevelkedett gyülekezeti tagok, az „egyenes társadalom“ képviselői gördítették elénk. Talán nem is csoda, hogy a lázadó fiatalok tömeges beáramlása a gyülekezetbe egyeseknél ellenállást váltott ki.

Meg kellett küzdenünk azzal, amivel a legtöbb egyház nem volt hajlandó szembenézni. Le kellett mondanunk a tekintélyről, saját kényelmünkről és a megszokott normákkal nem egyező dolgok elítéléséről. A hívők többsége igent mondott erre a kihívásra, elfogadta a jövevényeket, örömmel foglalkozott az új megtérőkkel. Voltak azonban olyanok is, akik keményen ellenálltak a nyomásnak, s kitartóan becsmérelték a hosszú hajat viselő, tarkaszínű, indián és ázsiai törzsi kultuszoktól ihletett ruhákba öltözött, farmernadrágjaik szegélyén csengettyűvel, mezítlábasan megjelenő új keresztényeket. Különösen azok a hívők lázadtak, akik nem szerették volna, hogy gyermekeik a hippikről vegyenek példát.

Számtalan esetben megtapasztaltuk azonban, hogy az igazi keresztény szeretet képezi a legtokéletesebb összekovácsoló erőt. A fiatal nemzedék iránti szívós ellenállást hadd illusztráljam Duane Hart esetével, aki ma egyházunk vénei között foglal helyet. Duane nagy gyanakvással szemlélte a megtérő hippiket. Meg volt ugyanis győződve

arról, hogy csalókról és naplopókról van szó, akik csak színlelik a megtérést, mert így ingyen szálláshoz jutnak és nem kell dolgozniuk.

Egy délután Duane hippik hívők egy csoportjával dolgozott együtt. Az imaháznak szánt iskolaépületet kellett lebontaniuk, mivel azt az előírásoknak megfelelően kellett újjáépíteniük. A közös munka furcsa átalakulást idézett elő Duane szívében. Egész nap azt látta, hogy a vézna, csontos fiatal emberek fáradhatatlanul dolgoznak a tűző nyári napon, pihenés nélkül, verejtékezve folytatják a nehéz munkát. Már a vége felé járt a nap, amikor Duane azt is észrevette, hogy az ilyenfajta munkához nem szokott kezek mind kivéreztek. A hippik mégsem hagyták abba. Kivérezett kezekkel, Jézus iránti szeretetükről énekelve folytatták munkájukat késő éjszakáig. Isten így győzte meg Duane-t, hogy igazságtalanul ítélkezett új testvérei felett. Mire a munka befejeződött, már senkiről sem tudott negatív véleményt mondani, és attól a naptól kezdve mindig védelmébe vette a hippik hívőket.

Történt egyszer, hogy az új megtérők egyike, Don McClure meghívta a gyülekezetbe jövendőbeli apósát, egy közismert sebészt. Mint azt dr. Anderson később elmondta nekünk, akkoriban igen mély megvetést érzett a hippik mozgalom iránt. A Calvary Chapelben is rendkívül kellemetlenül érezte magát, mert amerre csak nézett, mindenfelé csak hippiket látott.

Az illusztris sebész rideg tekintettel, fagyos arckifejezéssel mormolta félhangosan a közös énekeket. Amikor az Ige felolvasása következett, kiderült, hogy dr. Andersonnak nincs Bibliája. Persze a közelében ülő magas, bozontos hajú hippinek volt. A sebész vonakodva vette át a felkínált Bibliát, s úgy tartotta azt a kezében, ahogyan a farizeus fogott volna valami tisztátalan tárgyat. Amikor azonban felnyitotta az Írást, észrevette, hogy a tulajdonosa nagy odaadással olvasott végig benne minden oldalt, hiszen egyes szakaszok alá voltak húzva, a margónál levő üres területen jegyzetek, megjegyzések díszeltek. Lassan szégyen és bűnbánat öntötte el a szívét. Az istentisztelet végére pedig valami végérvényesen megváltozott bensőjében.

Sok idősebb hívővel személyesen kellett beszélnem a megtérő hippikkel kapcsolatban. Szükséges volt szóvá tenni a dolgot, mert a két generáció közötti megosztottság könnyen megsemmisíthette volna munkánk gyümölcseit. Ezt mondtam nekik:

„Nem szeretném, hogy ha valaki azt mondaná, hogy mi itt a Calvary Chapelben egy könnyű kereszténységet prédikálunk. De annak sem örülnék, ha ugyanabba a hibába esnénk, amelyet a Holiness egyház

követett el három évtizeddel ezelőtt. Anélkül, hogy tudták volna, egy egész nemzedéket elidegenítettek a kerszténységtől, amikor igehirdetéseikben a mozi, a tánc és a dohányzás tiltására helyezték a főhangsúlyt. Óvakodjunk ettől a hibától! Ehelyett bízzunk inkább Istenben, bízzuk a Szentlélekre, hogy átformálja az embereket, ahogyan azt Ő jónak látja. Ne erőltessük a nyakkendős, öltönyös, rövid hajviseletes kerszténységet az újonnan megtértekre! Hiszen a változásoknak egyébként is az ember bensőjében kell végbemenniük. Hirdessük egyszerűen azt, hogy az ember sem a kábítószemben, sem a vagyonban, sem a kalandokban nem találhatja meg a teljességet vagy az élet igazi értelmét, mert mindezek a célok csak ürességet és kiábrándulást eredményeznek.

A nemzedékek közötti ellentétek kibékítésének utolsó nagy próbája a „mezítlás templomba járás“ esete volt. Az incidensere azért kerülhetett sor, mert gyülekezetünkben gyönyörű új szőnyeget helyeztünk el. A hippik csendes ellenzői most végre alkalmat kaptak, hogy leplezetlenül hangot adjanak elégedetlenségüknek. A hippik mezítlás járnak gyülekezetbe, mondták, s emiatt bepiszkolják az új szőnyeget, amelyért nem kis összeget kellett fizetnie e gyülekezetnek. Aztán vették maguknak a bátorságot és egy vasárnap reggel, tudtom nélkül, feliratot ragasztottak a gyülekezet ajtajára: *Lábbeli nélkül belépni tilos.*

Szerencsére a szokásosnál korábban érkeztem a gyülekezetbe és még időben eltávolítottam a feliratot. Szomorú volt látni, hogy a megosztottságot ilyen jelentéktelen dolgok is kirobbanthatják. Még szomorúbb volt tudni, hogy a megosztottság külső jelei mögött miféle motívumok rejtőznek. Ezúttal én voltam az aki egybehívta a gyülekezet vezetőségét és nem engedtem meg, hogy az összejövetelnek hasonló végkifejlete legyen mint az előző fejezetben említettnek. Annál is inkább, hiszen most nemcsak tagja voltam a vezetőségnek, hanem az elnök szerepét töltöttem be. Ez semmiképpen sem biztosított nekem zsarnoki hatalmat, ám lehetőséget adott arra, hogy Isten embereként, tiszta lelkiismerettel kiálljak az igazság mellett és ne legyek kénytelen emberek véleményéhez alkalmazkodni.

Így beszéltem a vezetőségi tagokhoz:

„Elsősorban minket, idősebb keresztyényeket terhel felelősség ezekért az újonnan megtért lelkekért. Ne feledkezzetek meg arról, hogy mi magunk mutattunk rá nekik, hogy mi olvasható Jakab levelének 2. részében, vagy az 1 Péter 4:7-ben. Amit ma reggel tettünk, az – mint Jakab mondaná – hitünket kérdőjelezi meg! Ilyen esetekben fel kellene

magunknak tenni a kérdést, hogy mi vagy ki irányítja szándékunkat vagy cselekedeteinket.

Ha a gyülekezeti plüsszőnyeg miatt be kell csuknunk az ajtót akár egyetlen mezítlábas fiatalember előtt is, akkor én leszek az aki szétszaggatom azt a szőnyeg!

Ha valakit a piszkos farmernadrágja miatt ki kell utasítanunk a gyülekezetből, akkor nem kellene többé itt ezek a szép templomi padok, cseréljük fel őket egyszerű székekkel, amelyeket bármikor meg lehet mosni! Arra kérlek titeket, soha, de soha ne csukjuk be az imaház ajtaját valakinek az orra előtt, csak ezért mert nem tetszik nekünk a ruházata vagy a kinézése.“

A Calvary Chapel áthidalta ezt az utolsó akadályt is. Most már tényleg készek voltunk arra, hogy nekiiramodjunk a cél felé.

Sok az aratnivaló...

Lassanként elérkezett az idő, amikor embereket küldhettem Kalifornia különböző vidékeire és az Államok más tájaira, azzal a feladattal, hogy új Calvary Chapel közösségeket alapítsanak. Sokan közülük éppen a „mezítlábasok“ közül kerültek ki. Milyen tragikus lett volna, bezártuk volna előttük a gyülekezet ajtaját! Szilárdan meg vagyok róla győződve, hogy Isten kegyelmének túláradó özönéből hamarosan gyenge szivárgás lett volna.

Ha az Isten olvasztótégelyében töltött évek nehéz harcai során nem tanultam volna meg, hogy minden emberi és egyházi hagyomány helyett Isten útját kell követnem és hogy a krisztusi szeretet gyakorlása fontosabb minden tekintélynél és kényelemnél, akkor tényleg olyanná váltam volna mint az ízét veszített só, amely ne való másra, csak hogy kidobják és eltapossák.

Szerencsére nem ez történt. Legmerészebb álmaimat is messzemenően meghaladta amit Isten a Calvary Chapel által művelt. A Costa Mesából kiinduló Calvary Chapel számos új közösséget alapított országszerte, sőt az ország határain túl is. Nem kevés azoknak a közösségeknek a száma melyek tagságukat ezekben mérik, s vannak közöttük olyanok is, melyek létszáma meghaladja a hétezeret. A legcsodálatosabb az egészben az, hogy Isten általában olyan egyéneket helyezett a Calvary Chapel közösségek élére pásztorok, akik egykor a társadalom mércéi szerint teljesen reménytelen eseteknek számítottak. Életüket gyakran – egészen megtérésükig – kultúránk minden elképzelhető

romlottsága kísérte végig. Érdekes, szinte ironikus a gyülekezeteinknek használt épületek jellege is. Átlában olyan épületeket alakítottunk át imaházaknak, amelyeket a társadalom, mintegy menedékhelynek használt, miután annak idején hátat fordított az egyháznak.

Fiam, ifjabb Chuck alapította meg, amikor Capo Beach-i közösségét átköltöztette a Capistrano Beach tekepálya nagy méretű épületébe, hogy „Kimentünk az emberek közé, hogy hirdessük nekik Isten Igéjét. Most pedig, mikor megszokták, hogy gyönyörűen berendezett gyülekezeteinkbe járjanak oda visszük őket, ahol egykor a péntek és szombat esti tekemérközéseket játszották.“

Milyen épültekeről van szó tulajdonképpen? Raul Ries a West Covina-i Safeway áruházban helyezte el közösségét, Don McClure Redlands egyik narancsfeldolgozó üzemét vásárolta meg, Mike MacIntosh először San Diego egyik legnagyobb színháztermét, majd egy iskolaépületet foglalt el, Jeff Johnson az állam egyik legnagyobb áruházát, Steve Mays egy diszkont áruházat alakított át gyülekezetté. Greg Laurie viszont egyike a kivételeknek, hiszen ő maga építtette az imaházat, mégpedig eleve úgy tervezve azt, hogy négyezer ember befogadásásra legyen képes.

Isten megnyitotta a zsilipeket és aratás aratást követett. Megtanultuk, hogy ha mi magunk nem emelünk akadályokat és készségesen alávétjük magunkat Jézus Krisztus irányításának, akkor semmi sem korlátozza az isteni kegyelem kiáradását. Amikor erre gondolok, nem győzöm magasztalni Isten. Egyetlen napom sem múlik el anélkül, hogy őszinte hálával a szívemben, örvendezve köszönjem meg Istennek, amit tett és tesz. A jelen események rendkívüli értékkel ruházzák fel sivatagi éveim minden egyes pillanatát. Pál apostollal együtt állíthatom, hogy ennek az életnek a szenvedéseit össze sem lehet hasonlítani azzal a dicsőséggel amit Isten tartogat számunkra. Azt hiszem roppant szerencsés ember vagyok, amiért még életemben alkalmam volt meglátni munkám gyümölcseit. Különösen ha arra gondolok, hogy nálamnál sokkal nagyobb emberek, olyanok mint Ábrahám, földi életükben alig láttak néhány jelet azoknak az isteni ígéreteknek a megvalósulásából, melyekben szilárdan hittek.

Csak most ismerem fel igazán, hogy mennyire érdemes volt küzdeni a szárazság éveiben, amikor a reménytelenség és elkeseredettség nap nap után, újra és újra megviselte az embert. Isten saját terve szerint – és nem az én elvárásaim alapján – tanított és készített fel a rám váró aratásra. Hálát adok ezért neki, hogy az Ő utai nem a mi utaink és az Ő gondolatai ne a mi gondolataink. És dicsőítem Őt, amiért sokkal nagyobb dolgokra

tud felhasználni minket, mint amilyenekről legmerészebb álmainkban ábrádoztunk.

Greg Laurie: Öt evilági mostohaapától a mennyei Atyáig

Amikor a csöngetésre kinyitottam Newport Beach-ben levő lakásunk ajtaját, egy akkoriban már megszokottá vált látvány tárult elém. Hosszúhajú, mezítlábás, mosolygó, csillogó tekintetű fiatalember állt előttem, s nyújtotta felém kezét. „Helló, Greg vagyok“ – üdvözölt. A házunk közelében fekvő Harbor középiskolából ugrott át hozzánk.

Egy köteg rajzot nyomott a kezembe, amelyeket az iskolában készített képzőművészet órán. Huszonkét képregényszerű illusztrációról volt szó, mindegyik az előző vasárnapi prédikációm egy-egy kiemelt részletét ábrázolta. Az igehirdetés egyébként a János 7:37 versre épült, arról szólt, hogy Jézus élő vizet ígért mindazoknak a szomjazóknak akik hozzá fordulnak. Rámutattam arra, hogy a szomjazás alatt lelki szomjúságot kell érteni, mert minden emberi lélek Isten után szomjúhozik. Ezért, hangsúlyoztam, ostobaság ezt a lelki szomjúságot anyagi dolgokkal, vagy érzelmi átélésekkel csillapítani. Vasárnapi prédikációm azzal fejeztem be, hogy a szomjazó lelket egyedül Isten tudja kielégíteni, sőt mi több, Szentlelke által lehetővé teszi, hogy a hívő bensőjéből „élő víz folyói fakadjanak“.

Az első rajz egy határtalanul örvendező kicsiny hippi alakot ábrázolt, akinek szívéből forrás fakadt. El voltam bűvölve Greg megfigyelőképességével, amely lehetővé tette számára, hogy tökéletesen megértse és csodálatos módon ábrázolja prédikációm üzenetét. Greg megvárta míg átnézem a rajzokat, aztán tétova hangon megkérdezte: „Mit szól hozzá?“. „Nagyszerű“ válaszoltam szívélyesen – „Sőt, mi több, szeretném, ha megjelentetnék ezeket a rajzokat!“

Éppen azon törtük a fejünket, hogy egy olyan röpiratot kellene kiadnunk, melyet a srácok társaiknak osztogatnának az utcán. Azonban semmit sem értünk volna el azzal, ha a kiadványt csak udavriasságból fogadják el, utána pedig olvasatlanul a szemébe dobják azt. Greg rajzai éppen jól jöttek illusztrációnak. Így rövid idő múlva megérkezett a nyomdából a röpirat első tízezer példánya. Önkéntes fiatalok egy csoportja szétdarabolta, egy másik csoport pedig egybeillesztette a lapokat, s a buzgó hívők már aznap osztogathatták őket az utcákon a járókelőknek. Természetesen nem volt elég a tízezer példány, hamarosan

újabb kiadásokat kellett nyomtatnunk. Nem kevesebb mint félmillió példányszám talált gazdára ebből a röpiratból.

Greg Laurie ma Kalifornia – és egyben az Egyesült Államok – egyik legnagyobb gyülekezetének a pásztora. Még a szerényebb becslések szerint is nem kevesebb mint 9000 ember lépi át minden héten gyülekezetének küszöbét.

Aki csak egy pillantást vet a Harvest Fellowship épületére, és tudja, hogy ezt a lokációt rendkívül könnyű megközelíteni, igencsak el fog csodálkozni Greg Laurie kijelentésén, miszerint azért vállalta el itt a szolgálatot, mert senki más nem vállalkozott rá. Greg azonban mindig kihangsúlyozza, hogy nem az ő érdeméből, hanem Isten kegyelméből vált ez a szolgálat azzá aminek ma számít. És arról sem feledkezik meg, hogy rámutasson: a Harvest Fellowship Isten gyülekezete, nem pedig az övé.

Magát Greget is Isten formálta át alázatos lélekké és eredményes munkát kifejtő lelkipásztorra, hiszen életét valamikor társadalmunk egyik legnagyobb átka, a válás csonkította meg. Érdekes, hogy Isten a hittudósok legnagyobb csodálkozására gyakran éppen ilyen mellékvágányra terelődött életeknek szán jelentős szerepet az egyházban.

A válás ma már nemzeti bűn, amely egymás után rombolja szét a családokat és hasítja ketté azt az intézményt, melyet Isten rendelt az emberek számára. Akik gyermekkorukban átérték szüleik válását, nagyon jól tudják milyen lidércálomszerű magányt tud ez teremteni a lélekben. S tudják azt is, hogy ilyenkor következik be az igazi elidegenedés: önmaguktól, szüleiktől, mostoha szüleiktől, barátaiktól.

Képzeljünk csak el valakit, aki nem egy esetben élte át a szülők válásait és újrarázasodásait, valakit aki nem kevesebb mint öt mostohaapa mellett nevelkedett fel. Senki sem állíthatja egy ilyen személyről, hogy még lehetnek illúziói a válással kapcsolatban, vagy hogy nem szerzett elegendő tapasztalatot a magány és a szenvedés területéről. Egy ilyen személy nemzedéke képviselőjeként állíthatja joggal önmagáról: „Tudom hogy néz ki. Öt alkalommal éltem át.“ Ennek a fájó sebnek a gyógyulása csak Isten kegyelme által lehetséges. Greg Laurie mindezt nagyon jól tudja, hiszen ő az a személy, akiről beszélünk.

Amikor Krisztus Szamáriába érkezett, találkozott egy asszonnyal a kútnál. Zsidó rabbi létére nem törődött a vallási hagyomány által előírt tilalommal és beszélgetésbe elegyedett az asszonnyal. Örök életet kínált fel neki, majd kegyelmének teljességét kinyilatkoztatva kijelentette, hogy bizony nagyon jól tudja, hogy az asszony már ötször „házasodott“ és akivel most él az sem a férje. Kétségtelenül olyan nőről volt szó, aki

sohasem volt elégedett életével, mindig valami jobbat, szebbet akart, de sehogyan sem sikerült szert tennie az igazi kiteljesedésre.

Mit jelent ez a bibliai epizód számunkra ma? Mit jelenthet Greg és a többiek számára, akik megismerték a szétzúzott családok szenvedéseit? Ha ennek a bibliai asszonynak volt fia, akkor azt hiszem, a húsz évszázados civilizációs válaszfal ellenére, olyan életet élhetett, mint Greg Laurie. Érzelmi tapasztalataik nagyon könnyen azonosak lehetnek. Hiszen a bűn sem kötődik valamely konkrét civilizációhoz, vagy korhoz. Sem az idő, sem a szokások nem változtatják meg, egyedül a kegyelem törölheti el. És ezt Greg Laurie megtanulta. Nehéz, de életet mentő lecke volt, melynek tanulságait ma örömmel osztja meg másokkal.

Megrázkódtatások

A kilenc éves Greg számára úgy tűnt, hogy az a nap is ugyanolyan lesz mint a többi. Az iskolapadban ülve várta a tanítás végét jelző csöngtetést, hogy a többiekkel együtt kiszaladjon az utcára és meginduljon hazafelé. Mindig szép volt New Jersey-ben az ősz. Ilyenkor Greg nagy örömmel kergette a leveleket a szélben. Egész más volt mint Dél-Kalifornia, ahol Greg született 1952-ben. Ott soha nem hullottak a fákról a levelek és nemigen látszottak a különbségek az évszakok között.

A költözködés Kaliforniából New Jersey-be nagy változásnak számított Greg életében, de nem nagyon viselte meg, hiszen kellemes helyre került, ráadásul végre biztonságban érezhette magát, amire esztendőik óta vágyakozott. Annyira megszerette új mostohaapját, Oscar Laurie-t, mintha igazi, vér szerinti apja lett volna. Oscar intelligens és sikeres New York-i ügyvéd volt, aki mindig megkülönböztetett figyelemben részesítette Greget, ám ha arra szükség volt, akkor ez a következetes és becsületes ember tudott igazságosan fegyelmezni is. A három korábbi mostohaapa után, Greg végre boldognak érezte magát Oscar mellett.

Amikor megszólalt a csengő, Greg a többi gyermekkel együtt megindult az utca felé. Örömteljes boldogságát azonban váratlan látvány zavarta meg: ismerős fekete Cadillac-et pillantott meg az iskola bejárata előtt. Nyugtalanág kerítette hatalmába, gyomra összeszorult, úgy érezte, mintha saját élete filmjét nézné, ám a képernyő villogni kezd, a kép elmosódik. Lassú, bizonytalan léptekkel sétált ki az utcára. A rémület szinte megfojtotta, amikor észrevette, hogy az autóban anyja vár rá. És

akkor megpillantotta a bőröndöket is. Tehát megint egy fájdalmas költözködést kell újra megtapasztalni?

Odalépett a kocsinhoz. „Mi történik?” – kérdezte. Az anya csak a tényekre szorítkozott: „Költözködünk.”

„Hová megyünk?”

„Hawai szigetére.”

A kép továbbra is eszeveszetten villogott, amikor Greg páni félelemmel a szívében megkérdezte: „Hol van Apu?”

„Apu nélkül megyünk” – hangzott a válasz és ez a kurta kijelentés egyszersmind véglegesnek bizonyult. A kedves film, ami valamikor Greg élete volt, drámai véget ért... S halvány fogalma sem volt róla, milyen lesz a következő epizód forgatókönyve.

A Kennedy repülőtér felé vezető úton egész idő alatt sírt. Aztán következett a szorongással teli repülés Hawai szigetére.

Az elkeseredettség csak még jobban erőt vett rajta, amikor megpillantotta az embert akinek a következő mostohaapa szerepét kellett betöltenie életében. Zord tekintetű, durva arcú, szögletes férfi volt, semmi sem emlékeztetett rajta Oscar becsületes, nemes vonásaira. Greg édesanyja – amolyan Marilyn Monroe típusú, vonzó nő, aki után mindig forogtak a férfiak – úgy lépett a repülőtér várótermében jövődöbéli férjéhez, mintha menő színésznő lenne. Ami azt illeti, az élet Hawai szigetén, legalábbis kinézésre idillikusnak tűnt. Greg azonban mindennek csak a csúnya oldalát látta. Mindennél többet ért volna számára, ha továbbra is Oscar Laurie mellett tudja magát.

Beszálltak egy igencsak mutatós, új kocsiba és egy pompás házhoz hajtottak. Al, az új mostohaapa gazdag ember volt. Háza udvarában még úszómedencét is épített magának. Hamarosan büszkén vezette fel Greget a fiú új szobájába.

A szoba látványa gonosz tréfa érzését támasztotta Gregben. A legapróbb részletekig azonos volt benne minden a New Jersey-i házban levő szobájával. Ugyanazok a játékok, ugyanaz a falszín, még a bútorok elrendezése is teljesen azonos. Greg elárulva érezte magát. Soha többé, fogadkozott szívében, soha többé nem fog bízni a felnőttekben. Mert a felnőttek csalók és hazugok, és mosolyuk mögött mindig valamilyen piszkos szándék rejtőzik.

Ekkor határozta el magában Greg azt is, hogy alkalmazkodni fog ehhez a kemény és gonosz világhoz. Ha az élet egy kegyetlen játék, akkor nagyon furfangosnak kell lennie ahhoz, hogy túléljen. A pillanat, amikor először lépte át új szobájának küszöbét, jelentős fordulópontot jelentett számára. Attól kezdve a lázadás életstílusává vált. Eltökélte magában,

hogy a jóságot, igazságot és mindazokat az erényeket amelyek után korábban vágyakozott, most száműzi a mesék világába, mert csak hamis reményt tudtak nyújtani neki. Sohasem sikerült megérintenie őket. Mihelyt közelükbe került, úgy röppenetek tova, mint valami füstfelhő. Szívében mindig hitt Isten létezésében, de úgy érezte Isten is nagyon távol van tőle.

Al semmit sem tiltott Gregnek. Még az ellen sem volt kifogása, ha naphosszat kint volt a Waikiki strandon. Legalább nem zavarta őt a gyermek, miközben édesanyjával iszogatót a bárban. Az alkohol életük szerves részét képezte. Míg annak idején Oscar ragszkodott ahhoz, hogy Greg a zsebpénzén kívül kapott pénzt mindig kiérdemelje, az engedékeny Al nem csinált problémát az anyagiakból. Csak kérni kellett tőle, mindig adott. Belülről azonban Greg rettenetesen üresnek érezte magát. Minden megvolt, amit az ember pénzen megvásárolhat. Sajnos azonban szeretetet nem lehet vásárolni.

Hamarosan kiderült, hogy Greg édesanyja új házassága sem bizonyult éppen a legsikeresebbnek. Mind gyakrabban veszekedtek, hangosan szitkozódtak, és ágyából Greg mindezt hallotta.

Egy este Greg a ház előtt játszott barátaival, amikor hirtelen hangos kiabálást, majd csörömpölést hallottak. Odabent az asztalilámpa taláta telibe az ablakot. Még a rendőrség is kijött. Greg anyjának arcán fekete és lila foltok voltak láthatók.

Aztán egy éjjel hangos üvöltésre és segélykiáltásokra ébredt. Tisztán hallotta a tompa csattanást. Amikor előbújt szobjából, anyja a padlón hevert vérző fejjel. Kiszaladt az utcára és a szomszédoktól kért segítséget. Meg volt győződve, hogy anyja a halálán van. Mint később kiderült, Al egy súlyos, fából készült szoborral ütötte le. A mentők idejében érkeztek, hogy megmentsek az életét. Az együttélésnek azonban ezzel vége is lett, Greg édesanyjával együtt ismét repülőgépre szállt, mely Dél-Kaliforniába vitte őket.

Új utak, új társaságok

Középiskolás korára – több, a tanulás szempontjából problematikus év után – Greg lassan rádöbönt hogyan játszhatja sikeresen a „menő fej” szerepét. Elsősorban az volt a célja, hogy a felsős diákokkal barátkozzon. Okos volt, jól nézett ki és ami a legfontosabb, rendelkezett egy természetes vonzerővel, amely lehetővé tette számára, hogy sikeresen „bevigyódjon” bármelyik társaságnál. Egy Corona Del Mar-i előkelő iskolába

járt, ahol egy alsós számára szinte elképzelhetetlen volt, hogy bekerüljön a felsősök társaságába. Greg egyedülálló tehetsége a cinikus élcélődésre azonban mindig megtette a magáét, mindig a figyelem középpontjában tartotta őt. Rendelkezett még egy nagy előnnyel: nem kellett tartania semmiféle szülői ellenőrzéstől, akár egész éjjel kimaradhatott, senki sem vonta őt ezért felelősségre. Felsős barátaival hajnalig tartó partikon vett részt. A hatvanas évek nagy ifjúsági forradalma ekkor még nem érkezett meg Corona Del Mar-ba, így a marijuana sem játszott semmilyen szerepet ezeken a partikon. Elegáns, rövidre nyírt nyakkendős fiatalemberek gyűltek egybe, whiskey-t, sört, likőröket fogyasztottak, inkább a későbbi „yuppie“ mentalitását jelezték előre, mintsem a hippikét.

Greg rövid idő alatt jómódú felsős fiatalok e társasága szerves tagjánk tudhatta magát. Ezzel egyidőben azonban a kihívás vonzóereje is megszűnt. Csak az üresség és az unalom maradt meg. És a tudat, hogy nem igazi barátságról van szó, hiszen a csoport tagjait mindenekelőtt az tartotta össze, hogy mindig volt valaki közöttük, akit ki lehetett használni.

Lassan ugyanazt kezdte érezni a társaság tagjai iránt, amit a felnőttek iránt érzett: bizalmatlanságot, sőt gyűlöletet. Egyre gyakrabban tette fel magának a kérdést: miben különbözik az élvezeteket hajszoló társaság a felnőttek világától, melynek hamarosan ő maga is tagja lesz? Még a nagy ivászatokban sem tudta örömet lelni. Az alkohol semmi újat nem tartogatott számára. Utóvégre bizonyos módon korai gyermekkorától kezdve kapcsolatban volt vele. Számtalan órát töltött el azzal, hogy egyik bártól a másikig járkálva kereste anyját.

Egy év múlva Greg elhatározta, hogy új útra tér. Elhatározta hátat fordít „úrifiú“ kinézésének és felveszi az egyre divatosabbá váló hippi image-t. Egy barátja ajánlatára beiratkozott a Newport Harbor középiskolába, amely a szubkultúrális forradalom egyik kaliforniai melegágyának és a kábítószerélvezet egyik lokális központjának számított. Félretette elegáns öltözékét, farmerban kezdett járni és megnövesztette haját. Eleinte csak gyengébb kábítószerekkel próbálkozott, „füvet“ szívott, amiből az iskolában és környékén bő választékban lehetett szerezni mindefélet kezdve a mexikói „dohánytól“ egészen az indián „sensemilláig“.

Greg barátaival együtt belevetette magát a „fű“ nyújtotta élvezetekbe. Naponta legalább háromszor rendeztek közös „szeánszokat“. Ezidőtájt kerültünk először kapcsolatba Greggel, jóllehet akkor még azt sem tudtuk, hogy létezik. A középiskolai ebédszünetek idején azonban Greg barátaival egy, a mi lakásunk közelében levő házba ment füvet szívni. Kay figyelt fel rájuk, mert visszafelé menet szokatlanul hangosak,

jókedvűek voltak. Nem kellett hozzá sok ész, hogy rádöbbenjünk: a kábítószer hatása alatt vannak. Feleségem és én akkoriban kezdtük egyre súlyosobbnak érezni a felelősséget ezekért a zsákutcába került fiatalokért. És ekkortájt kezdtünk el intenzíven imádkozni, hogy Isten nyisson nekünk valamilyen ajtót feléjük.

Egy napon valaki LSD-t kínált Gregnek. A dolog Costa Mesa-ban történt, ahol Greg ideiglenes munkát vállalt – valami ünnepség utáni díszletbontásról volt szó. Munka közben vette be az adagot és hamarosan egy új színpompás világ tárulkozott fel előtte, melyben minden valamiféle titkos jelentéssel bírt. Belső lelki megvilágosodások csillantak fel tudatában. Olyan erőteljesen érezte az új „igazságokat“, hogy egy óvatlan pillanatban majdnem a daru alá került. Az LSD ismét egy újabb utat nyitott meg számára: megtapasztalta a kozmikus szeretetet és a legegyszerűbb dolgokban is érezni kezdte az örökkévalóság lehetőségét.

Élete új értelmet nyert: ezentúl az LSD segítségével fogja keresni az élet rejtett igazságait. Minthogy mindig is individualista volt, visszautasította a hippie mozgalom vak engedékenységet és alkalmazkodó lelkületét. Jóllehet külsőleg ugyanúgy nézett ki, mint bármelyik hippie, mindig hangsúlyozta, hogy ő a saját útját járja. Ez volt az oka amiért nem foglalkozott keleti vallásokkal, természetkultuszokkal, és nem csatlakozott a kommunkához. Az LSD-t azonban mindennél jobban szerette, nem múlt el hét hogy ne engedte volna át magát bódító és felvilágosító hatásának barátai házában vagy akár odakint a kaliforniai mezőkön.

Idővel Greg felfigyelt egy újabb csoport megjelenésére a középiskolában. Ennek tagjai elutasították az új társadalmi forradalom ideológiai színezetét, s bátran hirdetve szilárd meggyőződésüket szembeszegültek azokkal a hippikkel, akik minden erkölcs, minden társadalmi mérce és intézmény létjogosultságát tagadták. Az órák közötti szünetekben keresztény énekeket énekeltek és röpiratokat osztogattak. Keresztény hippiek voltak és Greg mindenáron igyekezte elkerülni őket. Valami azonban igencsak megragadta áruk a figyelmét: a legtöbben közülük nem is olyan régen sokkal mélyebben benne voltak a kábítószer ügyben mint ő maga. Mi történhetett velük, hogy most kábítószer nélkül is mosolyogva osztogatják a röpiratokat?

Amikor Greg röpiratot kapott tőlük, mindig szúrós tekintettel nézett az illető szemébe, miközben farzsebébe gyúrta a kiadványt. De nem dobta el őket. Idővel egy egész fiókra valót összegyűjtött belőlük. Aztán a kábítószer hatása alatt előszedte a röpiratokat, beléjük olvasott és hangosan nevetett. De valahogy a nevetés egyre csendesebb lett. Az

LSD segítségével történő igazságkeresés mindjobban egy ismeretlen és félelmetes világ felé vezette őt. A szakadék szélére jutott, ahol már nem volt kedve nevetni, hiszen fogalma sem volt róla mi vár rá a mélységben.

Veszélyes ajtó

Akkor történt, amikor Greg egy barátjával hatalmas adag LSD-t vett magához. Hanyatt feküdt s várta a hatást. Úgy érezte magát, mint akinek egy egész kulcsköteg van a zsebében, melynek segítségével bármilyen ajtót kinyithat. Szerencsésnek gondolta magát emiatt és várt.

Egyszerre a levegő örvényleni kezdett körülötte, furcsa örület lehelete csapta meg. Világosan érezte, hogy a valóság és a képzelet egybefonódik és az örvénylő félhomályban valami vagy valaki – mintha maga a gonosz lett volna – leselkedik rá. Korábban az LSD szeánszok nem tűntek számára veszélyeseknek, hiszen egy láthatatlan biztonsági zár segítségével bármikor megszabadulhatott a közeledő lidércnyomástól. A egész olyan volt mint valami játék vagy mintha az ember mozivásznon nézte volna saját kalandját. Az illúzió hatása reakcióra késztet ugyan, de a háttérben mindig ott van a menekülési lehetőség, hogy a filmnek véget kell érnie. Gyomrodban érzed a rezgést, mint amikor a vadászrepülőgép pilótája eszeveszett sebességgel halad keresztül egy szűk szoroson. Csakhogy míg egyetlen téves mozdulat a pilótát valóban megöli, az LSD élvezőjét nem fenyegeti ugyanez a veszély. Igazi halálfélelmet élsz át valós következmények nélkül.

Legalábbis ez volt Greg eddigi tapasztalata az LSD-vel. De mit jelentsen akkor ez az örvénylő örület, mely oly ellenálhatatlanul kerülgeti őt? Agyán végigfutott a gondolat, hogy hallott már esetekről, amikor az LSD ténylegesen örületbe, sőt halálba kergetett embereket. Mi szavatolja, hogy vele ez nem fog előfordulni? Mi szavatolja, hogy ez a jelenlegi örület el fog múlni? Greg szívét rettenetes pánik marcangolta.

A tükörhöz támolgott, hogy szembenézzen önmagával, hogy mielőtt még az örület teljesen elhatalmasodna rajta megjegyyezze, agyába vesse ki is ő tulajdonképpen. Arcának tükörképe azonban hirtelen változni kezdett: szemmel láthatóan öregedett, majd szörnyszerű ábrázattá torzult. S ekkor valami rángatni kezdte Greg testét és gonosz kacagás hallatszott: „Meg fogsz halni, meg fogsz halni“.

Greg kiszaladt a lakásból az utcára és kiáltozva tépni kezdte magáról ruháit. A szomszéd házak ablakainak lehúzott redőnyei mögül viszolygó, kíváncsi tekintetek meredtek rá. Greget végül barátai fogták le.

Agyában azonban megragadtak a gondolataok: „*Bajban vagyok, tényleg bajban vagyok, segítségre lenne szükségem.*“

Még négy hónap elmúltával is érezte agyában a kavarodottságot. Megértette, hogy soha többé nem szabad LSD-vel próbálkoznia. Túl magas árat kellene fizetnie érte.

Az Úr jelenlétében

Valami a középiskolai kávézó felé vonzotta Greget. Odabent spontán összejövetelt tartottak. Egy húsz év körüli világosszőke, vállra omló hajú, örömtől sugárzó arcú fiatalember szónokolt – úgy nézett ki mintha egy reklámlakátról jött volna az emberek közé. Szavaiból ítélve nem is olyan régen még ugyanolyan hippie volt mint a többiek, de a keresés számára véget ért, megtalálta az Urat. És ezért jött a Newport Harbor középiskolába aznap, mert másoknak is el szeretné mondani kicsoda Jézus Krisztus és miért ér többet Krisztus mint a rock vagy a kábítószer vagy akármi más. Az Igét hirdető fiatalember kétségtelenül megtérésének mézesheteit élte, éppen abban az időszakban lehetett, amikor minden bizonyágtevés vészesen ragályos. Ezért is tudott olyan bátran evangelizálni.

Greg az utolsó sorokban állt. Nem szeretne volna, ha valaki a Jézushívó hippik közé sorolja őt, s még kevésbé óhajtott valóban kereszténnyé válni. Isten létezésében ugyan hitt, de erről sohasem beszélt nyíltan. Korai gyermekkorától fogva időnként imádkozott is Istenhez, igaz szinte kizárólag csak olyan esetekben, amikor veszélyes szituációba került.

Nem is olyan régen, egy esős éjjel autóval száguldott barátaival együtt a Laguna Beach-ből kivezető országúton. Egy kiló „fű“ volt náluk. Egyszerre a vezető elveszítette uralmát a gépkocsi felett, s úgy tűnt közúti balesetben fogja befejezni életét. Abban a hosszúnak tűnő életveszélyes pillanatban Greg újságcímet látott lebegni lelki szemei előtt: „Kábítószercsempészek veszítették életüket az országton“. Mert a helyszíneléskor kétségtelenül megtalálnák a bőröndben levő „füvet“ is. Micsoda borzalmas vég! Pedig ő soha nem kereskedett a kábítószerrel, sőt, mélységesen megvetette azokat akik ilyesmivel foglalkoztak. És ekkor gondolatban Istenhez kiáltott: „Isten, ha most megszabadítasz, téged foglak szolgálni!“ Máskor is előfordult már vele, hogy ilyen ígéreteket tett, s tudta, hogy Isten mindig meghallgatja segélykiáltását. Később azonban rendszeresen megfeledkezett a szükségben tett ígéretekről.

Most viszont, miközben a középiskolai kávézóban hallgatta a szőke fiatalember prédikációját, egy mondat váratlanul lelke legmélyéig hatolt: „Aki nincs velem, az ellenem van.“ Greg azelőtt soha nem gondolt erre. Hitt Krisztusban, de soha nem vetődött fel benne a gondolat, hogy választani kellene „Krisztus mellett, vagy Krisztus ellen“. Melyik oldalon állt ő? Ha őszinte akart lenni önmagához, akkor el kellett ismernie, hogy ott az utolsó sorokban rejtőzve nem volt Krisztus mellett, tehát lényegében véve ellene volt. Greg soha nem gondolta volna, hogy valaki tudtán kívül is Krisztus ellen lehet. Az igehirdető tekintete, amely addig lágy és kedves volt, most a döntéshozatal szükségességéről beszélve, hirtelen szúróssá, vádlóvá vált.

Felszólította a figyelő tömeget, hogy ragadják meg az alkalmat és döntsenek Krisztus mellett. Greg közben észrevette, hogy egy lány aki régtől fogva tetszett neki, szintén „közéjük“ tartozik. Azon töprengett mibe kerülne neki, ha ő maga is csatlakozik „hozzájuk“. Szívében szorongás jelent meg, mert tudta, hogy kereszténnyé válása esetén új image-ével együtt elveszítené új barátait is, „szabadjutó“, önálló életstílusáról nem is beszélve. Mindig önmagának élt, önnön szórakozását tartotta a legfontosabbnak. Ha csatlakozna a keresztényekhez, akkor ő is kénytelen lenne bolondot csinálni magából, mint ezek a röpiratot osztogató középiskolai hívők.

De egészen más jellegű érvek is előbukkantak Greg tudatában. Minthogy elárult gyermeknek érezte magát, mindig erős vágyat érzett szívében arra, hogy bármilyen áron is, de megtalálja az Igazságot. Lehet hogy a kereszténységnek köze van a nagy Igazsághoz? Aztán itt van az a borzalmas élmény az LSD hatása alatt. Hova tegye azokat a félelmetes hangokat? Mi lesz ha egy napon tényleg elveszíti ítélőképességét és elmegyógyintézetbe kerül? És ha meghal? Ha most meg kellene halnia, lenne-e életében valami – jó és nemes cselekedet – amire büszke tudna lenni?

És Greg Laurie idejekorán meghozta élete legfontosabb döntését. Előre ment, lehajtotta fejét, arra kérte Istent, hogy bocsássa meg bűneit, majd átadta életét Urának és személyes Megváltójának, Jézus Krisztusnak. Végre – életében először – „Krisztus mellett“ volt. S ez a tudat még valamit megvilágított számára: keresése véget ért, megtalálta az Igazságot, mely után annyira vágyakozott.

Amikor felnézett, ott volt mellette a lány, aki tetszett neki. Mások is körülvették és a vállát veregették. Csodálatosan érezte magát. De hamarosan visszatért az aggasztó gondolat, hogy mit szólnak majd mindehhez a barátai. Meddig tudja eltitkolni előttük, hogy kereszténnyé

lett? Nem sokáig. Péntek volt, és hétfvégeken mindig ki szoktak menni a természetbe kábítószer szeánszokat rendezni.

Azon a hétfvégén is kimentek az Ortega országút közelében levő nemzeti parkhoz. Valaki tablettát kínált Gregnek. Nem fogadta el. Ehelyett félrevonult tőlük, rátelepedett egy magányos sziklára és kikotorta zsebéből a füvet. Ebben a pillantaban azonban meghallotta a Szentlélek belső, figyelmeztető szavát és rádöbbsent, hogy soha többet nem fog füvet szívni. Azon a tavaszi napon Greg Laurie örökre megvált a kábítószer minden fajtájától.

És attól fogva együtt dúdolhatta Jeff Beckkel: „Végre megtaláltam az életet, megtaláltam az Úr jelenlétét.“

Hűséges tanú

Greg lement a házhoz, amelyben barátaival annyiszor élvezték a kábítószer nyújtotta örömeket. Egyrészt el akarta mondani nekik mi történt vele, másrészt ennek a háznak a sövénykerítésébe rejtette Bibliáját, melynek létezéséről a barátok még nem tudtak. Legalábbis így gondolta Greg. Mert a háztulajdonos –egyik barátja édesanyja – az ő elrejtettnek vélt Bibliájával a kezében jelent meg az ajtóban és cinikusan mosolygova kérdezte: „Ez meg kié, fiúk?“ Ekkor Greg elmodta nekik keresztényé válásának történetét. A reakciót sejteni lehetett: kinevették, kigúnyolták, egyesek kiábrándultságuknak adtak hangot.

Amikor Greget valamelyik társaság elvetette, mindig fény derült arra, hogy a barátok nem is voltak igazi barátok. Ezúttal is ilyen következtetésre jutott és ahelyett, hogy a megromlott kapcsolatokat igyekezett volna javítani, minden erejével belekapaszkodott új hitébe. Szinte fanatikus lendülettel ment ki az utcákra és tanúságot tett a járóelőknak. Lassanként megértette, hogy ez az új út más mint az előzőek, mert minden korábbi próbálkozásával ellentétben, most nemes célokkal rendelkezik: nem önmagáért élt már, hanem az Úrért, az Úr tanúja akart lenni az emberek előtt. Az események gyorsan peregtek: két hét leforgása alatt mindegyik régi barátja szakított Greggel, s körülbelül ezidőtájt kezdett járni a Calvary Chapelbe.

Először egy esti istentiszteletünkön jelent meg. Az imaház bejáratánál hatalmas félelem szállta meg Greget. Az öt mostohaapa mellett töltött gyermekkor kiölte belőle az őszinte gyengédséget, megtanult rettegni a sebezhetőségtől, amit a szeretet teremt az emberben. Azért remegett az ajtóban a félelemtől, mert

gyülekezetünkben megérezte a szeretet roppant jelenlétét. Aztán mégis legyőzte magát és elhelyezkedett egy félreeső ülőhelyen. Később elmondta nekem, hogy én voltam egyike az első felnőtteknek, akikben kész volt megbízni. Miközben prédikáltam, Greg szívében a gyanakvás és bizalmatlanság helyét lassanként a bizalom töltötte be. Hamarosan minden istentiszteletünkön jelen volt, szomjazva figyelte a tanításokat, otthon kazettákról hallgatta a prédikációkat. Mintha nem tudott volna betelni a kereszténység igazságaival.

Mit tesz Isten a váratlan fordulatokkal

Greg életét végigkísérték a váratlan fordulatok, melyek – legalábbis keresztényé válása előtt – általában kellemetlen tapasztalatoknak bizonyultak. Megtérése után azonban, amikor már kész volt szolgálni az Úrnak, a váratlan fordulatok pozitív előjelet kaptak nála. Egyszer például bibliaóra ment – s miután a tanulmányvezető nem volt jelen – Greg vállalkozott arra, hogy megosztja a jelenlevőkkel keresztény tapasztalatait. Az összeövetel olyan jól sikerült, hogy megkérték, attól kezdve vezesse ő a bibliaórákat.

Isten egy másik, hasonló helyzetet is arra használt fel, hogy sejtesse Greggel miféle tervei vannak vele. Greg elment a Corona Del Mar partra, ahol meg szerette volna tekinteni az aznap esedékes alámerítkezéseket. 1972-t írtunk, akkoriban mintegy 900 személyt kereszteltünk havonta. Miután megérkezett csodálkozva tapasztalta, hogy senki sincs a megbeszélthelyen. Azt hitte lekéste az eseményt. Aztán kissé távolabb a parton megpillantott egy csoport éneklő keresztényt. Vagy harmincan lehettek. Csatlakozott hozzájuk, s mint korábban a bibliaórán, vállalkozott arra, hogy ott helyben Igét hirdessen nekik.

Miközben prédikált, megérkezett két fiatal lány, akik arra kérték Greget, hogy ha ő a lekipásztor, akkor keresztelje meg őket. Greg a fejét rázva válaszolt: „Nem keresztelhetlek meg titeket, nem vagyok pásztor.“ A lányok elkeseredtek, mert úgy érezték ott és akkor kell alámerítkezniük. Kérlelték Greget, hogy mégis keresztelje meg őket. „De hát még csak prédikátor sem vagyok“ – igyekezett ellenállni Greg. Ám egyszerre csak meghallotta szívében az Úr hangját: *Tedd meg.*

Akkor odafordult a csoporthoz, s így szólt: „Ezek a lányok okvetlenül alá szeretnének merítkezni. Menjünk hát le a vízhez és kereszteljük meg őket“. Miközben a harminckét ember élén a vízpart felé tartott, magában ezt gondolta: „Jaj, mibe keveredtem!“ Miután

megkeresztelte a két lányt, még két személy jelent meg, akik szintén keresztelkedni szerettek volna. Greg őket is alámerítette.

Ahogy fölnézett a part mellett emelkedő szirtre, kíváncsi érdeklődők egész csoportját pillantotta meg. Bensőjében érezte, Isten most azt kéri tőle, hogy prédikáljon nekik. Felegyenesedett és odafordult hozzájuk: „Bizonyára csodálkoztok mit csináltunk mi itt lent“. Az igehirdetés után a csoport néhány tagja kész volt átadni életét Jézus Krisztusnak. Ilyen váratlan eseményekkel mutatta meg Isten Gregnek, hogy prédikátor/evangelizálói szolgálatra akarja elhívni. Mint utóbb kiderült, a bejelentett hivatalos Calvary Chapel keresztelésekre csak órák múlva került sor.

Amikor Greg befejezte a középiskolát, elhatározta, hogy nem folytatja tanulmányait, hanem a Calvary Chapel közelében marad. Elfoglaltsága bőven akadt: bibliórákat vezetett, rajzokat készített, szabad idejében pedig ott lógott az irodám körül és kész volt bármiben segíteni nekem is, a személyzetnek is. Időnként rábízta a telefonos segélykérő szolgálatot. Magamban mosolyogtam, amikor elképzeltem vajon hogyan vélekednének az illető személyek, ha tudnák, hogy a vonal másik végéről érkező bölcs lelki tanácsok egy tizenkilenc éves hippis szájából származnak.

Nem egészen három évvel megtérése után – úgy húsz éves lehetett akkor – újabb váratlan fordulat kopogtatott Greg ajtaján. Volt Riverside-ban egy bibliaórási csoport, mely egykor háromszáz lelket számlált, de idővel nyolcvanra csökkent a létszám. A hanyatlásnak az lehetett az oka, hogy nem volt könnyű tanulmányvezetőt találni, aki minden alkalommal kiment volna hozzájuk Costa Mesa-ból Riverside-ba. A munkát fiam, ifjabb Chuck kezdeményezte, ám idővel úgy érezte Isten máshová szólítja őt. Akkor gyors egymásutánban egy egész sereg tanulmányvezető utazgatott Riverside-ba bibliaórát vezetni, de egyik sem vállalta huzamosabb időre a feladatot. Végül, amikor már senki mást nem találtak, felkérték Greget, menjen ki hozzájuk.

Greg, aki örült minden lehulló morzsának, két kézzel ragadta meg a lehetőséget. Talán mondanom sem kell, hogy ebből az apadó létszámú riverside-i közösségből jött létre a nevezetes Harvest Fellowship gyülekezet.

Mihelyt Greg átvette a vezetést a tagok száma szinte egyik napról a másikra háromszázra emelkedett. A fiatal nemzedék csak úgy özönlött az összejövetelkre. A jelenség annyira felcsigázta a kedélyeket, hogy a helyi újságok cikkezni kezdtek a Krisztuhoz forduló hippikről, meg a dinamikus, fiatal lelki vezetőről, aki keresztény együtteseknek biztosít fellépési

lehetőséget gyülekezetében és mindenféle konvenció-romboló újjításokat vezet be.

A tagok létszámának állandó emelkedése láttán Greg úgy érezte Isten arra ösztönzi őt, hogy a bérelt helyiség helyett tegyenek szert saját imaházra. Körübelül egy év múlva talált is egy használaton kívül álló gyülekezeti épületet, amely a jelek szerint megfelelt volna a céljaiknak. Elmentünk az ingatlanügynökségre, s miután aláírtam a szerződést, odaszóltam Gregnek: „No, most már van saját gyülekezeted“.

Az új épületben a tagok létszáma háromszázzal ötszázra ugrott. Minthogy ez a szám egy év alatt megkétszereződött, kénytelenek voltak naponta több szolgálatot tartani.

1974-ben a riverside-i Calvary Chapel – ahogy a közösséget akkor nevezték – a belváros 1500 férőhelyes Civic Centerben volt kénytelen vasárnapi istentiszteleteket tartani. 1980-ban – több évig tartó állandó növekedés után – Greg számára világossá vált, hogy új épületet kell építeni. Így született meg az a hatalmas építmény, amely „Harvest Christian Fellowship“ felirattal ma Riverside fölött tornyosul. Ebben a gyülekezetben vasárnaponként három tiszteletet tartanak, ami azt jelenti, hogy minden vasárnap 9000 ember lépi át a bejárati ajtó küszöbét.

Az Úr megengedte Gregnek, hogy tehetségét más vidékek evangelizálására is használja. Nemrégiben a Fülöp Szigeteken volt Raul Ries-szel együtt, ahol 10000 ember előtt volt alkalma prédikálni. Lelkipásztori konferenciákon vett részt az Egyesült Államokban, Japánban, Európában és Afrikában. Eredményesen hirdette az Igét New York City-ben is, ahol az ő tevékenységének köszönhetjük a Jeffrey Ballet táncstúdióban találkozó manhattani Calvary Chapel közösséget. Ezt a háromszáz fős gyülekezetet Greg régi barátja, a korábban Alaskában működő Mike Finizio vezeti. Greg evangelizációs tevékenységéhez sorolhatjuk a rádiós prédikációit is, melyeket országszerte 12 nagyváros adói sugároznak.

Greg New York-i működése lehetőséget biztosított Istennek egy csodálatos terv megvalósításra. A közeli New Jersey-ben élt ugyanis Oscar Laurie, Greg egykori mostohaapja, akit úgy szeretett, mintha vér szerinti apja lett volna. Greg egyszer meglátogatta őt, hogy bemutassa neki fiatal feleségét, Cathe-t. De Isten csodálatos megváltó szándékával összhangban még valamit el szeretett volna mondani Oscarnak. Részletesen elbeszélte neki, hogyan változtatta meg életét Jézus Krisztus.

Mivel Oscar éppen nemrégiben vészelt át egy veszélyes szívrohamot, komolyan el-elgondolkodott az élet múlandóságáról és az evilági értékek helyett inkább az örökkévaló értékeket helyezte előtérbe.

Másnap így szólt Greghez: „Tudod mit, Greg, gondolkodtam arról, amiről az este beszélgettünk. Szeretném tudni mit kell tennem, hogy üdvözüljek és befogadjam Jézus Krisztust?”

Greg ismertette Oscarral az evangélium lényegét. Amikor befejezte, Oscar így szólt: „Kész vagyok megtenni a lépést.” Ekkor mindketten letérdeltek imádkozni. Oscar Istenhez fohászzkodott, majd megkérdezte Greget: „Lehetséges volna, hogy Isten meg tudja gyógyítani a szívemet?” Greg bólintott: „Igen”.

Oscar egy gyermek hitével imádkozott a gyógyulásért. Néhány perc múlva már úton voltak Oscar orvosához, bebizonyítani neki, hogy Krisztus megérintette a beteg szívet. Oscarnak nem voltak kételyei a gyógyulás valósága felől. Ma ez az idős ügyvéd tagja a gyülekezeti vezetőségnek, felesége és két fia szintén elkötelezett keresztény lett. Greg számára ez a tény – számos többi csodával együtt – mindig Isten magasztalásának forrását kéoezi.

Greg Laurie személyében olyan ember áll előttünk, aki öt mostohaapától jutott el az egyetlen, igazi, rökkévaló mennyei Atya szeretetéig. Greg nagyon jól tudta, hogy Isten még gyengeségeiből és jellembeli fogyatékságaiból is erényeket kovácsolt. Megtanulta, hogy ne az emberek elismerését keresse, hanem Istenét. Az a rengeteg emberi élet, melyet Isten Greg szolgálata által megérintett, mind arról tanúskodik, hogy az Úrban valóban testvérekké válunk mindannyian.

Külön örömet jelentett Greg számára a későbbi felelségével, Cathettel való megismerkedés. Cathe megjelenése Greg életében annak az isteni ígéretnek a beteljesedése volt, miszerint ha az Ő karatát keressük, akkor minden kívánságunkat teljesíti. Cathe most azt a szeretet nyújtja neki, mely után lelke mélyén mindig is vágyakozott, olyan stabil családot alapítottak, mely szöges ellentéte Greg gyermekkori családelményének. Életközösségük a leghatározottabban meghazudtolja a pszichológusok állítását, hogy a gyermekkorában rendezetlen családi körülmények között élt személy maga sem tud boldog családot alapítani. A pszichológusok persze nem veszik számításba, hogy Isten áldásával minden lehetséges.

Magam sem tudnám megmondani mit tekinthet Greg nagyobb ajándéknak: szolgálata rendkívüli gyümölcseit vagy pedig házasságát, melyből két fiúgyermek született. Mindenesetre mindkét esetben Isten csodálatos áldása bontakozott ki, mely az idő múlásával csak növekszik, mint ahogyan egy váratlan fordulat következtében az evangéliumban szereplő kenyér és hal is megszaporodott.

Steve Mays: A törvényen kívüliektől a béke völgyéig

Aznap egy szerelőruhába és bőrnadrágba öltözött, farzsebében revolvért tartó anaheimi huligán jelent meg egyik közösségi házunkban. Akkor már hat hónapja nem fürdött, éjszakáit útmenti árkok szélén töltötte, mert nem akart a törvény kezébe kerülni. Fogait évek óta nem mosta, barbár időkre emlékeztető hajviseletével, félelmetes látványt keltett.

Steve Maysnek hívták ezt a vagányt, barátja nem volt, szüleivel nem tartotta a kapcsolatot amióta kizárták otthonukból és ezzel egy törvényen kívüliekből álló motoros bandához való csatlakozásra készítették őt. Steve Mays után gyilkossági kísérlet és a katonai behívás megtagadása miatt nyomozott az FBI, fejére állítólag valaki vérdíjat tűzött ki...

Már gyermekkorában nyilvánvaló volt, hogy élete nem fog valami stabil mederben haladni. Annyira ellenőrizhetetlen gyermek volt, hogy szülei nem egyszer a rendőrséget voltak kénytelenek segítségül hívni megfélemezésére.

Megtanult kábítószer keverni különböző orvosságokból, nyugtatókból és vegyszerekből. Egyszer például szülei egyedül hagyták őt otthon. Mire hazaértek volt mit látniuk: a bejárati ajtón törülközővel befedett ék alakú nyílás díszelgett, a nyitva hagyott csapokból még mindig csurgott a víz, az egész lakás egy hatalmas fürdőkáddá változott. Fiuk a nappaliban ült és szemmel láthatóan nem volt tudatában a kárnak, amit okozott. Egy ceruzavéget szopott, s egy showmúsorról beszélt, amit a tévében nézett. Huszonhét órán át volt a maga készítette kábítószer hatása alatt, melyhez ezúttal túl sok Asthmadore-t adagolt.

Mire a rendőrség megérkezett, a szülők bevitték Steve-et a szobájába. Megzavarodott agya az ajtó sarokvasát varangyosbékaként regisztrálta, mely szemmel láthatóan vicceket mesélt neki, hiszen hangosan nevetett. Amikor a rendőrök megtudták, hogy Steve tagja az anaheimi középiskola futballcsapatának, alaposan megleckéztették, de nem vitték el.

Másnap délben Steve apja hazaugrott munkahelyéről, hogy ellenőrizze mintagyermeknek éppen nem mondható fiát. Steve reggelit készített a konyhában, mégpedig két személy részére. Az apa kérdésére, hogy kinek készül a másik szendvics, Steve a falióra mutatójára mutatott és azt válaszolta: Bradnek, aki az órában lakik.

Nem sokkal ez eset után Steve – LSD, hasis és más kábítószeres együttes hatása alatt – késsel fenyegette meg szüleit. Anyja elborzadva

nézte, amint a fiú elváltozott arccal, vésztjósuló léptekkel haladva símogatja a kezében levő nagy kés pengéjét. Amikor végre elaludt, a megrémült szülők elvették tőle a kést. Enyhén szólva jelentős méretű generációs űr tátongott Steve és szülei között. Az apa laboratóriumi technikus, egykori katonaember, ekötelezett hazafi volt. Lehetetlen volt számára a hatvanas évek ifjúsági forradalma által kitermelt fiát elviselni. Az igazat megvallva, a kapcsolat már évekkorábban megszűnt kettejük között.

Steve hetedikos korában indult meg a lejtőn. Egy nap, amikor hazatért az iskolából, mindenki felfigyelt rá, hogy furcsán viselkedik, de senki sem tudta miért. Az iskola egyik tiszteletreméltó tanára homoszexuális kapcsolatra ösztönözte őt. Olyan borzalmas tapasztalat volt ez Steve számára, hogy tudatalattija hosszú éveken át elfojtotta benne még a kaland emlékét is. Viselkedése teljesen megváltozott. Rövid időn belül rászokott a kábítószerre és a lopásra. Elveszítette motivációját a tanulásra, osztályzatai egyre rosszabbak lettek. Az élet egy nagy játékká vált számára, melyben minden az iskolakerülés, a „fű“, a tabletták, a sebesség és partik körül forgott. És megállíthatatlanul haladt lefelé a lejtőn.

A középiskolában csak még rosszabbodott a helyzet. A késeset után, Steve kilépett a futballcsapatból (a kábítószerelvezet miatt alkalmatlanná vált) és az iskola kábítószerkereskedőjévé vált. Társaival, a futballcsapat egykori tagjaival együtt rengeteg „füvet“ szívott, ugyanakkor a kábítószer bármely fajtáját be tudta szerezni, a amit beszerzett azt mind ki is próbálta.

A tázaság egyszer a hegyekbe ment hétvégézni. Steve is velük szeretett volna tartani, de valamilyen ok miatt lemaradt. A kirándulás azzal végződött, hogy a fiúk túladagolták maguknak a kábítószerrel, önkívületbe kerültek, közben a kunyhó kigyulladt és ahányan voltak, mind benn égtek. A tragédia megrázkódtatta az egész iskolát.

Ezidőtájt Steve végképp szülei ellen fordult. Mélységesen megvetette őket. Ellenséges magatartását elsősorban az váltotta ki, hogy előszeretettel kevert magának ajzószerkekből kábítószerrel. A „kotyvalék“ olykor három-négy napig is ébren tartotta őt, s az alvás hiánya természetesen totális ingerlékenységet váltott ki benne. Energiáját azzal igyekezett felszabadítani, hogy napokon és éjszakákon át szerelte és újraszzerelte sportkocsiját. Amikor már nem volt mit szerelnie, kihajtott a pályára és képes volt egész éjszaka vezetni, egyre nagyobb sebességet csikarva ki a járműből.

Aztán arról kezdett ábrándozni, hogy elmegy terroristának. Vak dühvel kezdeményezett verekedéseket az iskolában. Egy srác arcára harmincegy ökölcsapást mért, egy másiknak eltörte az ujját. Amikor egy napon megkapta a katonai behívót, elégette azt, majd nekivágott az útnak. Nem maradt hátra semmi más, csak az országút, hiszen már szülei is letettek róla, egyedül arra vágyakoztak, hogy Steve ne lépje át a küszöbüket.

Szívdobogás a pokolban

Orange County-ban, egy motoros banda tanyáján talált magának búvóhelyet. Befogadták, mert jól értett a motorok javításához és karbantartásához. A banda tagjai azonban démoni kegyetlenségről tettek tanúságot. Hozzájuk képest szülei zsörtölődése és meg nem értése valóságos kedveskedésnek tűnt volna. Itt ismerte meg Steve az igazi félelmet, melynek létezéséről a szülői házban még csak nem is álmodhatott.

A motoros banda tagjainak átlag életkora Steve éveinek kétszrese, úgy 35 lehetett. Mundannyiuknál volt fegyver, bűnözésből és kábítószerkereskedelemből életk. Steve valóságos „jó fiúnak“ számított közöttük. Sokan közülük nem szívlelték Steve-et. Talán mellkésenek tűnik, de valójában jelentős szerepet játszott az a tény, hogy míg a banda tagjai a „súlyosabb“ kábítószerket kedvelték, Steve továbbra is ajzószerkekből, nyugtatókból keverte ki a saját adagját és ezzel egyeseknek az idegeire ment. Különösen egyikük viselkedett rendkívül ellenségesen Steve-vel szemben, a mikor már a szavak nem tűntek túl keményeknek, fegyverrel kezdte ijesztgetni a fiút. Steve bensőjében állandó félelem izzott, amit a különböző incidensek szadista játékká fokoztak.

Hadd meséljen erről a korszakról maga Steve, ahogyan azt bizonyágtételei alkalmával már számos esetben meg is tette:

„Egy éjszaka eldől egy motorkerékpár. Amikor fölébredtek, azt mondták én löktem el. Ugyanis tudták, hogy éjjelente soha nem alszok. A kábítószer bódító hatása alatt csavarokat szedtem szét, raktam őket tökéletesen egyenes sorba, amikor elfogytak lesöpörtem őket az asztalról a padlóra, majd újra kezdtem előlről az egész szertartást. Erős adagokat szedtem. Nyugtatót, vitaminokat, különféle tablettákat kevertem kávéval. Ha bevettem az adagomat, annyira felvillanyozódott az agyam, hogy azt hittem felforr a koponyámban.

Szóval, amikor fölébredtek, azt mondták én vagyok a hibás, amiért éjjel eldőlt a motorkerékpár. Mondtam nekik, hogy nem löktem el, még csak hozzá sem értem.

A srác, akinek a begyében voltam, elment valamiért. Amikor visszatért egy duplacsövű puskát tartott az arcom alá. „Nyisd ki a szád” – parancsolta. A többiek lefogtak ő pedig belökte a számba a puskacsövet. „Nincs megtöltve? Ugye nincs megtölteve” – hebegtem. Ekkor kivette a számból a puskacsövet, rámutatott a fejem mellett levő párnára és meghúzta a ravaszt. Dörrenés hallatszott és az egész szobát ellepte a felszálló párnatoll. Aztán megint lefogtak, s visszanyomták a számba a puskacsövet, mely akkor kezdett füstölni. Azt hittem pillanatokon belül meghalok. Ettől kezdve a félelem egyre jobban elhatalmasodott bennem. Egy ott élő srác megsajnált, pisztolyt adott, hogy ha kell, meg tudjam védeni magam. Keveset aludtam, zsebemben a pisztoly nyelét szorongattam, hiszen egy fedél alatt éltem az emberrel, aki meg akart ölni.

Egyszer kint bütyköltem a motoromat az udvarban. A srác kijött hozzám egy harmincnyolcas pisztollyal a kezében és tüzelni kezdett az üzemanyagkannára melyet szerlés közben ülőhelyként használtam. Szerencsére nem találta el, mert ha eltalálja nyomban a levegőbe repülök.“

Steve mégsem hagyta ott a bandát. Ehelyett megtanulta használni a pisztolyt, és elsajátította életstílusukat. A bandának egyre jobban ment a kábítószerkereskedelem, s ezáltal Steve is mind több „ügyfelet” szerzett. Egyszer egy lány jött kábítószerrel venni, de ahelyett, hogy Steve-hez fordult volna, egy másik sráccal kötött üzletet. Steve-et ez annyira feldühítette, hogy pisztolyával lövöldözni kezdett a távozó lány felé. Szerencsére túlásgosan „nyomás” alatt volt ahhoz, hogy eltalálja, de a golyók még így is a lány feje mellett süvítettek el. Steve-ben egyre ellenőrizhetetlenebb agresszivitás gyülemlt. Úgy érezte ölnie kell. A célpont egy macska lett.

„Harmincnyolcassal lőttem le a gazdátlan macskát. De az élettelen állat gúnyos vigyorral mosolygott vissza rám. Fogtam a vasvillát és keresztüldöftem a fején. Fogtam a kalapácsot és rácsaptam. Még mindig vigyorgott. Végül pisztollyal lőttem szét, ami a macsakfejből még megmaradt. De a gúnyos vigyorgás képzetét még ezzel sem sikerült megszüntetnem. Sőt, attól kezdve, akárhová mentem, mindenütt macskákat láttam. Azt hiszem nagyon közel voltam a démoni megszállottsághoz.“

A banda egyik tagja elmondta, hogy valaki vérdíjat tűzött ki Steve fejére. Steve éppen azt a három motorkerékpárt – egy 1200-as Harley

Davidson, egy Indian 49-et és egy Trike-ot – bütykölte, melyeket időnként használni szokott. Elszökhett volna valamelyikkel, de hová menjen, amikor még azt sem tudta, ki keresteti. Inkább fogott egy puskát meg egy pisztolyt s kiment a kertbe gyakorolni velük.

Egy este, amikor semmire sem gyanakodott, régi ellensége belépett a házba és Steve-nek szegezte a harmincnyolcasát. „Tudod, hogy nem szívlelek, pajtás. Miért ne venném fel épp én azt a pénzt, amit a fejedért ígérek?” Dörrenés hallatszott, majd csípő fájdalom szökkent fel Steve lábikrájából.

Másnap a szabadban, egy mezőn tért magához. Úgy látszik nagy adag „kemény” narkót adtak neki, hogy elkábítsák. Lábán véres ruhafoszlányok takarták a sebet. Ahogy eltávolította őket, elviselhetetlenné vált a fájdalom. Tudta, hogy kórházba nem mehetett, mert a szülei – akiket annak idején késsel fenyegetett – azonnal hívnák a rendőrséget.

Nem maradt számára más lehetőség, mint visszatérni oda ahol megsebesítették, a motorosbanda tanyájára. Néhányan hajlandóak voltak segíteni neki és elvitték egy ismerős ápolónő lakására, aki szülei házához közvetlen közelében lakott. Steve megfenyegette az ápolónőt, hogy ha értesíti a rendőrséget, életével fog fizetni érte. Eleinte nem is volt semmi probléma, de a harmadszori látogatás alkalmával az ápolónő összeszedte bátorságát és titokban felhívta Steve szüleit, akik azonnal értesítették az FBI-t. Steve-ék semmiről sem tudtak, de amikor elhagyták az ápolónő lakását és beszálltak a kocsijukba, megéreztek, hogy valami nincs rendben.

Steve így beszél reménytelen menekülési kísérletükről:

„Az FBI szüleim házában állt lesben. Talán azt gondolták benézek hozzájuk, hiszen évek óta nem láttam őket. Amikor kijöttünk az ápolónőtől rögtön észrevettem az ott várakozó vörös Mustangot. Mivel nem voltunk felfegyverkezve, bevetettük magunkat az autónkba és megpróbáltunk elmenekülni. A vörös Mustang azonnal nyomunkba szegődött.

Az útkereszteződésnél vörös fény várt ránk, s mikor lelassítottam, az üldözők hátulról nekiütköztek autónknak és belöktek bennünket a kereszteződés közepére. Ott pillanatok alatt három FBI kocsi vett körül bennünket. Felfegyverezett ügynökök szálltak ki, azt kiabálták, hogy ha megmozdulunk szitává lönek bennünket. Természetesen megadtuk magunkat. Kirángattak az autóból, még sebesült lábamba is belerúgtak, annyira, hogy a sebből azonnal szivárogni kezdett a vér. Míg átkutatnak, arcomat a tűző nyári napon átforrósodott kocsi lemezéhez szorították,

eztán megbilincseték kezeimet, majd a megbilincselte kezeket bokáimhoz bilincselték és visszalöktek az autóba.

Amikor az FBI szakértői megvizsgálták sebemet, rájöttek, hogy tulajdonképpen nem én vagyok az ő emberük. Mint kiderült, gyilkossági kísérletért kerestek, azt hitték, hogy én vagyok az a bűnöző, aki rálőtt egy idős hölgyre. Mivel megtámadott hölgy egy huszonkettes kaliberű pisztollyal visszalőtt támadójára és meg is sebesítette őt, nyilvánvaló volt, hogy az én sebemet harmincnyolcas golyó okozta. Jóllehet még mindig megmaradt a másik vád – a katonakötelezettség elől való bujkálás – az FBI nagy csodálkozásomra szabadon engedett. Soha nem tudtam meg miért. Csak egy magyarázatot találok elfogadhatónak: Istennek terve volt velem.

Visszatértem a bandához, de mivel engem előbb engedtek el, mint társaikat meg voltak győződve arról, hogy lekopogtam őket. Így okosabbnak tartottam odébbállni. Ekkor kezdtem az útmenti árkok szélén aludni. Egész idő alatt félelem gyötört. Szünetelnül attól rettegettem, hogy jön az FBI és megint bevisz. És még mindig rejtőzködnöm kellett attól a valakitől is – bár nem tudtam kiről van szó – aki vérdíjat tűzött a fejemre.“

Ez jól hangzik

„Az árokban hevertem, amikor egy fiatal pár, Shirley és Henry kijöttek ott parkolt kocsijukhoz. Behívtak házukba, enni adtak, hogy ne éhezsek. Shirley azt mondta, Jézust látja a szememben. Aztán felsoroltak néhány keresztény szervezetet, melyek közül az egyik a Clavary Chapel „Messiás Háznak“ nevezett közössége volt. Shirley megkérdezte melyikbe szeretnék ellátogatni. „Nem tudom – válaszoltam -, talán a Messiás Házba, ez jól hangzik.“

Elvittek hát a Messiás Házba. Pisztolyommal a farzsebemben léptem be a közösségi terembe. Még szét sem nézhettem alaposan, máris ott állt előttem egy Orville nevű buzgó keresztény és nekem szegezte a kérdést: „Ismered Jézust?“. Tagadó válaszomat hallva így folytatta: „Akkor hajtsd le a fejed, s majd imádkozunk érted, hogy Jézus belépjen életedbe“. Mit tehettem, együtt mondtam velük a bűnbánati imát, anélkül, hogy bárki is megmagyarázta volna nekem az evangélium lényegét.

És akkor valami történt bennem. Isten megragadta a szívemet, megérintett és betöltött. Egész életemben nem tapasztaltam ilyen csodálatos belső erőt. Váratlanul szembetalálkoztam Isten fantasztikus szeretetével. Ezt az élményt nem lehet szavakkal leírni.

Abban a csodálatos pillanatban Isten megszabadított engem a kábítószerrel. Tízezer dollár értékű „árut“ húztam le aznap este a WC-n és attól kezdve soha többé nem érintettem semmiféle kábítószerrel. Fegyveremre sem volt többé szükségem, kimentem a partra s behajítottam az óceánba. A Messiás Háznál elégettük piszkos, bűzlő ruháimat. Teljesen új emberré váltam, olyan emberré, aki még az utcán járva is keresztény himnuszokat dúdol magában.

Hosszú esztendő óta először, föl hívtam anyámat, hogy elmondjam neki: befogadtam életembe Jézus Krisztust. Miközben meséltem neki hogyan történt, térdre borult és félbeszakított: „Ami téged megmenthet fiam, azt én is rögtön el akarom fogadni“. És azon nyomban az Úr szolgálatába szegődött. Később apámnak is bizonyosságot tettem, ám az ő válasza elutasító volt: „Hallani sem akarok róla. Én csak abban hiszek, amit látok.“ Attól kezdve tizenhét éven át nem tettem neki tanúságot. Legalábbis szavakkal nem, mert életemmel igyekeztem bizonyítani, milyen csodálatos változást művelt ki bennem Isten érintése. Amikor azonban súlyos rákműtét miatt kórházba kellett mennie, nem bírtam ki tovább és betegágyánál ismét Krisztusról kezdtem neki beszélni. Minthogy ezúttal az örökkévalóság forgott kockán, apám is elfogadta az Urat. A rákműtét sikerült, apám azóta elkötelezett keresztény életet él. Azok a hosszú évek után, amikor nem létezett közöttünk semmilyen kapcsolat, most Krisztus követőiként megértjük és igazi szeretettel szeretjük egymást. És hogy teljes legyen a kép, még testvérem Gary – feleségével Judy-val együtt – is csatlakozott az Úr táborához.

Amolyan családi tréfa volt nálunk annak idején egy keresztény nagynéném kijelentése, miszerint a gyülekezetben arról prófétáltak, hogy egy napon prédikátor lesz belőlem. Tudni kell, hogy a prófécia legrosszabb középiskolai éveim idején hangzott el. Nos, a lehetetlen valóban megtörtént. Nemcsak hogy keresztény lettem, hanem az Úr tényleg prédikátort faragott belőlem. Ki gondolta volna azokban a démoni ihletettséggű években, hogy egy napon annak a gyülekezetnek leszek a pásztora, mely tagjai között tudja szüleimet és testvéreimet is!“

Sivatagon át az oázis felé

Steve áldásos szolgálatának kibontakozása azonban nem egy pillanat műve volt. Éppen ellenkezőleg, gyakran úgy tűnt, hogy ebből az emberből soha nem lesz lelkipásztor.

1971-ben került a Messiás Házba. Egy év múlva egy másik közösségi házba költözött be, ahonnan újabb esztendő elmúltával szintén odébállt. Ekkoriban kezdte érezni a hívó hangot, mely szolgálatot akart rábízni. Csakhogy éveknél kellett elmúlniuk, mire a kábítószer és lázadás pókhálója teljes egészében kitisztultak fejéből. Steve-ben a keresztény jellem lassan, fokozatosan bontakozott ki. S amikor azt Isten így rendeli el, akkor nem lehet rövidebb utat találni.

Miután két esztendőt töltött Costa Mesa-i házukban, úgy érezte ki kell mennie a kaliforniai Victorville sivatagos területére és meg kell próbálkoznia keresztény közösség létrehozásával. Mint megtudtam, testvéremmel, Paul-lal imádkozott azért, hogy Isten lehetőséget teremtsen egy új közösség beindítására.

Kívánsága hamarosan teljesült. Megnyitottunk egy házat Victorville-ben, melynek rövid időn belül már harminc lakója volt. A Calvary Chapel négy pásztorát látogatott Ige hirdetni ebbe a közösségbe. Steve, aki időközben kávézót nyitott, szinte minden héten fölhívott és azzal zaklatott, hogy ezúttal gyülekezet indítására adjak neki esélyt. Úgy éreztem azonban, hogy még nem elég érett egy ilyen felelősségteljes feladat teljesítésére. Végül magamhoz hívtam Costa Mesába, s jóllehet láttam milyen várakozó-reménykedő tekintettel várja szavaimat, kénytelen voltam neki megmondani, hogy jobb lenne, ha business-szel foglalkozna. Letörtén tért vissza a Victorville-i közösségbe. Mint később elmondta, úgy érezte akkor, hogy korábbi bűnös élete miatt Isten sivatagi kóborlást szán neki vezeklésként.

Ezek a sivatagi évek azonban igen fontosak voltak Steve számára, mert Isten ezáltal készítette őt feljövendőbeli szolgálata teljesítésére. Steve minden nap hallgatta biblimagyarázatokat tartalmazó kazettáimat, melyek az Ige minél alaposabb megismerésének vágyát váltották ki benne. Az Isten Szava iránti szomja idővel szinte kielégíthetetlen lett, bibliakommentárokat kezdett gyűjteni, könyvtára ebből a szempontból ma már páratlan a maga nemében. A sivatagban kóborolva Steve lassanként felfedezte, hogy lelke benső szomjazását az Élő Vízrel tudja csillapítani.

Aztán egy csodálatos dolog történt vele. A Victorville-i közösségi házban megjelent egy Gail Kroll nevű, csinos szőke lány. Egy napot tartózkodott ott, aztán hazament. Steve-nek azonnal megtetszett a lány, sőt úgy érezte Isten azt üzeni neki, hogy *Ez lesz a feleséged*. Hogy meggyőződjön sejtése igazáról, vaktában kinyitotta Bibliáját és rámutatott egy sorra. Ezt olvasta ott: „Jó dolog, ha az ember feleséget talál magának“.

Minthogy még mindig kételkedett, elhatározta, újabb bizonyítékot kér Istentől. Így szólt az Úrhoz: „Én most felhívom őt, Uram, s ha valóban a te akaratod, akkor legyen ma a születésnapja és legyen magányos a születésnapján...” Feltárcsázta Gailt, s legnagyobb megdöbbenésére maga a lány kezdett panaszkodni, hogy bár születésnapja van, senki sem ünnepel vele. Steve ekkor javaslatot tett: „Gyere ki Victorville-be és itt megünnepeljük a születésnapodat”. Gail azonnal indult. Vacsora alkalmával Steve annyira ideges volt, hogy egy falat sem ment le a torkán. A lány azt hitte, Steve arra fogja kérni, hogy csatlakozzon a Victorville-i közösséghez. Ehelyett házassági ajánlatot kapott, amit azon nyomban el is fogadott. Egy hét múlva már össze is házasodtak. Az esküvői szertartást testvérem vezette.

Nem sokkal ezután magamhoz hívtam Steve-et és rábíztam egy gyülekezet vezetését. A 29 Palms-i gyülekezetéről volt szó, melyet fiam alapított, ám az ő Yuba City-be való költözése után lelkipásztor nélkül maradt. Jóllehet Steve lelkipásztori szolgálatra vágyakozott, a 29 Palms-i gyülekezet, amely egy katonai bázis mellett helyezkedett el, egyáltalán nem volt ínyére. Két évvel, később felesége oldalán, teljesen összetörten jelent meg előttem a Costa Mesa-i Calvary Chapel irodájában és szótlanul asztalomra helyezte a gyülekezet kulcsait. Gyülekezete annyira elnéptelenedett, hogy nem volt értelme tovább fáradozni vele.

Ezt követően néhány Costa Mesa-i közösségi ház irányítását bíztam Steve-re. Feleségével egy ilyen közösségi házba, a Zsoltárok Házába költözködött, ahol hét évig éltek. Gail-nek nem tetszett a megoldás, hiszen egy háromhálószobás, pompás lakást kellett felcserélnie olyannal, melybe nem kevesebb mint negyven ember zsúfolódott be. A konyha olyan forgalmas volt, mint valami étterem, az edényeket kénytelen volt a fürdőkádban mosni. Másrészt viszont megváltozott életük ezreivel volt alkalmuk találkozni ebben a közösségi házban. Tudták, hogy ezért érdemes áldozatot hozniuk, még akkor is ha a jutalmat majd csak az örökkévalóságban kapják meg.

Hét év múlva Steve gyülekezetet indított Buena Parkban, melyet két év múlva másik lelkipásztornak engedett át. Aztán további két éven segédpásztor volt a befloweri Hosannah Calvary Chapelben. Ez a szolgálat lefokozást jelentett számára, s talán azért is fogadta el, mert két kudarc után attól tartott, hogy nem felel meg igazán önállóan dolgozó lelkipásztornak. Isten azonban még mindig munkálkodott Steve szívében.

Amikor végképp elkeseredett és már-már szinte belenyugodott abba, hogy soha többé nem lesz saját gyülekezete, magában így szólt Istenhez: „Én többet nem próbálkozok, ha mégis akarsz, hogy lelkipásztor

legyek, akkor majd Chuck Smith hívni fog“. És elment rég esedékes vakációjára.

Horgászás közben azonban megint csak jelet szeretett volna kapni Istentől: „Ha a jövőben lelkipásztori szolgálatot akarsz rám bízni, Uram, akkor add, hogy fogjak egy halat, mielőtt kihúznám a horgot!“. És tekerni kezdte az orsót. A horog a víz felszíne alatt közeledett a part felé, már Steve is megpillantotta és szemeibe könny szökött, mert bizony nem volt rajta hal. Ám az utolsó pillanatban, épp mielőtt a horog elhagyta volna a vizet, egy picinyke hal ráharapott. Ez a kis hal többet ért Steve számára, mintha a tó legnagyobb halát fogta volna ki. Isten üzenetét látta benne, ismét jelet kapott az Úrtól: *Amikor én akarom, akkor foglak szólítani.*

A vakációjáról hazatérő Steve-et üzenet várta, hogy hívjon fel vagy engem, vagy ha nem talál meg akkor Don McClure-t. Ekkor szerzett tudomást arról, hogy időközben lelkipásztori konferencia volt, ahol felvetődött a nemrégiben vezető nélkül maradt South Bay Calvary Chapel gyülekezet problémája és az egész testület egyhangúan őt javasolta pásztornak.

Steve tehát gyülekezetet kapott, mégpedig nem is akárhogyan. Az illetékes pásztorok velem együtt mind őt tartották legmegfelelőbbnek a feladat teljesítésre. 1980-ban vette át a gyülekezet vezetését. Amikor az imaház bejáratához ért, hirtelen felpillantott az égre, ahol a Goodyear (Jó év) társaság léghajóját pillantotta meg. Ezt újabb jelként fogta fel, bensőjében Isten hangját hallotta: „*Meglátod, jó éved lesz.*“

Azt kérte Istentől, hogy a gyülekezet teljes régi vezetősége mondjon le, hogy a munkát a legelejéről, a startvonalától tudja kezdeni. S ez be is következett.

A South Bay Calvary Chapelnek 1980-ban 110 tagja volt, imaházuk 450 négyzetméternyi területen feküdt. Néhány éven belül 300000 dolláros befektetéssel új épületbe költöztek, mely 4500 négyzetméternyi területet foglal el. Amikor a Goodyear társaság vezetői tudomást szereztek Steve gyakran hangoztatott esetéről a Goodyear léghajó megpillanatásával kapcsolatban, hálából ingyen reklámot biztosítottak neki.

Nemcsak az első esztendő volt „jó év“ Steve gyülekezete számára, hanem a következő évek is. Csodálatos aratás kezdte kísérni szolgálatát: a 110 tagot számláló gyülekezet látogatottsága hamarosan 1500 fölé emelkedett.

A pokol erői által elrabolt évek helyére Steve Mays életében az áldás évei léptek. Az egykori iskolakerülő és – ahogyan edzője nevezte – bújdosó nemrégiben az anaheimi sportegyesület emlékestjének

tekintélyes szónoka volt. Arról beszélt a sportolóknak, hogy a küzdelmet soha nem szabad feladni. Steve, aki egykor meglehetősen jó baseball játékos volt, a közelmúltban alkalmat kapott arra is, hogy a hírneves Los Angeles Dodgers pályáján intézzon üzenetet a játékosokhoz.

Steve-nek és Gail-nek két szőkehajú, kékszemű egészséges gyermeke van. Mindketten jeleskednek tanulásban, sportban, gyermeki engedelmességben. Szerencsére egyiküknél sem tapasztalható, hogy bármit is örökölték volna Steve gyermekkori lázadó vérmérsékletéből. Isten Gailt is megáldotta egy olyan gyönyörű otthonnal, mely sokkal szebb mint az annak idején annyira visszaírt 29 Palms-i lakás. Ezenkívül macskafarmja van, ahol ritka himalájai macskákat tenyészt.

Steve gyakran úgy érzi, Isten több kegyelemmel halmozta el, mint amennyit be tud fogadni. Mint tanúságtételei alkalmával szokta mondani: „Isten visszaadta nekem mindazt amit a sátán ellopott tőlem, sőt mi több, túláradó kegyelme olyan bőséget biztosított, mely messzemenően meghaladja minden múltbeli szenvedésme méretét.“

Steve Maysben olyan embert volt alkalmunk megismerni, akinek élete az útszéli ároktól a kegyelem bősége felé vezetett. Lelki sebei mind begyógyultak, egyetlen jel maradt csak, amely még ma is a kellmetlen múltra emlékezteti: a lábán levő, gyakran még mindig sajgó seb. Steve azonban nem panaszkodik miatta. Úgy érzi, hogy ez a fájdalom nap nap után feleleveníti benne a hálát Isten iránt, aki kimentette őt a verem mélyéről és túláradó kegyelmében részesítette.

Zakariás próféta könyvében olvassuk, hogy amikor Zorobábel le akarta feketetni az új jeruzsálemi templom alapjait, voltak a nép között olyanok, aki ezt feleslegesnek tartották. Valamikor Steve szívében is az a vágy égett, hogy nem törődve az alapokkal, azonnal a falakat építse. Isten azonban megtanította őt, hogy alapok nélkül nem érdemes hozzákezdeni a munkához. És az alapokat szilárd kősziklára kell helyezni.

Jon Courson: Tűz és víz Applegate Valley-ben

Jon Courson az oregoni Applegate völgyet átszelő Yale Creek patak partjánál állt. Tagbaszakadt alakjához az érintetlen zöld természet festett háttérrel, rövidre vágott, vörös haja csillogott a napfényben. Előtte a patakban hosszúhajú ruhátlan fiatalok csoportja állt, arra várva, hogy megkeresztelje őket. Olyanok voltak, mint a gyermekek.

Jon azon tűnődött szabad-e alámerítenie őket ruhátlanul, vagy inkább napolja el a keresztelést. Aztán legyűrte magában előítéleteit,

eldöntötte nem csinál problémát a meztelenségből. Az előtte álló csoport tagjai éveken át a marijuána termesztésével foglalkoztak birtokukon, ami által tekintélyes elismerésre tettek szert a hozzáértők köreiben. Ugyanakkor „Nirvána közösségük“ által a megvilágosodás útját keresték a keleti jóga és az amerikai benszülött sámánizmus segítségével. Álmuk azonban szappanbuborékként pukkant szét. Mire létrehozták tökéletesnek vélt közösségüket, rádöbbsentek, hogy szívüket tátongó üresség marcangolja. A nagy utópia megvalósítása nem elégítette ki lelkük igazi szükségleteit.

Jon Courson, felelségével Terry-vel a hetvenes évek második felében jelent meg náluk az oregoni vadonban. A szélesvállú keresztény szomszéd hamarosan Krisztus szeretetéről kezdett nekik beszélni. Lement hozzájuk a patak partjára, kezeivel a víz felszínén játszadozott s közben a hit titkait fejtegette. Erőt és reménységet sugárzó tekintetében azt az örömet fedezték fel, amit nekik nem sikerült megtalálniuk. És Jonnak szemmel láthatóan nem volt szüksége semmiféle kábítószerre ahhoz, hogy ezt az örömet érezze. Olyan erősnek tűnt a szemükben, mint amilyen a kaliforniai szikvójafenyő. Lassan ráébredtek, hogy ennek az erőnek a forrása nem maga Jon volt, hanem az a Jézus, akiről oly gyakran beszélt nekik.

Jon belemerítkezett a patak vizébe, majd egyiktől a másikig lépdelve, mindannyiukat alámerítette Jézus Krisztus nevében. Örömsük határtalan volt. Aznap este egybegyűltek, hatalmas tábortüzet gyújtottak, melyen elégették összes marijuána tartalékukat.

Jonnak az volt a szándéka, hogy gyülekezetet épít Oregonnak ezen az alig lakott vidékén, ahol egyetlen valamirevaló növekedés-szakember sem jószolt volna semmi jót egy ilyen vállalkozásnak. Zöldellő hegyoldalaival, csodálatos erdőivel és kristálytisza folyóival Applegate gyönyörű vidék volt, de lakossága alig haladta meg a néhány ezret.

Ezen a területen találtak maguknak megfelelő földet a marijuána termesztők. Törzsekbe tömörülve, kezdetleges szerszámokkal, de nem egy esetben félautomata fegyverekkel felszerelve termesztették az annyira keresett „füvet“. Egy ilyen közösség mondott most le korábbi életstílusáról, hogy Jon Courson közvetítésével felvegye a keresztséget és Jézus Krisztus nyomdokaiba szegődjön.

Az Applegate völgyi „fűtermesztők“ megtérése öt hullámban zajlott le. A szóbanforgó közösség szánta el magát először erre a lépésre. Megkeresztelkedésük után marijuána helyett fatermesztéssel kezdtek foglalkozni. Egyik tagjuk később egy Washington állambeli Calvary Chapel

gyülekezet pásztora lett, egy másik Jon segédpásztoraként szolgált az Úrnak.

Nemrégiben kaptam levelet Jon ashlandi gyülekezetéből, melynek ma 600 tagja van. A levél leírja milyen hatást fejtett ki az egyik „fütermesztőkből“ keresztényé lett közösség egy másikra, mely abban az időben még mindig a kábítószer előállításával foglalkozott. Néhányan ez utóbbiból elmenekültek az ashlandi közösséghez, ahol bibliatanulmányimat tartalmazó kazettákat kaptak. A kazettákat marijuána szedés közben hallgatják le. Aztán egyszer csak egyikük fölvetette a kérdést: „Szabad-e nekünk ezzel a dologgal foglalkozni?“ Nemsokára tömegesen fogadták el Krisztust, elégették a marijuánát, majd Maranatha Nuts néven vállalatot alapítottak és dió termesztésével meg egyéb természetes táplálék előállításával kezdtek foglalkozni. Miután felolvastam a levelet a Costa Mesa-i Calvary Chapel gyülekezetemben, a hívők hosszantartó tapsal ünnepelték íróikat.

Jon Oregonba érkezésekor mindössze öt pár vallotta magát kereszténynek az egész körzetben. Ezért a kis nyájért volt kész arra, hogy elhagyja virágzó gyülekezetét, melyet fivérével közösen indított San Joséban. Mégis ment, mert biztos volt abban, hogy új próbálkozását Isten sugalmazta.

Egy házaspárok számára tartott tanítás alkalmával ugyanis két prófétai kijelentés hangzott el a közeledő aratásról. Az első szerint tűz fog leereszkedni az Applegate völgybe, hogy aztán onnan tovább terjedjen. A másik nagy mennydörgést és esőzést jelentett meg, ami majd véget fog vetni a hosszú oregoni szárazságnak. Elhangzott egy magyarázat is: Isten kegyelme az első esőzés után fog kiáradni. Jon eleinte vonakodott hitelt adni ezeknek a prófétálásoknak, annál is inkább, hiszen nem szívesen cserélte volna fel San José-t Oregonnal. Isten hívásának mégis engedelmeskednie kellett. Érdekes módon, első oregoni prédikációja idején beborult az ég és hatalmas zápor zúdult a vidékre. Ekkor Jon nemcsak a próféciaák hiteléről szerzett bizonyosságot, hanem megérezte szívében a kegyelem kiáradásának kezdetét is.

Jóllehet Applegate még manapság is igen kis településnek számít – lakosainak száma alig éri el az ezret –, az itt levő Calvary Chapel gyülekezetnek nem kevesebb mint 3000 tagja van. Vasárnaponként számos környékbeli településről sereglenek ide a hívők, akik együttes erővel építették pompás, nagy imaházukat. Az épület tetőzete alatt hatalmas tartógerendák húzódnak végig, a csodálatos, hatalmas ablakok egy gyönyörű völgyre tekintenek ki. Nyáron, amikor meleg van, istentiszteleteiket az imaház mellett levő, pázsitborította, szabadtéri,

2000 férőhelyes amfiteátrumban tartják. Az amfiteátrumot virágbokrok övezik, a szakszerűen elhelyezett hangszórók bármely részén kiválóan adják vissza a hangot. Az a kellemes feladat jutott osztályrészemül, hogy nemrégiben én avathattam fel az Applegate-i gyülekezetet, ami természetesen olyan jelentős eseménynek számított, hogy a lokális sajtótermékek mind címoldali témaként foglalkoztak vele.

Jon megtapasztalta mind a tüzet, mind pedig az esőt az Isten által kimunkált aratásban. Ha valaki megkérdezi, köntörfalazás nélkül azt fogja válaszolni neki, hogy isteni csodának volt a szemtanúja. Applegate-i nagy gyülekezetéből nem kevesebb mint tizennégy kisebb közösség nőtt ki. John Peterson indult el először: Grants Passban alapított közösséget, példáját Guy Gray követte Medfordban. Aztán következtek a többiek. Jon 1978 és 1979 nyarán és őszén nagyméretű evangelizációt tartott a Central Buckley Parkban, aminek szintén csodálatos eredményei voltak. Ezek az események mindig felidéznek Jon szívében a prófeciát, mely előrejelezte az Applegate völgybe leszálló és onnan az egész környékre szétterjedő tüzet.

De Jon megtanulta azt is, hogy a bibliai képvilágban a tűz nagyon gyakran a tisztulást jelképezi. Mert Isten tűz által próbálja ki hívő igyekezetének értékét: a lángok ugyanis felemésztik a szalmát, csak az aranyat és a drágakövet hagyják érintetlenül. A próbák idején Jon megtapasztalta a tűznek ezt az aspektusát is, de kitartása jutalmaként gyülekezete minden próba után erősebb alapokkal rendelkezett.

Új területek felé

A Calvary Chapel mozgalom úgy tíz évvel korábban kezdett el terjedni Kalifornia különböző vidékein, majd átlépve a határt, az Egyesült Államok más területein is gyökeret eresztett. Az új gyülekezeteket alapító úttörők – és ezek közé tartozott Jon Courson is – szinte kivétel nélkül együtt töltöttek velünk bizonyos időt Costa Mesaban, hogy felkészüljenek feladatuk teljesítésre. A megfelelő időben aztán Isten szólt hozzájuk és elindultak. Természetesen, mint az általában lenni szokott, voltak olyanok is, akik soha nem tartoztak közösségünkbe, de a mi nevünkben bemutatkozva, saját céljaikra igyekeztek felhasználni a Calvary Chapel tekintélyét. Időnként még ma is kapunk híreket olyan ügyködésekről, melyek ellentétben állnak a Calvary Chapel meggyőződésével és gyakorlatával. Mi szilárdan hisszük, hogy az egyház építését csak alázattal

és Krisztus szeretetének birtoklásával lehetséges előmozdítani. A modern különcködések vagy pénzgyűjtési akciók mind idegenek tőlünk.

A Calvary Chapel úttörői különféle társadalmi-kulturális hátterekből származnak. Jon Courson a Biola College hallgatójaként csatlakozott közösségünkhöz. Más igehirdetőinkkel ellentétben a jólneveltség, becsületesség és rendezett élet igazi példaképének számított. Nem igyekezett lázadni, mint kortársi, éppen ellenkezőleg, ő volt az ideális amerikai fiatal, aki céljának érzi az erkölcsös életet és a kitartó, szorgalmas munkát. E jellemvonásaival Jon újabb kockát jelentett abban az Isten által létrehozott tarka mozaikban, melyet a Calvary Chapel lelki munkásai alkottak. Azt hiszem a kép nem lenne teljes egy ilyen „típus“ nélkül. Isten nem személyválogató: egyaránt elfogadja a lázadókat, mint amilyenek Steve Mays vagy Mike McIntosh voltak és Jon Coursonhoz vagy George Markey-hoz hasonlókat, akik az amerikai egyenes út képviselőinek számítanak.

Jon Coursont George Markey-val együtt – egy nagydarab, izmos középnegyati farmerről van szó, aki szülőföldjén ma már 1000 tagot számláló Calvary Chapel közösséget alapított – a legkisebb nehézség nélkül el tudjuk képzelni a korai Amerika puritán világának lakójaként is. Ő korunk Johnny Appleseede és John Bunyana, a nemzeti ártatlanság és tisztaság megtestesítője még egy olyan zilált időszakban is, mint amilyen a jelen kor. Arcáról a régi Amerika erényei – férfias erő és nemes önfegyelem – sugároznak. Sajnos attól tartok, hogy ez az embertípus kiveszőben van. Helyettük az „új férfi“ ideálja hódít magának egyre nagyobb teret.

És ezzel egy olyan problémához értünk, mely igencsak nyugtalanít engem. Engedjék meg, hogy tegyünk egy kis digressziót korunk e kritikus témájával kapcsolatban. Világunk – a tömegtájékoztatási eszközök irányítása alatt – szembefordult a férfi és a nő szerepének hagyományos szemléletével, s helyett a nemek természetellenes viselkedését bálványozza.

Az új férfiideál „felszabadult“, csillogó-villogó női tulajdonságokkal helyettesíti azt ami szinte minden korban az egészséges férfiasságot jelentette. És manapság ez a tendencia igen veszélyes méreteket kezd ölteni. Mint valaki találékonyan megfogalmazta, az új férfi „nőiesen gondolkodó férfi“, aki a legkevésbé képes egy egészséges családfő szerepének betöltésére. A tradíciók ellen irányuló új „szabadság“ fokozatosan szétrombolja a nemek közötti természetes egyensúlyt és csak szaporítja az egyszülős családok számát. Azokról a férfiakról van szó akik egyik fülükben fülbevalót viselnek, akik unisex hajviselettel páváskodnak

és az áruházakban szemérmetlenül női részlegeket keresnek. Teszik mindezt kihívó büszkeséggel, hiszen a cinikus férfiellenes nők széleskörű támogatását élvezik, akik a maguk részéről természetes nőiességükkel fizettek valamiféle pimasz, hamis, férfias keménységért.

Persze a „nőiesen gondolkodó férfiak“ is egyre hangosabban emelik fel szavukat az egykor megkérdőjelezhetetlen, hagyományos férfiideál ellen. Szinte nincs egyetem, ahol nem le lenne tapasztalható ez a mozgolódás: lezbikus és feminista koalíciók, válogatott tardícióellenes, baloldali csoportosulások versengenek egymással a hagyományos Amerika történelmi értékeinek elmarasztalásában. Az új világrendnek szerintük kollektivistának, amorálisnak, családellenesnek kell lennie, az amerikai és keresztény értékek teljesen idegenek tőlük. Az erős és határozott férfi bibliai ideálja anatómia számukra.

Széles látókörű, mindenkit megértő és elfogadó embereknek tartják magukat. Nincs is semmilyen probléma, ha homoszexuális, feminista, liberális, szocialista, vagy marxista személyről van szó. De ha véletlenül keresztényről, különösen ha tradicionális keresztényről van szó, akkor bizony széles látókörük alaposan leszűkül és a leghevesebb elmarasztaló támadásokat intézik az illető ellen. A keresztények között sajnos szép számmal akadnak kompromisszumokra kész személyek, akik a kiközösítettségtől való félelmükben mindent megtesznek annak érdekében, nehogy az új hullám képviselői „maradiaknak“, „vaskalaposoknak“, netalán „fajgyűlölőknek“ bélyegezzék őket. Érdekes, hogy még a tekintélyes professzorok, élsportolók is remegve összehúzzák magukat e hangos kisebbség előtt, mintegy hatalmat biztosítva számukra, hogy zavartalanul ítélkezzenek felettünk.

Az egész társadalom sarokba szorult, jobban mondva sarokba szorította magát, a hangoskodó kisebbség támadásaitól tartva. Az eredmények enyhén szólva szomorúak. Az avatási ünnepségeken egyetemi rektorok válogatják meg szavaikat, nehogy olyan kifejezéseket használjanak, melyek közvetve vagy közvetlenül megsértenék a jelen levő feministákat vagy más kisebbségi csoportosulásokat. Óvatosságból előszeretettel használják minden más megnevezés helyett a „személy“ szót. Az ember szinte önkéntelenül arra gondol, hogy egy Orwell által megrajzolt világban él. Keveseknek van bátorságuk szembeszegülni ezzel a hangoskodó kisebbséggel, melynek képviselői negyven esztendővel ezelőtt meg sem mertek pisszenni.

S közben a nemek közötti kapcsolatot gyanakvás, cinizmus, ellenségeskedés szötte át. Az egyéni jogok annyira előtérbe kerültek, hogy a nő és a férfi házasságon belüli kapcsolata gyakran

elviselhetetlenné válik. A válásokról készített statisztikai kimutatások mind alátámasztják fenti állításomat.

Észrevettük már, hogy manapság mind a férfiak, mind a nők körében egyre ritkábban hallani a szerelemről? Ennek persze a homoszexuális csoportosulások örülnek a legjobban. Úgy tűnik társadalmunk egyre jobban emlékezet arra a leírásra, melyet Pál Timóteusnak írt második levelében olvashatunk. A társadalmi lázadás hihetetlen méreteket öltött.

Jon Courson már a lázadás kezdetén úgy érezte, saját életével mutathat példát azoknak, akik nem becsülik eléggé a hagyományos értékeket. Akkoriban – a hatvanas évek második felében – a hippizmus mozgalom jelentette a tradíció elleni lázadást.

A szülők büszkesége

Középiskolás éveiben Jon kiváló tanulónak és nagyszerű sportolónak bizonyult. Az iskolában osztályelnök, a sportpályán csapatkapitány volt. A középiskola befejezésekor osztálytársai neki ítélték a három legtekintélyesebb kitüntetést: a szavazatok összeszámlálásakor kiderült, hogy ő a legnépszerűbb osztálytárs, a legjobb barát és a legszebb perspektívákkal rendelkező tanuló. Ezenkívül megkapta az iskola legjobb érettségizőjének kijáró Principal's Cup díjat, valamint Észak-Kalifornia legjobb érettségizőit megillető District Superintendent's Cup nagydíjat is.

Mint Észak-Kalifornia baptista ifjúságának elnöke, Jon már a középiskolás évek során szert tett némi szónoki és prédikátori tapasztalatra. Beszét ifjúsági lelki összejöveteleken, iskolákban, különféle egyházi találkozókra. Az erkölcsös és istenfélő amerikai fiatal ideálja volt, személyét gyakran állították pozitív példaként a társadalmi lázadást akkoriban egyre jobban magasztaló amerikai ifjúság elé. Mert, íme itt van egy egészséges, jómódú, sporttal is foglalkozó jóképű fiatalember, akinek mindenféle kábítószer és keleti hatás nélkül sikerült megtalálnia a boldogságot és az élet kiteljesedését. Már pusztán megjelenésével ezt sugalmazta: „Nincs szükség lázadásra ahhoz, hogy boldogok legyetek“.

Magától értetődő, hogy ilyen fiatalember teljes sportösztöndíjat kapott a Biola Egyetemen, ahol a keresztény tagozatra íratkozott. Továbbra is kiváló eredményeket ért el. Egyetemi évei idején történt, hogy szombatoként fogta tíz sebességes kerékpárját és kikapartozott hozzá a Calvary Chapelbe, hogy nálunk töltsen a hétvégét.

Jon buzgósága szemmel látható volt. Bensőjében azonban olyan események játszódtak le, melyek életét könnyen más vágányra terelhetnék volna. Jócselekedetekre és erkölcsös életre épülő kereszténysége felszín alatti problémákat rejtett. Hiába volt az egyetem egyik legnépszerűbb, legmegbecsültebb hallgatója és a baptista ifjúság példaképe, akire tanulmányai elvégzése után fényes igehirdetői karrier várt.

Jon problémái akkor kezdődtek, amikor egy Istennel való mélyen átélt találkozás után rádöbbsent, hogy súlyos döntéseket kell hoznia. Az ilyen találkozások bizony gyakran felborítják az ember terveit, szétzúzzák ambícióit, veszélyt jelentenek pályafutása számára. Mert senki sem tudja igazán értékelni Isten kegyelmét minaddig, amíg rá nem ébred arra, hogy mennyire jelentékteleneknek számítanak jócselekedeteink az isteni jószág tökéletessége mellett.

Jont ezenkívül égtő teológiai kérdések is foglalkoztatták. Egyes tanárai kételyeiknek adtak hangot a Calvary Chapel tevékenységével és tanításával kapcsolatban, s figyelmeztették hallgatóikat, hogy okosabb, ha elkerülik ezt a mozgalmat.

Jon számára nem tűntek meggyőzőeknek a professzorok aggályai. Sőt, úgy érezte, hogy maguk a professzorok zárják dobozba Istent a dolgok akadémiai túlteologizálásával. Ugyanakkor kezdte mélyen átérezni a lelki törvényeskedés korlátait is: a szoros és fegyelmezett kereszténység már-már szinte fojtogatta őt. Mintha csak a külső formák lettek volna a fontosak – igazi, Istentől származó, természetfeletti erő létezéséről nemigen szóltak a professzorok. Ez a rendszer óva intette az Istennel való konkrét találkozástól. Pedig amikor Jon az Apostolok Cselekedeteiben leírt korai egyház életét tanulmányozta, szüntelenül szembetalálta magát az isteni róvel, mely mintegy megtermékenyítette az apostolok missziós tevékenységét. Nem értette, miért tagadja ennek létezését a modern kereszténység. Miért zárkózik be emberi korlátok közé, miért számúzi az erővel rendelkező korai kereszténységet a történelemkönyvekbe, amikor a Biblia tanúsága szerint Isten igenis be akar avatkozni életünkbe és történelmünkbe? Néha Jon úgy érezte magát, mintha egy elit klub tagjaként kívülről, az ablakon keresztül nézné a bent zajló ünnepséget.

1972 őszén jött először a Calvary Chapelbe. Később így tett erről bizonyosságot első benyomásairól: „Azonnal rádöbbsentem, hogy mindaz amit az egyetemen tanultam az Apostolok Cselekedeteinek könyvéről, itt az ember szemei előtt zajlik. Meglepődve ébredtem rá annak a lehetőségére, hogy az Újszövetség valósága ma is tapasztalható valóság. Ez a felismerés a szó legszorosabb értelmében forradalmasította életemet. A

bensőmet marcangoló lelki szárazság helyét hirtelen megújult remény és erő töltötte be.“

Eltérően a Calvary Chapel lelkipásztorainak többségétől, Jon meggyőződéses keresztény családban nevelkedett. Azonban éppen emiatt olyan lelki csatákat kellett vívnia, melyeknek létezéséről társainak tudomása sem volt. Alkalma adódott megérteni azt, hogy a jócselekedetek és a törvényeskedés számos keresztény élet kibontakozásának útjában áll. Mert az ember önkéntelenül is vállalkozik arra, hogy az Isten kegyelmébe való kapaszkodás helyett apró szabályok kicsinyes betartásával foglalja le magát, és közben elmarasztaló véleményt alkot mindazokról a keresztény testvérekről, akik másként gondolkodnak mint ő. A törvényeskedés újra és újra csapdába ejti a keresztényeket. Oly sokan vannak, akik egy napon arra ébrednek, hogy nincs bennük többé sem öröm, sem szeretet, mégsem jönnek rá, hogy benuhátróluk törvénykezés okozza. Pedig az isteni erő és szeretet nélkül maga Jon sem tapasztalhatta volna meg azokat az ébredési hullámokat Applegate Valley-ben, melyeket Isten éppen általa munkált ki.

Jon élete akkor indult el a nagy változás útján, amikor egyszer fiatalok százai előtt szónokolt. Isten váratlanul egy gondolatot helyezett a szívébe: *„Te egyáltalán nem törődsz ezekkel a gyerekekkel. Bibliai igazságokra tanítod őket és közben szemernyi szeretetet sem érzel irántuk. Emiatt tanításod is hazugságra épül.“* Jon ekkor ráébredt, hogy ha nem tesz szert az isteni szeretetre, akkor nincs értelme annak, hogy életét az igehirdetésnek szentelje.

Később, amikor már a Calvary Chapelben szerzett tapasztalatok birtokában volt, közölte a baptista vezetőséggel, hogy velünk szeretne együttműködni. Ezzel egy sokat ígérő pályafutás ajtóit záródtak be előtte. A „felekezeten kívüli“ Calvary Chapel akkoriban még mindig erőteljes gyanakvást, veszélyeztettség érzését keltette a felekezeti egyházakban. Tanulmányai befejezése után Jon évekig a San Bernardinói hegyekben levő Twin Peaks központunkban tanított. Később fivérével közösen gyülekezetet indított San Joséban, majd feleségével, Terry-vel Oregonba ment szolgálatot teljesíteni. Ekkor még nem tudta micsoda megpróbáltatás vár rá a határ túloldalán.

Nehéz próbák

Évekkel ezelőtt Jont még lehetett volna azzal vádolni, hogy minden könnyen ment neki. Gyermekkorát nem kellett öt mostohaapa mellett

töltenie, mint Greg Laurie-nak, családja nem volt olyan hideg és elutasító, mint Steve Mays szülei. Jon Courson családja valóságos amerikai mintacsalád volt. Szülei szerették és dédelgették őt, édesanyja sokat imádkozott érte. Az ilyen család ma igencsak ritkaságszámba megy. Jon bizonyágtétele akkoriban így hangzott: „Ha követitek az Urat, ti is ugyanolyan áldásban részesültök majd mint én. Nincs szükség arra, hogy lázadjatok a társadalom ellen.“ Jon egészen fiatalon, három és fél éves korában adta át életét Jézus Krisztusnak. Az eset – melyre olyan világosan emlékszik, mintha tegnap történt volna – akkor játszódott le, amikor szüleivel együtt részt vett egy evangelizálási istenstiszteleten.

De még a legjobb keresztények életében is jönnek nehéz, próbával és lelki szárazságokkal teljes időszakok. Olykor tűz emészti meg életünk bizonyos területeit, hogy ezáltal napfényre kerüljön az, ami rejtve van. Ezt sohasem könnyű elviselni. Olykor jönnek váratlan tragédiák, melyek elviselhetetlennek tűnő szenvedést okoznak. Ez történt Jonnal is. Egy pillanat műve volt, hogy elveszítette csodálatos feleségét. Amikor 1982 telén az oregoni országúton a 42-es autópálya felé haladtak, gépkocsijuk megcsúszott a jégen, megfordult saját tengelye körül, majd nekicsapódott egy útmenti fának.

Amikor kimászott a roncsok közül és segítségért kezdett kiáltozni, tudta, hogy Terry nincs többé az élők sorában. A mentőautóban a Szentlélek a Jeremiás 29:11 szakaszával vígazstalta: *„Mert csak én tudom mi a tervem veletek: békességet és nem romlást tervezek, és végül megadom nektek, amiben reménykedtek.“* Jon sokáig kérdőre vonta Istent, miért vette el tőle Terry-t, de fájdalma mentes volt mind az elkeseredettségtől, mind pedig a hitetlenségtől. Jóllehet a tragédia utáni hónapokban érzelmi hullámvasúton hányódott, szíve mélyén benső béke uralkodott, mely erősebb volt minden racionális magyarázatnál. Lelkében Isten szavait hallotta: *„Az én békémet adtam neked, ami akkor is megmarad, ha nem találsz magyarázatot. Ne keresd ezért azt a békét, mely a dolgok megértéséből származik mert jobb neked így.“*

Három év múlva Jon újra megnősült. Második felesége, Tammy két gyönyörű gyermeket szült neki és odaadóan szereti őt. Jon ebből is megtanulta, hogy Isten még a sátán gonoszságából származó tragédiákat is kegyelmével és jóságával itatja át.

Jon életének é szolgálatának egy célja van: „Ami engem illet, tudom, hogy szeretetre vagyok hivatva. Életünkben a szeretet első helyen áll.“ És az általa alapított gyülekezetekben nagyon sokan találkoztak már Jézus Krisztus tökéletes szeretetével. Applegate Valley-ben volt tűz és

volt eső is, és Jon abban az áldásban részesült, hogy Isten eszközeként használta fel őt.

Élete egyszersmind bizonyítja, hogy Isten nem csupán a megtért lázadókat vagy a hatásos bizonyossággal rendelkező személyeket használja fel mások megtérítésére. Isten nem személyválogató. Egyedül az a fontos, ki milyen készséget mutat arra, hogy alávesse magát az Ő akaratának.

Krisztus egyik példabeszédében mennyegzőről van szó, melyre a környék nemesemberei voltak hivatalosak. Amikor az előkelők visszautasították a meghívást, a mennyegző a koldusemberek lakomájává vált, mivel csak ők ismerték be, hogy szükségben vannak. Ritkán fordul elő azokkal akiknek mindenük megvan, hogy nem kísértené őket a világi megbecsülés, a társaság nyomása, az élvezetek vagy a pénz. És ezért van az, hogy akiknek mindenük megvan, nem szívesen hoznak áldozatot Isten országáért. Amennyiben azonban ezt mégis megteszik, olyan eredmények születhetnek, mint Jon Courson esetében.

Raul Ries: Remény fakad a sötétségben

Ifjúkorában Raul Ries félelmetes utcai verekedő volt. Mexikóból szökött át az Egyesült Államokba, hogy megszabaduljon alkoholista apjától. De Los Angeles sem volt fenéki tejfél számára. Huszas éveiben tengerészgyalogos veteránként tért haza Vietnámból, kitűnően ismerte a kung fu küzdőtechnikát és még mindig kész volt részt venni az utcai verekedésekben. Ingerlékeny, gyanakvó, dühös ember lett. Fenevadként ugrott neki ellenfelének, nekiszorította a falnak, s vérfagyasztó tekintettel nézett rá. Ha az áldozat megmozdult, vagy megpróbált visszaütni, Raul egyszerűen leütötte.

Hogyan gyűlhet össze ennyi harag és gyűlölet egy emberben? Az egész az alkoholista apa kegyetlenkedéseivel kezdődhetett. Ezt csak fokozták az érthetetlen egyházi szertartások okozta frusztrációk. És végül, de nem utolsósorban, ne feledkezzünk meg arról, hogy Raul hihetetlenül erős, gyors és kitartó alkattal rendelkezett, aki agresszivitásával felgyülemlett szabad energiáját és feszültségei vezette le. Középiskolás korában egy Los Angeles-i veszélyes utcai banda vezére volt. Az a hír járta róla egész West Covinában – a város latin negyedében –, hogy nem jó vele rossz viszonyban lenni. Miután egy multság alkalmával megtámadta és nyomorékká tette a konkurens középiskola egyik sportolóját a bíróság válaszút elé állította: vagy börtönbüntetés vár rá, vagy pedig csatlakozik a tengerészgyalogsághoz, ahol kedvére

erőszakoskodhat. Raul az utóbbi lehetőség mellett döntött, s hamarosan úton volt Vietnám felé. E távolkeleti országban tanulta meg az öldöklés „művészetét“, amiért csakhamar megkapta a „bíbor szív“ érdemrendet. De Raul mást is szerzett Vietnamban: valamit, ami a lelke mélyén maradt elrejtve.

Az ember lelkében mindig valami törés következik be, amikor kioltja egy másik ember életét. Mintha elvágnának egy idegszálat – az ártatlanság elveszik. Ezt csak az tudja teljes egészében megérteni, aki már átesett egy ilyen tűzkeresztségen. A képzelet itt nem pótolhatja a tapasztalatot. A háborúban résztvevő katonák nem tudják előre milyen érzéseket és reakciókat fog kiváltani bennük az első igazi csata. S amikor az bekövetkezik, megdöbbenve érzékelik, hogy tudatalattijuk legmélyebb rétegeiből, addig nem tapasztalt reakciók bukkanak elő. Aztán, az első emberölés után, hirtelen borzalmas önismeretre tesznek szert. Erről az árnyék-énről rajzol rendkívül kifejező erejű képet Joseph Conrad a *Heart of Darkness* című klasszikus művében.

A vietnami dzsungelekben Raul is találkozott önnön árnyék-énjével. És ez a találkozás segítette neki, hogy túléljen egy idegen és barbár világban, távol a civilizált Nyugattól. De a felébresztett árnyék-én olyan mint valami keleti démon – ott lappang az emberben, és felszínre törhet akkor is amikor visszatérnek a civilizációba, ahol nincs már rá szükség. A tudathasadás állandó veszélye fenyegeti az ilyen embert, s ha sor kerül az incidensre, senki sem fogja érteni, honnan ez az elképesztő agresszivitás. Rault a tudatalattinak ez a gyilkos, sötét oldala vitte egészen közel a szakadék széléhez. Már a civilizált nyugaton volt, amikor többszörös emberölésre és öngyilkosságra szánta el magát.

Ezúttal az áldozatok nem a Vietkong harcosai közül kerültek volna ki, a célpontot saját családjának magatehetelen tagjai képezték. Raul családi élete zátonyra futott, felesége és gyermekei rettegtek tőle. Feleségét csalta, a gyerekekkel egyre rosszul bánt.

Egy este a felesége a gyerekekkel együtt templomba ment. Távollétükben Raul megtalálta a becsomagolt bőröndöket. Azonnal tudta, hogy el akarják hagyni őt.

Keserűség és féltékenység lángolt fel benne dühös erővel. Elviselhetetlennek tűnt számára a gondolat, hogy felesége elhagyja őt és esetleg egy másik férfi oldalán folytatja az életet. Ha nem tudnak együtt élni, határozta el magában, akkor inkább ne is éljenek. Mint az ókori egyiptomiak, Raul is a halál folyójára szándékozott szállni egész családjával együtt. Csakhogy a heves düh várakozás közben valamelyest

alábbhagyott és Raul szívét egyre erőteljesebben kezdte marcangolni a lelkiismeretfurdalás.

Hiszen éppen azokat a személyeket fogja megölni, akiket mégiscsak legjobban szeretett ezen a földön. És ha tettét végrehajtja, az életének teljes és visszafordíthatatlan kudarcát fogja jelenteni. Ezek a gondolatok fájdalmas szomorúsággal járták át egész lényét.

Egyre türelmetlenebbül várakozott a lakásban. Kezében ott volt a csőre töltött fegyver, amennyiben az ajtó nyílt volna, azonnal akcióba lép. Minél előbb végezni velük – ez volt a terve. S ha végzett, önmaga felé fordítja a pisztoly csövét.

Az idő múlt, s a várakozás egyre elviselhetetlenebbé vált. Hogy csillapítsa a bensőjében tomboló poklot, Raul bekapcsolta a tévét. Távirányítójával addig cserélgette a csatornákat, míg meg nem akadt tekintet az én arcomon. Ugyanis ez a csatorna közvetítte a Cosat Mesa-i Calvary Chapel vasárnap esti istentiszteletét. A jelek szerint nem mentem annyira Raul idegeire, mint a többi csatorna által sugárzott műsorok. Sőt mi több, szavaim utat találtak maguknak lelkéhez.

Raul számos esetben bizonyoságot tett ezekről a pillanatokról, sőt a „Dühtől a szabadságig“ című könyvében leírta mi zajlott le bensőjében.

A tévé képernyőjét bámulva, lassan-lassan az elhangzó szavak értelme eljutott tudatáig.

Aznap Isten szeretetéről prédikáltam. Rámutattam, hogy Isten az Ő végtelen szeretetéből kész volt föláldozni értünk egyszülött fiát, hogy meghaljon értünk és helyettünk a kereszten. Raul ezt nem tudta elhinni. Isten nem szeretheti ennyire az embert, gondolta magában, különösen nem egy erőszakos és gonosz embert. Vagy mégis? Érdeklődve kezdte figyelni szavaimat.

Ezekkel a szavakkal folytattam az igehirdetést: „Isten tökéletes, annyira tökéletes és szent, hogy nem kellenne törődnie velünk, bűnösökkel. Mégis, mivel kimondhatatlanul szeret bennünket, elhatározta, hogy magára vállalja a büntetést minden egyes bűnért, amit életünkben elkövettünk.“

Nem, ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen!

„Isten azt akarja, hogy tudd: akárki vagy, akármit műveltél – még ha egész életedben csak a rosszat csináltad is – Ő szeret téged. Szólit, hogy fogadd el az Ő szeretetét. Nem számít, ha mélyre süllyedtél a bűnben, Jézus ingyen kínálja a bűnbocsánatot. Egyedül arra van szükség, hogy elfogadd Isten feléd nyújtott jobbját.“

Raul szíve hevesen kalimpált. Anélkül, hogy észrevette volna, letette a fegyvert. Mindennél jobban vágyakozott a megbocsátásra.

Lecsúszott a székről a padlóra és térdre borult a tévé képernyőjével szemben. Amikor felszólítottam a nézőket, hogy imádkozzunk, Raul Istenhez fohászkodott és ekkor egész testét zokogás rázkódtatta meg.

Ima után kocsiba ugrott és nagy sebességgel, a lehető legrövidebb úton elhajtott az imaházba, amelyből az istentiszteletet közvetítették. Elhatározta ugyanis, hogy nyilvános bűnvallomást tesz.

Rövid idő múlva már ott állt a gyülekezet utolsó soraiban és amikor elhangzott a felszólítás, hogy ki akarja átadni életét Jézusnak, az jöjjön előre, szinte futva igyekezett a szószék felé.

Utóbb derült ki, hogy felesége és gyermekei éppen ebben a templomban voltak.

Raul Ries számára ez az este jelentette az élet nagy fordulópontját. Félreértés ne essék, Isten volt az aki ezt a csodát véghez vitte, én csak jelentéktelen eszköz szerepét töltöttem be az egészben. Azonban mindig határtalan öröm tölti el a szívemet, amikor rágondolok, micsoda mérhetetlen változás zajlott le Raul életében. Ha Isten nem avatkozik közbe, családjával együtt meghalt volna azon az éjszakán. Ehelyett most mindannyian kiegyensúlyozott, boldog családi életet élnek, sőt Raul csodálatosan eredményes szolgálatot teljesít Isten dicsőségére. Olykor felteszem magamnak a kérdést: Hát lehetne egy halott feltámasztása nagyobb csoda mint ez?

A mai Raul Ries szinte semmiben sem hasonlít a régihez, aki nem ismerte korábban alig tudja elhinni, milyen életet élt valamikor. Úgy néz ki, mint valami latin származású professzor az Ivy League Egyetemen. Kasztíliai vágású arcát vékonykeretes szemüveg teszi még jellegzetesebbé, gondozott, rövidre nyírt haja van, élesre vasalt nadrágot és nyakkendőt visel, mintha legalábbis tiszteletreméltó akadémikus lenne. Ha ehhez még hozzáadjuk szemmel látható alázatosságát és nap nap után megnyilvánuló éleselméjűségét, tényleg nehéz elképzelni, hogy valamikor ugyanez az ember rettegett utcai gang vezére volt.

Arcáról kedvesség, erény, belső béke, elégedettség sugárzik. Állandó mosolya és szeretetteljes tekintete teljes egészében meghazudtolja a gyűlöletet és agresszivitást, mely egykor bármelyik pillanatban robbanást idézhetet elő benne. Csak két magyarázat található erre a változásra: vagy vlóban isteni csoda fordult elő életében, vagy pedig egyszerűen nem ugyanarról az emberről van szó. Minthogy azonban megmaradtak a kapcsoltaok – a feleség, a gyerekek, a szülők, az ismerősök -, és megmaradt az azonos ujjlennyomat is, semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a régi Raul Ries isteni csoda által vált új emberré. A nemhívókhöz intézett bizonyosága erővel rendelkezik, mint a vakon

született emberé, akit Krisztus gyógyított meg: „Vak voltam, most pedig látok“. Senki, aki ismerte a régi Rault, nem tud szembeállni ezzel az egyszerű kijelentéssel.

Azon nevezetes este után a régi ismerősök a szemeiket dörzsölték a Raulban bekövetkezett átalakulás láttán. Egyszerűen képtelenek voltak elhinni, hogy igaz amit látnak. Sokan aztán maguk is követték Raul példáját – kereszténnyé lettek, s ma Raul gyülekezetének tagjai.

S ezzel egy másik csodálatos jelenséghez értünk. Raul életének nagy átalakulása csak kezdete volt egy egyre jobban terebélyesedő folyamatnak. Mint amikor egy kőszikla legördül a hegyoldalról a tó vizébe és fodrozni kezdenek körülötte a hullámok.

Raul tíz esztendővel ezelőtt alapította meg gyülekezetét. Harminctagú bibelitanulmányozó csoporttal kezdte, mely Raul egykori kung-fu tornatermében tartotta első összejövetelét. Ebből a kicsiny sejtből terebélyesedett ki a mai ötezer tagot számláló Calvary Chapel gyülekezet. Az imaház Los Angeles West Covina nevű negyedében van, azon a környéken, melyet Raul és bandája valamikor rettegésben tartott.

Raul számos evangelizációs körutat tartott. Sok ezer ember előtt beszélt Mexikóban és Latin Amerika más országaiban. Naponta szerepel népszerű rádióműsorokban, mind Kaliforniában, mind az Egyesült Államok más területein. Mély meggyőződésem szerint, egy szép napon a mennyben megszámlálhatatlan sokaságot fog felfedezni, azoknak a spanyol nyelvű testvéreinek a sorát, akik javarészt éppen az ő szolgálatának köszönhetően jutottak Krisztus megismerésére.

Úgy látszik törvényszerűségnek számít a Calvary Chapel működésében, hogy a különböző társadalmi-kulturális háttérből származó lelki munkások éppen azokban a közegekben fejtenek ki pozitív tevékenységet, melyet korábban negatív hatásukkal befolyásoltak. És pozitív tevékenységüknek sokkal erőteljesebb a hatása, mint korábbi negatív működésüké. Ez azonban a kegyelem mellékterméke, nem emberi erőfeszítésé. Új életük gyümölcseként van alkalmuk jóvátenni vétkeiket, és nem valami kidolgozott taktikai terv irányvonalaihoz igazodnak. Ebben is Isten csodálatos üdvözítő művét véljük felfedezni, s mindig örömmel tölt el minket, amikor látjuk, hogy Isten szolgálatunkat az Ő tökéletes elképzelése alapján irányítja.

Különösen Raul szolgálata tükrözi vissza Isten tökéletes tervét. Kommunikációs képességei és társadalmi-kulturális háttere révén éppen azokhoz az emberekhez tudja eljuttatni üzenetét, akik másként nyilván nem is lehetne megközelíteni. Itt mindenekelőtt a Los Angelesben, Mexikóban, Chilében és Közép Amerikában élő spanyolul beszélő emberek

millióira gondolok, akiknek bizony csak igen ködös ismereteik vannak a kereszténységről. Leginkább arról a néhány hagyományos szertartásról van tudomásuk, amelyeken szokásból, minden szívből fakadó személyes döntés nélkül átestek. Meggyőződésük szerint a nagy Római Egyházhoz tartoznak, amelynek tanítását nemigen ismerik és még kevésbé értik. Minden titok leplébe van burkolva, a titkokat csak a papok ismerik, akikhez viszont a nép jórész csak akkor fordul, ha bajban van.

A latin amerikaiak nagy része teljes egészében elidegenült a katolikus egyháztól. Raul ezt nagyon jól érti, hiszen vele is ugyanez volt a helyzet. Egyszerűen nem tudnak mit kezdeni az egyházhoz való tartozásukkal. Az a tény, hogy a katolicizmusban a kereszténység mintaképét látják, csak akadályozza őket a krisztusi üzenet megértésében. Sajnos szilárdan meg vannak győződve arról, hogy az egyszerű ember egy közvetítő réteg, a papság segítségével tud kapcsolatba kerülni a tökéletes Istennel.

Raul ismeri a latinok dilemmáit, ezért így tesz nekik bizonyosságot: „Valamikor én magam is része voltam annak az egyházi szervezetnek, melyet nem értettem. Valamikor utcai verekedésekben vettem részt, rettegett kötekedő hírében álltam. Nehéz gyermekkorom volt mind Mexikóban, mind Los Angelesben. Ittam, harcoltam, öltem, több nővel volt dolgom, mint amennyire emlékszem. Mint sokan közületek, az én apám is alkoholista volt. Gyermekkoromban gyakran megverték, szegénysorsú, iskolázatlan családban nevelkedtem. Azt is tudom mit jelent másodrangú polgárnak lenni Amerikában. A tengerészgyalogságban és a rendőrállomásokon a bőrömön tapasztaltam mit jelent a faji előítélet.“ Mivel Raul életében az egész amerikai spanyolul beszélő nép keserű tapasztalatai öltöttek testet, Isten nagyszerűen fel tudja őt használni arra, hogy üzenetet intézzon ezekhez az emberekhez. Így az isteni terv nap nap után csodálatos módon bontakozik ki Raul Ries szolgálatában.

Raul életében a változás első pillanattól kezdve szemmel látható volt. Megtérése után azonnal hozzáfogott a Biblia tanulmányozásához, szorgalmasan hallgatta a témával kapcsolatos hangfelvételeket, nem késlekedett a tanúságtétellel, s hamarosan bibliaórákat indított. Tanítója maga a Szentlélek volt.

Természetesen útjába akadályok is gördültek. Szembe kellett néznie múltja szellemivel. Mielőtt szolgálata kiterébélyesedett volna, nehéz lelki csatákat volt kénytelen vívni. Miután megtudták, hogy Krisztus táborához csatlakozott, barátai elvetették, ismerősei megvetették. Ilyen árat kellett fizetnie hitéért. Sajnos ezt az áldozatot sok keresztény nem hajlandó meghozni, inkább vállalják a hallgató és passzív többség szerepét és abban

reménykednek, hogy Isten majd támaszt szuperhősöket, akik mindent megtesznek helyettük.

Raul gyülekezete sem volt mindig ilyen nagy és eredményes. Érthető, hogy a jelenlegi sikerek növekedés-szakemberek egész seregét vonzzák Raul gyülekezetébe, akik aprólékosan tanulmányozzák a gyülekezeti munka minden egyes aspektusát, hogy megértsék mi válthatta ki az eredményeket. Raul viszont nem a növekedés-szakemberek formuláiba vetette bizalmát annak idején. Ehelyett egész életét Isten kezeibe helyezte, a jót és a rosszat egyaránt kész volt elfogadni az Úrtól. Amikor Isten nehéz feladatot bízott rá, nem tröködött az árral, engedelmeskedett az utasításnak. Tulajdonképpen nem volt mit veszítenie. Azon az estén a halált választotta és csak az isteni beavatkozásnak köszönheti az életét. Ha Isten nem avatkozik be életébe, akkor ma Raul Ries neve nem több egy statisztikai adatnál. Ezért Raul minden megpróbáltatást hálás szívvel fogadott Isten kezéből.

Voltak nagyon nehéz pillantok. Amikor közvetlenül megtérése után Raul kung-fu iskolájában kezdett tanúságot tenni hitéről, a tanulók fokozatosan elmaradoztak, s a család bevétel nélkül maradt. Egyszer elment bizonyágot tenni egykori középiskolája kávézójába, de a tanulók burgonyapürével dobálták meg. Raul mégis kitartott, tudta, hogy életét Isten irányítja.

Raul szolgálatának évei

Aztán bekövetkezett a várva várt pillanat, a Raulra váró aratás kezdete. Megint a középiskolában volt, több száz tanuló előtt tett biznyságot keresztény hitéről. Beszéde befejeztével felhívta a hallgatóságát, hogy aki át akarja adni az életét Jézus Krisztusnak, jöjjön előre. Nem kevesebb mint négyszáz személy – a Baldwin Park középiskola diákjainak egyötöde – tolongott rövidesen a megdöbbsent prédikátor előtt! És ugyanebből a középiskolából csapták ki Rault diákkorában!

A megtért tanulók képezték Raul gyülekeztének magvát. Kezdetől fogva segítettek neki építeni a közösséget, s ma családtagjaikkal együtt, továbbra is oszlopos tagokként tevékenykednek.

Egy napon újabb csoda ment végbe Raul gyülekezetében: Raul alkoholista apja előrevonult a padok között, hogy átadja életét Jézus Krisztusnak. És az ember, akivel kínszenvedés volt egy fedél alatt élni, új személyyé formálódott át. Gyermekkora óta alkoholista volt, az orvosok nem tudták kigyógyítani megkötözöttségéből, de Isten számára semmi

sem lehetetlen. Megtérésével óriási tehertől szabadult meg Raul – olyan tehertől, mely gyermekkorra óta nyomasztotta őt.

Raul gyülekezetében, a West Covina-i Calvary Chapelben ma vasárnaponként három istentiszteletet tartanak. Az egybegyűlt hívősereg mindig buzgó lelkesedéssel magasztalja Istent. Az imaházat egy valamikori nagy áruház épületében helyezték el. Az istentiszteleti nagyterem egy futballpálya méretének kétharmadát teszi ki. Előtérben, egy egyszerű Calvary Chapel embléma alatt mikrofonok és hangszerek – zongora, dob, gitár – helyezkednek el. A hívők Raul prédikációja előtt mindig legalább 40 percig dicsőítő énekeket énekelnek.

Raul felléése eleven, dinamikus. Beszéd közben arca ragyog az örömtől. Szavai megtalálják maguknak az utat a hallgató lelkek legmélyére. Időnként személyes tanúbizonyságként elmondja, hogyan mentette őt ki Isten a veremből. Nyíltan beszél arról is például, hogy az autópályán szópárbajba keveredett valakivel, de miután Isten figyelmeztette, bocsánatot kért az idegentől. Prédikációjából reménység sugárzik, amit a jelenlevők könnyedén átéreznek.

Mindenki előtt nyilvánvaló, hogy a szószéknél őszinte és boldog ember áll, aki a szájából elhangzó tanítást elsősorban saját életében valósítja meg, sohasem feledkezve meg hálát adni Megváltójának. Gyülekeztenek tagjai bármikor tanúságot tehetnek becsületességéről, életének keresztény tisztaságáról. Minden vasárnap követendő példaként és az isteni csoda élő jeleként áll előttük. Mindenki tudja, hogy lényét valóban természetfeletti hatalom alakította át.

A Szentléleknek szüksége van használható személyekre. Amikor megtalálja ezeket, akkor szócsóként használva őket isteni igazságokat nyilatkoztat ki másoknak. Raul persze Raul maradt: ugyanazokat a gesztusokat használja, még mindig mexikói kiejtéssel beszél, továbbra is gyakoriak nála a mexikóiakra jellemző hangos hangulatváltozások. És mindezzel együtt Isten csodálatos eszközévé vált.

Raul Ries megtalálta a sötétségből az öröm felé vezető utat. Hálás szívvel szemlélem benne Isten művét, mert tudom, hogy a Raul nevű csodálatos kompozíciót maga Isten alkotta meg.

Jeff Johnson: Menő kábítószerkereskedőből igehirdető

Jeff Johnsonnak egyedüllétre volt szüksége. Hawai szigetén, az Oahu dzsungel mélyén telepedett le, ahol magányát csak a sűrű trópusi erdő vette körül. Már néhány hónapja Hawain tartózkodott, és a „teljes

megvilágosodást“ kereste. Arra készült, hogy meg hozza a végső döntést. Ez 1968 nyárutóján történt.

Jeff négy napig böjtölt. Sátorban lakott, és csak a létfenntartáshoz szükséges eszközöket vitte magával. Élete legnagyobb LSD-25 adagját készült bevenni, pedig mint kábítószerkereskedő már addig is nagy adagokat használt. Akkor azonban egy okkult formula utasításai szerint ősi utat követve a modern idők sámánja szeretett volna lenni. Ugyanazt az őserőt kereste, amelyről az indiánok nevelete Carlos Castaneda is beszámolt. Jeff mindenáron találkozni akart a természetfeletti valósággal.

Aki nézte a „Smaragd erdő“ című filmet, tudja, hogy ebben egy fehér kisiúróról van szó, akit braziliai benszülöttek neveltek fel. Először emberrablók karmaiba került, majd eljutott a benszülött törzshöz, amelynek semmi kapcsolata sem volt a civilizációval, amíg annak bulldózerei el nem kezdték irtani vidékükön is az őserdőt. A gyermek átvette az indiánok gondolkodásmódját, és amikor férfivá nőtt átesett a törzs sámánisztikus szertartásai szerinti beavatáson. Aztán elérte a pszichodelikus végcél, magáévá tette a sámánisztikus képességet, hogy különféle állatokká változzon. Súlyomként felrepülhetett a felhők közé, vagy megparancsolhatta a békáknak, hogy brekegésükkel áradást idézzenek elő. A film betekintést ad a New Age hitvilágába, hiszen szerepelnek benne a belső szellemi erők, belső tudat, az egyesülés a természettel, az elme átalakulásának megtapasztalása. Jeff rítusa – tíz évvel a film első bemutatása előtt – mintegy előrevetítése volt ennek az új tanításnak.

Mielőtt Oahu szigetére jött, Jeff jólmenő kábítószerkereskedést épített ki Dél-Kaliforniában. Mindent megvalósított, mit eltervezett. Ugyanakkor lelki dolgok után is kutatott. Yoyananda és a Self Realization Fellowship (az önmegvalósítás útjának közössége) tanítását követte.

Most felefedezte a hasonlóságot Yoyananda tanítása, és a Hawaii sok időt eltöltött kábítószer guru, Timothy Leary utolsó kijelentése között. Leary könyvében, a „*Pszichodelikus megtapasztalás*“-ban egy ősi tibeti buddhista rítus alapján hirdeti a „teljes megvilágosodáshoz“ vezető rövid utat. Míg azonban a tibeti Halottak Könyve évtizedekig tartó jogagyakorlatokat és a halál állapotába való asztrális utazásokat ajánl beavatottainak, Leary azt tanítja, hogy mindezt azonnal elérhetjük az LSD segítségével. Leary tulajdonképpen a rohanáshoz szokott modern világ igényeihez idomította az ősi tibeti könyv tanítását, hiszen a hosszantartó szertartásokat az LSD biztosította látomásokkal helyettesítette be. Leary követői elsősorban a virággyermekek közül kerültek ki, akik készségesen

elhitték, hogy a kábítószerélvezet a korszerű módja annak, hogy gyorsan eljussunk az ősi bölcsességhez.

Mielőtt az őserdőbe ment volna, Jeff tizennégy társával együtt egy kéthálószobás közösségi házban lakott, közel az Oahu őserdőhöz. De a közös élet nem volt problémamentes. A társaság fele kábítószerélvező volt, és ez megfelelt Jeffnek. De a többiek kommunisták és szedett-vedett csavargók voltak, ami megnehezítette a kapcsolattartást. Megtörtént például, hogy Jeff lótuszülésben meditált, hogy megnyíljon a „harmadik szeme”, amikor valamelyik kommunista berontott egy bika vadságával, és megkérdezte: „Te meg mit csinálsz?”

Jeff ingerülten válaszolt: „Hogy érted azt, hogy mit csináljak? Összhangba kerülök Istennel. Ti is jobban tennétek, ha megtisztítanátok cselekedeteiteket. Az a sok földhözragadtság tönkretesz benneteket. Fel kellene emelkedned oda ahol én is vagyok – magasabb régiókba.”

Sok egyéb dolog is akadályozta a paradicsomi állapot elérését. Mindenki a saját ügyeivel volt elfoglalva, és a házimunkát senki sem végezte el. A mosatlan edény a mennyezetig halmozódott, az ételmaradék megpenésedett és bűzlött. De a legnagyobb problémát az étel elkészítése okozta. A paradicsomi állapot megvalósításának kerékkötője volt az a tény is, hogy a legtöbb lakótársnak a szüleitől kellett pénzt kérnie. Biztató szóra volt szükségük, hogy tartsa bennük a lelkiert.

Így Jeff végül az őserdőben keresett nyugalmat. A kábítószer amit ott befecskendezett magának, patkányméregtől – sztrichintől volt szennyezett. A kábítószerkereskedők sokszor kevernek az LSD-be más vegyszereket, a sztrichint pedig, kis mennyiségben előszeretettel használják. De abban az adagban, amit Jeff adott be magának, mennyisége halálos is lehetett. A kábítószerkereskedők természetesen nem törődnek az erkölccsel, s a vevő gyakran nem is tudja mit vásárol tőlük.

Jeff két napig küzdött életéért. Émelygett a gyomra, hányt és szédelegve kapaszkodott a fákba. Éjjel ide-oda dobálta magát a sátorban. Belépett az őserdő zaklatott atavisztikus birodalmába. Egy ismeretlen világ tárult fel előtte: Hallotta a hangyákat, hallotta a fakérget beszélgetni. Olyan hangok hasították át a dzsungel mélyét, amelyekről nem is álmodta, hogy léteznek. Két nap elteltével, amikor a sztrichin hatása elmúlt, úgy tűnt, hogy az LSD teljes egészében elborította az agyát.

A harmadik napon egy órisái bögöly szált be a sátrába és rászállt Jeff csuklójára. Jeff megpróbálta meditációval ráerőszakolni akaratát. Azt mondta neki, hogy röppenjen fel, és a bögöly megtette. Azután különféle

alakzatokban röptette. Úgy tűnt, hogy bármire ráveheti. Néhány órával később elengedte a mentális fogságból, és a bögöly kierpült a sátorból. Erre az esetre Jeff a következőképpen emlékezik: „Belzebub, a legyek ura, egy kis ízelítőt adott nekem a hatalomból.“

Két napig esett. Amikor az ég kitisztult, a levegőben vibrált a frissesség. Jeff kiment a sátrából, és elaludt a földön. Már egy ideje teljesen meztelen volt. Kora hajnalban arra ébredt iszonyodva, hogy testét pókok és rovarok lepték el.

De hadd meséljen ő maga erről az esetről:

„Kezdtém elveszíteni a józan eszemet. Nem tudtam hol vagyok. Elkaptam a pánik. A félelem teljesen elborított, és elkezdtem, csak úgy meztelenül, futni az őserdőn keresztül. Pókhálók, bokrok és fák ágai csapódtak az arcomba ahogy eszeveszetten futottam. Tele voltam karcolással, és véreztem is. Az egész olyan volt, mint valami szörnyű rémálom. Eltévedtem az őserdőben, és fogalmam sem volt arról hogyan találok ki. Nem volt ruhám, teljesen eltájolódtam. Nem tudtam, hogy Isten ebben a szörnyű helyzetben is velem volt.

Hirtelen átbuktam egy kősziklán, és legurultam arra az ösvényre amelyik az őserdőből kifelé vezetett. Elindultam ezen az úton, és egy szirtre jutottam, amelyről az Oahu északi partjaira nyílt kilátás. Ahogy ott álltam a Sunset strand és Wihamea öböl felett, megéreztem a sátán jelenlétét. Elkezdtem ismételtetni a szanszkrit „om“ formulát, amelyet a világűr ősi hangjának tartanak. A hangom egyre hangosabb és hangosabb lett. Sikerült az akaratomat rákényszeríteni a bögölyre, de uralkodni akartam a természet vadabb erői felett is. A hullámokra irányítottam gondolataimat. Természetesen érzéki csalódás áldozata voltam, de nekem akkor mindenesetre úgy tűnt, hogy a természet valóban engedelmeskedik akaratomnak.

Az „om“ ismételtetése közben arra összpontosítottam, felerősítem a hullámokat, hogy elnyeljenek mindenkit. A hullámok közeledtek a part felé, egyre erősebb lett a hömpölygés és hamarosan elpusztították a fürdőzőket, majd a part közelében levő házakat is eltörölték a föld színéről. Úgy éreztem, birtokába kerültem egy határtalan erőnek, és végre szert tettem a titokzatos természetfeletti hatalomra. Ez még nem volt a „megvilágosodás“ élménye, de mindeképpen bizonyította számomra, hogy érdemes küzdeni a megvilágosodáért. Úgy éreztem, amit átéltem csupán ízelítő volt.“

Jeff hazavánszorgott a dzsungelt szegélyező poros úton. A Timothy Leary tanítását követő, megvilágosodást kereső társai közül

azóta sokan meghaltak. Jeff ma már tudja, hogy a „megvilágosodás“ is csak egyike a sátán titkainak: nyitott ajtó a megszállottság felé.

Mindezt Jeff így foglalja össze: „Idővel rádöbbenem, hogy Hawai szigetén nem fogom megtalálni Istent. Egyre gyakrabban érzetem magam úgy, hogy minél előbb elmegyek. A természetben keresett üdvösség mézédés itala keserűvé vált. Mivel otthonról nem érkezett segítség, eladtam szörfdeszkámat, hogy megvehessem a hajójegyet. Úgy éreztem magam, mint az az eunuch aki Jeruzsálembé ment, hogy megtalálja Istent, de üres kézzel távozott. A kábítószer tönkretett, és honvágyam is volt.“

Amikor hazaért, Jeff eldöntötte magában, hogy új életet kezd. Elhatározta, abbahagyja Isten keresését és ehelyett kipróbálja a hétköznapi becsületes életet. „Azt fogom tenni, ami az emberek szerint boldogságot nyújt.“ Az amerikai álom megvalósítására törekedett: kényelmes családi ház, feleség, gyerekek, kocsi, sőt még kutya is – ahogy a konvenció előírja. Azt hitte, így majd betöltheti a bensőjében tátongó űrt. Elképzeléseit sikerült megvalósítania. Még rendes munkahelye is volt. „Mégvolt a fehérkerítéses ház a kutyával, a jó munkahely, a gyerek és a feleség.“ De az eredmény ugyanolyan gyötrelmes volt, mint amit Hawain élt át.

Miután látta, hogy semmi sem vezethet lelki békéhez, elfogta a kétségbeesés. Egy régi barátja adott neki indiai ópiummal kevert hasíst, ami után visszatért a kábítószerélvezéshez, ám ez nagyon elmérgesítette a feleségével való viszonyát. Tudta, hogy élete zsákutcába jutott. Valaminek történnie kellett. Egy este, miközben Jeff a hasíst szívta, felesége, Karyn így szólt hozzá: „Ebből állna az élet? Ez naplopás.“ Úgy tűnt, válásuk elkerülhetetlen. Az amerikai álom ingadozni látszott, és a kábítószer sem nyújtott igazi megoldást.

Aztán egy este, egy másik régi barátja látogatta meg Jeffet. Valamikor ő is kábítószerkereskedő volt, de ezúttal nem kábítószer volt nála, hanem Biblia. Lelkesen és szilárd hittel mondta el Jeffnek, hogyan jött életébe Jézus, és hogyan hagyta el a kábítószer halálba vezető útját. Jeff igencsak meglepődött, hiszen aki mindezt elmondta neki nem valami naív templombjáró volt, hanem egy a hozzá hasonlóak közül, egy igazi „nehéz fiú“. Őszinteségéhez azonban nem fért kétség. Jeff érezte, hogy igazi szeretet árad belőle. Végül, hogy a barátja kevében járjon, Jeff beleegyezett, hogy elmegy vele az esti istentiszteletre.

Azon az estén a gyülekezetben Jeff Johnson, az egykori kábítószerkereskedő és –élvező, törvényszegő, lázadó, akit az okkult praktikái az elmezavar szélére sodortak, előrement, és elfogadta Jézus Krisztust mint Urát és Megváltóját. Tudta, hogy most az Igazságot hallja.

Minden mást megpróbált már, és mind megtévesztő hazugság volt, mellébeszélés. Krisztus szavai azonban úgy hangzottak, mint az örök igazság.

Jeff megváltozása drámai és azonnali volt. A Biblia, amit addig sohasem értett teljesen, azon nyomban hihetetlen értelmet nyert. Attól kezdve belemélyedt a tanulmányozásába, csak úgy itta magába az örökkévaló igazságokat. Miért nem látta ezt már előbb is? Mert az elméje sötétségben tapogatózott. Isten kellett, hogy felnyissa szemeit.

Jeff élete és jelleme annyira megváltozott, hogy a felesége hat hónap múlva elhagyta. A narkózást még talán el is tűrte volna, de ezt az új „mániát“ már képtelen volt elviselni. Jeff buzgósága valóban határtalan volt. A keresztény tapasztalat hiánya miatt eleinte tényleg túl hevesen igyekezett rávenni másokat az Úr követésére, s valóban „vallási fanatikusnak“ látszott.

Miután felesége elhagyta, Jeff hat társával együtt keresztény közösséget alapított Downey-ban, Los Angeles egyik külvárosában. Filadelfia háznak hívták, és hatvan-nyolcvan középiskolás fiatal járt oda minden este, hogy hallgassa Jeff tanítását. De szomszédaik gyanakvóak voltak, összekötötték őket a Manson-féle kultusszal. A rendőrség majdnem minden éjjel kiszállt helikopterekkel és autókkal, de soha nem találtak mást, mint komoly tanítványokat, akik megosztották egymással hitüket.

Ebben az időben Karyn egy másik férfival élt, narkózott és partikra járt. Mint később elmondta Jeffnek, nem volt boldog, bensőjében ürességet érzett. Jeff állhatatosan imádkozott érte, de semmiképpen sem akart visszatérni a régi életformához. Ő már megtalálta az igazságot, nem volt hajlandó lemondani róla. Aztán Karyn valami „szakemberrel“ értekezett, aki egyetértett vele abban, hogy Jeffnek kimosták az agyát, azért lett fanatikus, és a legjobb ha a törvény előtt is elválnak tőle. A hivatalos válásra mégsem került sor. Karyn visszatért Jeffhez, és megpróbálták megfelelő vágányra terelni házasságukat. Sokat beszélgettek, házassági tanácsadóhoz jártak, sőt lassanként elkezdtek együtt imádkozni.

Végül sikerrel jártak. Megújult házasságuknak ezúttal szilárd alapjai voltak, hiszen most már mindeketten az Úr szolgálatába állították életüket. Isten volt az útmutatójuk kezdeti nehézségeikben és fájdalmaikban. Mert a problémák korántsem szűntek meg. A szolgálat előre nem látott nehézségeket is hozott.

Jeff úgy érezte, szülővárosába kapott Istentől missziós és lelkipásztori elhívást. Tudta, hogy Downey-nak szüksége van egy Calvary

Chapelhez hasonló gyülekezetre. Így hát másodállásban egy évig egyik Downey-i gyülekezet nem hivatalos ifjúsági lelkipásztora lett. És akkor jött a gyülekezeten belüli politika, az eredménytelenség miatti ármánykodás és a manipuláció. A szóbanforgó gyülekezet nem tudta kielégíteni Downey lakosságának lelki szükségleteit. Jeff bibliaóráit többen látogatták, mint a hivatalos pásztorét, és ez irigységet eredményezett. A pásztor megszüntette Jeff óráit, aztán az egyháztagok kérésre ismét be kellett indítani őket. Jeff sokat bántódott amiatt, hogy Isten munkáját éppen azok akadályozzák, akiknek az lenne a feladatuk, hogy az igazságot közvetítsék a világnak.

Egy este Jeff úgy érezte, Isten azt akarja, hogy szakítson a gyülekezettel és alapítson új Calvary Chapel közösséget Downey-ban. Ez azt jelentette, hogy mindent előlről, a startvonalától kelle kezdenie.

Jeff 1973 májusában kezdte meg ezt a szolgálatot, melyből idővel a Furman parki Calvary Chapel gyülekezet lett. Tíz emberrel kezdte. Semmi jele sem volt annak, milyen megdöbbentő arányban fog növekedni a létszám. Jeff azonban érezte, hogy Downey az a terület, amit Isten neki adott aratásra. Azonban még néhány dolgot meg kellett tanulnia, mielőtt az aratásra sor kerülhetett.

Amikor az esős évszak megérkezett, a Lélek arra indította Jeffet, hogy a Downey Avenue és a Fourth Street táján keressen új épületet. Rá is talált egy régi raktáházra, mely száz ember befogására volt képes. Jeff így beszél erről az időszakról: „Ezen a helyen mutatta meg nekem Isten – két és fél éven át – mit jelent pásztornak lenni. Itt tanultam meg, hogy igazi felelősséget és szeretetet kell éreznem a rám bízott nyáj iránt. Itt tanultam meg azt is, hogy szolgálatom végzése közben teljesen Istenre kell hagyatkoznom, utóvégre csupán eszköz vagyok az aratásban. Itt éltem át a „lelki pusztaságot“ és csak ezután kezdődött el a fokozatos növekedés. Ennek a két és fél éves időszaknak a végén már kétszázan voltunk.

És akkor megkezdődött Downey-ban az aratás. A létszám nagyarányú növekedése miatt Jeff és a Downey-i Calvary Chapel gyülekezet egyik épületből a másikba volt kénytelen költözködni. 1977 márciusában, a gyülekezet könyvelője, prófétai meglátással azt mondta Jeffnek: „Olyan épületet kell találnod amelyben legalább ezerötyszáz ember fér el.“ Abban az időben ez nagyon merész megállapításnak számított.

Egy nap, miközben Jeff az autópályán hajtott, megpillantotta a Downey-i Közigazgatási Központ épületét, 750-es férőhelyű hatalmas amfiteátrumot. Úgy érezte, meg kell próbálkoznia azzal, hogy kibérelje a termet a vasárnap reggeli istentiszteletek számára. Arra számított, hogy

az ügyintéző majd az arcába nevetve utasítja el. Ehelyett a következő választ kapta: „Rendben van, semmi akadálya.“ De amikor Jeff kilépett a pódiumra és szembe találta magát a nagy nézőtérrel azt gondolta magában: „Ő, nem. Istenem én erre nem leszek képes.“ Isten azonban meggyőzte őt arról, hogy vállalnia kell a felelősséget, mert ami emberileg lehetetlennek tűnik, az az Úr irányításával lehetséges.

Nem sokkal a könyvelő prófétai megnyilatkozása után, Jeff elkezdte a szolgálatot a Downey Közigazgatási Központban. Hat hónappal később, már olyan sok ember látogatta az istentiszteleteket, hogy minden vasárnap délelőtt két tiszteletet kellett tartani. Ez pedig 1500 embert jelentett, ahogy a prófécia előrejelezte.

De Jeffnek egy rejtett veszéllyel kellett szembenéznie, amely már századok óta gátolja a lelkipásztorok munkáját. Lehet, hogy ez a legnagyobb veszedelem, a legnehezebb akadály emellyel a pásztor szembekerülhet. A prédikátor családjának elvárásairól van szó, amelyek akarva akaratlanul szembekerülnek a gyülekezet igényeivel. Jeff szolgálat sajtósági sivatagi vándorlás nehézségeit jelentette családtagjai számára, hiszen alig maradt rájuk ideje.

Jeff így emlékezik vissza erre az esetre:

„Abban az időszakban teljesen lefoglalt a gyülekezeti munka. Hűtlen voltam a feleségemhez, nem egy másik nővel csaltam őt meg, hanem a gyülekezettel. Az egész családom szenvedett emiatt. Feleségem súlyos változásokon ment keresztül. A női biblikörben is problémái voltak, ezért visszahúzódt. Sokat sírt. Azt gondoltam, hogy csak több bibliaolvasásra és imára lenne szüksége (kényelmes „kézenfekvő felelet“). Valójában az idegösszeroppanás szélén állt. Amikor kiderült, hogy Kary ráadásul iszonyodik a tömegtől, megállt a tudományom.

Végül elmentünk egy régi barátunkhoz tanácsot kérni tőle. Ekkor tanított meg Isten arra, hogy először „Jeruzsálemről“ kell gondoskodni (Ap.Csel. 1:8), mert a családon belül szolgálatot teljesítünk, a gyülekezetben pedig elhivatottságnak engedelmesskedünk. Prédikáltam, fiatal párokat tanítottam, s közben megfeledkeztem némely bibliai alapszabály gyakorlati megvalósításáról. Meg kellett térnem, és úgy szeretnem feleségemet, mint Krisztus az Egyházát. Csak eztután erősödött meg ismét a házasságunk. Sőt Isten segítségével Karyn tömegiszonyát is legyőzte.“

Jeffnek a közigazgatási Központ is gondot okozott. Néha egyes ünnepi műsorok egybeestek az istentiszteletek időpontjával. A probléma megoldhatatlannak tűnt. Hol talál nagyobb épületet, mint a Közigazgatási

Központ? Van-e a közelben nagyobb épület, mely megfelelne istentiszteleti céloknak?

Miután azonban Isten segítségével megoldotta családi problémáit, az Úr még egyszer megerősítette abban, hogy vele a lehetetlen is lehetséges. Jeff most készen állt arra, hogy megtegye a következő lépést a szolgálatában.

A legnagyobb raktárházak olyan nagyok, mint az óriási fedett versenypályák. Kaliforniában van egy cég, amelynek raktárházai talán még ezektől is nagyobbak. Downey-ban is volt egy ilyen, már használaton kívüli óriási raktárház. Csupán a kocsik számára 13500 négyszögöl nagyságú terület állt rendelkezésre.

1978 májusában, öt évvel azután, hogy Jeff megalapította a Furman Park Calvary Chapel gyülekezetet, egy olyan hatalmas épületbe költözhetek át, melynek mérete megközelítette három futballpálya nagyságát.

1980. február 8-án, másfél évvel azután, hogy beköltöztek impozáns új épületükbe, a Los Angeles-i Times nagy cikket közölt a gyülekezeetről „Downey Legnagyobbja“ címmel. Ezalatt az 1500 férőhelyes imaházát értették, és azt az 5000 embert aki minden héten részt vett a vasárnap délelőtti istentiszteleten. Az épület egy részét iskolává alakították át.

A cikk a következő szavakkal kezdődött: „A nagy raktárház épületében elhelyezkedő Downey-i Calvary Chapel növekedése egyszerűen fenomenális.“ Megjelentették az épület előtt álló Jeff fényképét is. A gyülekezeti látogatók száma a cikk megjelenését megelőző hónapban emelkedett 5000-re. Csupán abban a hónapban a tagok létszáma kétszer akkora lett, mint amekkora a szolgálatának első két évében volt.

A tagok száma még most is állandóan emelkedik, ezért 4000 férőhelyes imaház építését tervezik. Jeff szerényen azt állítja, hogy ő az egésznek csak szemlélője, semmi érdeme sincs, Isten az aki mindent véghezvitt. Meggyőződéssel vallja, hogy Isten őt csak arra hívta el, hogy ne önmagában, hanem a felülről érkező erőben bízson és igyekezzen segíteni a kereső embereken.

Jeff prédikációi emberi tapasztalatra és mennyei bölcsességre épülnek. Melegsavú, őszinte és becsületes ember látszatát kelti. Gyülekezetének tagjai tudják, hogy sem a lelki küzdelmekkel való dicsekvés, sem pedig a panaszkodás nem szolgálhatja az épülést.

Jeff komoly figyelmet szentel korunk társadalmi problémáira is. Minthogy középiskolás korában ő maga is megtévedt, pontosan tudja min mennek keresztül a fiatalok, ha még a házasságkötés előtt szülőkké

válnak. Feleségével együtt különleges megértést tanúsított leányanyák iránt és létrehozták számukra a Ruth Házat. Ezenkívül rádióelőadássorozatot tartott korunknak erről az égető problémájáról és tanácsokkal látja el azokat kiket ilyen jellegű dilemmák gyötörnek. Mit tegyen egy várandós fiatal lány, ha megtér: menjen feleségül leendő gyermekének még kamasz apjához, egyedül vállalkozzon a gyermeknevelésre, vagy adja örökbe gyermekét egy megbízható házaspárnak? És ha nem keresztény lányról van szó? Hogyan értessük meg vele, hogy az abortusz gyilkosság, olyan teher amit azután egész életén át hordozni fog? Ezek, és ehhez hasonló témák is részét képezik Jeff szolgálatának.

Hogyan viszonyulni a kábítószerkehez? Jeff ezt a problémát is komoly felelősségérzettel boncolgatja, mind a vasárnapi istentiszteleteken, mind rádióműsoraiban. Létrehozott egy speciális szolgálatot, melynek tagjai segítséget nyújtanak azoknak a fiataloknak, aki elvonókúrának akarják alávetni magukat. Tanácsadói szolgálata ezenkívül kiterjed olyan érzékeny problémákkal küszködő személyekre, akiknek például a családi viszály, az öngyilkosság gondolata vagy a kábítószerrel való függőség okoz problémákat.

A gyülekezetnek van színháza, rendeznek hangversenyeket, készítenek filmeket, rádióműsorokat, van missziójuk, ingyenkonyhájuk, ingyenes szállóhelyük, börtönszolgálatuk, házassági tanácsadásuk, evangelizációs szolgálatuk – hogy csak néhányat említsünk. Jeffet már sok országba hívták prédikálni, részt vett a lelkipásztorok konferenciáján Egyiptomban, de járt Afrika más országaiban is igét hirdetni.

Jeff meggyőződése szerint az egyház Isten képviselője ezen világon, ezért mind hit mind pedig cselekedetek által hitelesen kell élnie Jézus Krisztus evangéliumát, hogy ezáltal is tanúságot tegyen az isteni megváltás igazságáról. Ha szívünkben Isten foglalja el az első helyet, akkor az Ő szeretete nyilvánvalóan megnyilatkozik életünkben.

Hogy a kép teljes legyen, vessünk egy pillantást arra a fiatalemberre, a ki szennyezett LSD hatása alatt, az okkult erők vezetésével meztelenül futott Oahu őserdejében. Gondoljunk a javíthatatlan kábítószerkereskedőre, aki még a középiskolai bizonyítványát is meghamisította és csak egy lépésre volt a szervezett bűnözéstől.

Ma ez az ember – Jeff Johnson – Downey legnagyobb gyülekezetének vezetője.

Vajon előidézhet-e Istenen kívül valami vagy valaki ilyen óriási és radikális változást egy ember jellemében?

Meg tudná-e Marx Károly és Sigmund Freud az ember belső beállítottságát ennyire változtatni? Kötve hiszem. Mert Marx adhat valamilyen „okot“, és Freud adhat rá valamilyen „magyarázatot“, de nem töltheti be senkinek a lelkét szeretettel. A szeretet a legnagyobb csoda, amit semmi más nem pótolhat. És a szeretet a mindenható Isten természetfeletti kegyelmi ajándéka.

Megkérdezhetik magát Jeff Johnstont, honna jött ez a szeretet, kérdezzék meg a vakot akinek megnyíltak a szemei. És hallhatjuk Jeff szájából: „Jézus Krisztus, a világ Megváltója, belépett egy nap az életembe, megbocsátotta bűneimet, és mindörökre megváltoztatott.“ Csak Isten Messiása teheti ezt meg, és ez része annak a misztériumnak amiért Ő lejött közénk.

Skip Heitzig: A Calvary Chapel meghódítja délnyugatot

1981-ben a Calvary Chapelnek még nem volt gyülekezete Új Mexikóban. Ma za Albuquerque-i Calvary Chapel a legnagyobb az egész államban. Bibliatanulmányozó csoportként indult, majd gyülekezetté nőtte ki magát, amely állandóan nagyobb és nagyobb épületekbe költözött. Végül megvették a Sportközpontot, egy hatalmas méretű épületegyüttest. Volt benne fedett futballpálya, tenispályák, irodák. A futballpályáról eltüntették a pázsitot és szőnyeggel borították be, majd 1700 ülőhellyel látták el. Abban reménykedtek, hogy ez az új épület elég nagy lesz ahhoz, hogy vasárnap délelőttönként ne kelljen két istentiszteletet tartani. De amint az új templom megnyitotta kapuit, a látogatók száma ismét úgy megnövekedett, hogy nem volt elég egy istentisztelet. Már az első nap 4000 ember jelent meg.

Isten egy magas, jóképű fiatalembert, Skip Heitziget használta fel a gyülekezet felvirágoztatására. Skip a hetvenes évek elején lett keresztény, és hűségesen járt a Calvary Chapel-be, ott munkálkodott, de tudta, hogy egy napon el kell hagynia Kaliforniát, és máshol fog gyülekezetet alapítani. Később arról is meggyőződött, hogy ez valahol délnyugaton lesz. 1981-ben költözött Alabquerque-be, feleségével együtt, és biblitanulmányozó csoportot alapított. Eleinte sok nehézségen mentek keresztül, de azután dolgok jóra fordultak.

Skip ma olyan őszinte, egyenes ember, mint amikor Albuquerque-ba költözött. Senki sem találná ki, hogy milyen múltja volt. Csupán ez az egy tény óriási bizonyosága annak, hogy a Szentlélek milyen hatalmas változásokat képes véghezvinni a hívők életében. Skip Dél-Kalifornia

sivatagos területein nőtt fel. A hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején volt a kamaszkorban. Egy különös és veszélyes úton indult el, ám Isten belépett az életébe, és mindent megváltoztatott.

Játszadozás a szellemvilággal

1971-ben, a két jó barát Skip és Gino tizenhatéves középiskolások voltak. Iskolatársaikkal együtt körutazáson vettek részt. Megszöktek a csoporttól s egy mazatlani hotelben szálltak meg, Mexikó csendesóceáni partjánál. Ebben a szubtrópusi környezetben szerettek volna összeköttetésbe kerülni a szellemvilággal.

Gino arról volt ismert, hogy tarokk kártyákból mondott jövődőt az embereknek. Most azt tűzték ki maguk elé célul, hogy rávegyék a szellemeket arra, hogy különböző üzeneteket közvetítsenek rajtuk keresztül „automatikus írás“ segítségével. Néhány éjszakán át várták a „kapcsolatfelvételt“.

Skip révültebe esett. A kezében ceruza volt, előtte papír. Arra kérte a szellemeket, vegyék át kezének irányítását, és írják le neki előző életeit. Vajon az ősi Atlantiszban volt főpap, vagy az indiánok között varázsló?

Az óceán felől nyirkos éjszakai levegőt hozott süvítve a szél. A függönyök lebegtek. A levegő megtelt valaminek jelenlétével. Skip elkezdett magától mozogni. A szöveg először zűrzavaros volt, de azután értelmet nyert: „A francia-porosz háborúban haltál meg.“ Skip és Gino megijedtek. Mi az amit megkérdeztek? Ekkor a szellem a következő üzenetet adta: „Skip, Mazatlanból hazafelé menet meg fogsz halni.“ Most aztán igazán megrémültek. Álmatlanul forgolódtak, és még éjfél után néhány órával is arról vitatkoztak, mit jelentett az üzenet. Vajon vonatszerencsétlenség áldozatai lesznek?

Hajnalban Skip valamilyen fényre lett figyelmes. Egy fénylő tárgy lebegett ide-oda a falon. Úgy nézett ki, hogy ez is az üzenet része. Odakiáltott Ginónak, és felfedezték, hogy a Skip ágya mellett fekvő töről verődik vissza a holdfény. Nem tudták hogy került oda a tör. Skip hirtelen úgy érezte, megértette a szellemvilág üzenetét: „Agyonszűrnak bennünket a vonaton!“ Elhatározták, hogy egyáltalán nem mennek haza, végül aztán nagy félelemmel a szívükben mégis csatlakoztak csoportjukhoz, de útközben hazafelé semmi sem történt velük.

A reinkarnáció tanítása valamiféle szabadságérzetet adott Skipnek. Ha az életet mindig előről lehet kezdeni, akkor bármelyiket eldobhatja, mint a cigarettacsikket. Hiszen mindig jön egy új, újabb lehetőségekkel.

Hát miért nem próbálna ki újabb és újabb izgalmas dolgokat? Miközben rock együttesével gyakorolt, szobájukban a levegő egészen elnehezedett a marijuanától. Egy éjszaka, barátaival elhatározták, hogy megtréfálják a rendőröket: a rendőrállomásra mentek, s megpróbálták elhitetni az ügyeletessel, hogy valami nagy rablást láttak. Apja emiatt egyhavi szobafogságra kárhoztatta, de őt ez sem zavarta. Erős vonzódást érzett a bűnözés iránt. Úgy okoskodott, hogy Isten azt akarja, hogy boldog legyen az életben, és ha ez a bűnözés által valósítható meg, akkor Istennek nem lehet kifogása ellene. Tovább folytatta a szellemi világ kutatását is. Révület segítségével kereste az évekkel korábban elveszített tárgyakat, s mikor némelyeket meglelte egy egészen új világ tárult fel előtte.

Ezután az asztrális projekció kezdte foglalkoztatni. Révületbe esett, a teste megmeredt, a füle zúgott, hirtelen mintegy kilépett a testéből, úgy érezte, maga mögött hagyja az anyagi világot. Egyszer Skip és Gino elhatározták, hogy ilyen szellemi állapotban találkoznak a Mazatan Hotel előcsarnokában. Az esemény után összehasonlították tapasztalataikat: mindketten ugyanazokat az embereket látták a bárpultnál.

Skip következő kísérlete arra irányult, hogy imponáljon egy lánynak, aki elnyerte a „Miss Victorville“ címet, manöken volt, és akkortájt osztálytársa a középiskola fényképészet szakán. „Be tudom projektálni magam a hálószobádba“ – mondta neki, de a lány kinevette. Megfogadta hát, hogy bizonyít.

Skip lefeküdt a szobájában, révültebe esett, érezte, hogy asztrális teste elhagyja materiális testét, és a lány szobájába kerül. Látta, hogy a lány ágyában olvas, megvizsgálta a szobát, figyelte a piros függönyökre, sőt megpróbált mentális üzenetet hagyni jelenlétéről.

Másnap az osztályban elmondta a lánynak, hogy járt nála, leírta neki szobáját, közölte az időpontot, és hogy látta mit olvas. A lány döbbenet nézett rá. Skip megemléltette, hogy az ágy lába mellett lebegett. A lány erre elmondta, hogy amikor lenézett a padlóra, látta, hogy egy sima papírlap hirtelen összegömbölyödik. „Azt én csináltam,“ – felelte tudálékos mosollyal Skip. „Valamivel tudatni akartam, hogy ott vagyok.“ A lány erre eliszonyodva mondta: „Valóságos szörnyeteg vagy. Eredj innen.“

Ezidőtájt együttesük dobosa LSD hatása alatt ki akart lépni a testéből, és emiatt majdnem halálra gázolták, mert ő ugyan azt hitte, hogy asztrális testben van, de a valóságban nem volt. Néhány évvel később félmillió dollár értékű heroin árusítása közben bukott le.

Időközben Skip gyűlölete az apja iránt, aki zárkózott, szigorú ember volt, és kevés szeretetet tanúsított a fia iránt, betegessé vált. Elkezdte tervezgetni az apja halálát. Abban is élvezetet talált, hogy szadisztikus kijelentéseket tegyen az anyjának: „Anyu, én gyűlölöm Apát, és meg fogom ölni.“

Az apa elvárta Skiptől, hogy osztályelső legyen, mint két bátyja. Olyan életstílust szánt gyermekeinek, melynek mindennapjai eredményes karrier építésével, nyilvános szereplésekkel és golfozással telnek. Minthogy Skip minden igyekezete mellett sem tudta kiérdemelni apja dicséretét, végül felhagyott minden törekvéssel. Ehelyett gúnyolta apja világszemléletét, és arra törekedett, hogy megbotránkoztassa szüleit. Nem Skip volt az egyetlen lázadó a családban. Bátyja, Bob, a Pokol Angyalai csoport tagja lett. Eleinte jól viselkedett, de mélységesen megvetette apját. Egyszer aztán, amikor az apa megpofozta Bobot, a fiú visszaütött és apjuk kirepült az ajtón. Skiphez hasonlóan Bob is tizenévesen hagyta el a családi házat. Huszonnégyévesen halt meg, motorbiciklizés közben, közúti balesetben.

Fordulópont

1973-ban Skip betöltötte a tizennyolcadik életévét, és a San Jose-i Jogi Fakultáson kellett volna továbbtanulnia, amihez viszont egyáltalán nem volt kedve. Életét teljesen értelmetlennek érezte. Úgyszólván mindent kipróbált – az összes szórakozást, amit Dél-Kalifornia nyújthatott, a kábítószerektől a szörfözésig és a rock-and-roll-ig -, de semmi sem elégítette ki. Egyikben sem lelte meg azt ami ígértek – a boldogságot. Skip nem tudta mihez foghatna még. A parapszichológia is egy aknamezőhöz hasonlított. Minden újabb értékéhez nagy rakás szeméten át kellett eljutnia.

Skip a nyarat „eredményesebb“ bátyjánál töltötte az Észak-Kaliforniai San Jose-ban. Ellentétben a sivatagos területekkel, itt a nyarak üdítően hűvösek voltak, a levegő pedig eltelt az örökzöldek illatával. Skip motorbiciklivel egy óra alatt megtette az utat a Stanford egyetem, és ugyanennyi időbe telt az is, hogy átmenjen az öböl másik oldalára, ahol a vegyes társaságú UC Berkeley egyetem helyezkedett el.

Egyszer Skip egyedül volt a házban, és unalmában a televíziót nézte. Az egyetlen dolog, amit Skip örömmel tanult meg az apjától, az a kapcsolatteremtés művészetének megbecsülése volt. S most, a tévé képernyőjén olyan emberre figyelt fel, aki mestere volt a

kommunikációnak. Valósággal megigézte őt a telt csarnok előtt beszélő ember arca. Kék szemei mintha átfűrődtek volna a televízió képernyőjén. Lélekbemarkoló kérdéseket tett fel. Skip olyan dolgokról hallott tőle, amelyekről addig azt sem tudta, hogy léteznek.

A prédikáló ember Billy Graham volt. Skip úgy érezte, hogy szavai minden ellenállás nélkül hatolnak be a lelkébe. Skip Heitzig ekkor hallotta életében először Jézus Krisztus evangéliumát napjaink egyik legnagyobb evangelizátorának szájából. Érezte, hogy egy olyan választás elé állítja őt ez a személy, amellyel nem szeretett volna szembesülni. Ki akarta kapcsolni a készüléket, mielőtt még valamilyen megdönthetetlen érv elhangzana. Örült, hogy otthon van a szobában és nem az előadóteremben, ahol emberek százai mentek előre az emelvényhez az evangelizátor megtérésre hívó szavaira reagálva. Érezte, hogy ha ott lett volna, most ő is csatlakozott volna hozzájuk.

Ekkor a prédikátor átható tekintete a kamerák felé fordult: „Bárhon vagy is, kocsmában vagy hotelszobában – Skip gyomra összeszorult – ott is átadhatod az életed Jézus Krisztusnak. Letérdelhetsz és kérheted a bűnbocsánatot.” És Skip a lelke mélyén megtette ezt. Megtette azt, amiről azt mondta, hogy sohasem fogja megtenni. Így szólt magában: „Uram, te rossz üzletet kötöttél. Tőlem csak a lelkem ürességét és romlottságát kapod. Cserébe pedig örök életet és áldást kínálsz. Örült lennék ha ezt visszautasítanám.” Skip letérdelt és imádkozni kezdett. Lelkében egy szempillantás alatt megkönnybeült, mint aki óriási súlytól szabadul meg.

Néhány nappal később már hazafelé tartott Dél-Kaliforniába. Motorkerékpárral ez az út kilenc órába telik, de ő egész idő alatt énekelt. Életében először érzett igazi, határtalan örömet. Otthagytta frissen szerzett állását, és az egyetemről is kiiratkozott.

Victorville-ben találkozott egy régi barátjával ki időközben megtért és csatlakozott a Calvary Chapel Macedónia Ház nevű közösséghez, melyet fivérem, Paul Smith vezetett Steve Mays segítségével. Azonnal megkérdezte Skiptől, vajon újjászületett-e már. Amikor Skip ezt a szót meghallotta megvilágosodott előtte, mi történt vele: a lelke megtisztult és újjászületett, jelleme megváltozott, új természetet kapott. A Bibliában igevers is utal erre az átalakulásra a János evangélium 3. fejezetében.

Skip is csatlakozott a Macedónia Ház közösségéhez, ahol fokozatosan növekedett lélekben. Felfedezte, hogy néhány régebbi barátja már előzőleg megtért és imádkozott érte. Vasárnaponként a Costa Mesa-i Calvary Chapelbe járt istentiszteletre. Hamarosan felfedezte, hogy tehetsége van a tanításhoz, és ő maga is bibliatanító lett.

San Bernardinóba költözött, ahol elvégzett egy kétéves radiológiai főisklát. Magam ösztönöztem őt erre, hangsúlyozva, hogy aki gyülekezetet akar alapítani, annak jó ha van világi foglalkozása is. Ebben az időben nem volt egy meghatározott Calvary Chapel gyülekezet ahova járt, hanem hol ide, hol oda ment. Skip 1975-ben diplomavizsgázott. Ezután a Costa Mesa-i Calvary Chapel közelében telepedett le, bibliaórákat tartott és várta, hogy mikor hívja el Isten arra, hogy valahol új gyülekezetet alapítson.

Lelki növekedésének évei alatt Skip az édesapjával is kibékült. Ez annak a testvérének a temetésén történt, aki közúti balesetben vesztette életét. Skip apjához lépve elkezdett hangosan imádkozni: „Uram, köszönöm neked az édesapámat. Én szeretem őt. Ő ajándék volt számomra. Nagyszrú apa volt.“ Könnyekkel a szemükben álltak ott. Mindez nagyon meghatotta Skip édesapját. Skip szeretete és szelídsége mutatta számára a legjobban azt a változást ami végbement az életében. Azóta még közelebb kerültek egymáshoz, és ahányszor csak találkoznak mindig megölelik egymást, amit azelőtt sohasem tettek.

Alig két héttel a fivére halála előtt, Skip úgy érezte, meg kell őt látogatnia. Bátyja mindig eluatsítóan viszonyult a kereszténységhez, de Skip ezen az estén mégis azt találta neki mondani: „Nem tudhatod előre mikor üt az utolsó órád. Az élet bármikor végetérhet.“ És úgy is történt. Sajnos fivére csak nevetett Skip figyelmeztetésén.

Isten feleséget ad és szolgáltra hív

1978-ban Skip már nyolc éve volt keresztény. Buzgó és lelkes tanító volt, minden idejét megosztotta másokkal, miközben arra várt, hogy Isten megmutassa hol alapítson új gyülekezetet. Ezidőtájt ismerkedett meg Lenya-val egy gyülekezeti összejövetelen. Amikor Lenya egyetemista volt, édesapja, egy ateista orvos, könyvet készült írni a pozitív gondolkodásról „*Hogyan váltsuk valóra álmainkat*“ címmel. Példának Jézust akarta felhozni, s miközben e célból a Bibliát tanulmányozta, valami megváltozott az életében: hívővé lett. Hamarosan Lenya is követte őt elhatározásában. Mindketten a Calvary Chapelhez csatlakoztak. Miután abbahagyta az egyetemet, Lenya bibliatanulmányokat folytatott és lelki szolgálatra készült. Ekkor találkozott a jóképű és magas Skippel. A fiatalembernek azonnal megtetszett a szép és okos Lenya. Hat hónapig jártak együtt.

Ekkor Skip meghátrált. Félt a kötelezettségtől. Családjában se nagyon tapasztalta meg a szeretetet. Félt attól, hogy érzelmeit megsebzik. Azonkívül úgy vélte, hogy ő már tapasztalt hívő, felelősségteljes vezető, míg Lenya csak nemrég tért meg, s emiatt nincsenek azonos hullámhosszon.

Nem sokkal a testvére halála után Skip Orange County-ban hagyta Lenya-t, ő maga pedig elutazott Izraelbe, hogy ott kibucban dolgozzon. Időközben Lenya csatlakozott a Youth With A Mission elnevezésű szervezethez, és két évet töltött Hawain. Növekedett a hitben, de az a vágy is növekedett benne, hogy férjhez menjen Skiphez, és lelkipásztor felesége legyen. Számára ez magasztos elhivatás volt. Ezek a vágyak ellentétben álltak a terjedő feminizmussal is, és szülei vágyával is, akik azt várták, hogy karriert fut be. De Lenya tudta, hogy mit választott. Skip volt az a férj, barát és útitárs akit megálmodott magának.

Édesapja is tudta, hogy mire vágyakozik a lánya. Amikor látta, hogy a dolgok nem úgy mennek ahogyan kellene, elhatározta, hogy lánya érdekében véget vet ennek az állapotnak. Szükséges volt, hogy Lenya tudja mihez tartani magát. Olyan lépésre szánta el magát, amit a mai édesapák ritkán tesznek.

Ez 1981-ben történt, amikor Skip arra a meggyőződésre jutott, hogy Isten azt akarja, hogy Új Mexikóban alapítson gyülekezetet. Már költözőfélben volt, amikor dr. Farley felhívta telefonon. „Azért hívtalak fel, mert nagyon szeretem a lányomat, és el akarom mondani neked azt, amit ő maga sohasem mondana el. A lányom szerelmes beléd. Ha te is szereted őt, akkor mond meg neki. Kötelességed közölni vele, hogy mit érzel iránta. Azt is mondd meg neki ha nem szereted. Neki tudnia kell, hogy mihez tartsa magát, hogyan rendezze be az életét.“ Skip teljesen összezavarodott, annyira szokatlannak érezte, hogy mint a régi időkben, az apa intézze a lánya házasságát. Csak annyit tudott kinyögni: „Nem tudtam, hogy szeret.“

Skip úgy határozott, hogy kipuhatolja a dolgokat. Írt egy kétértelmű összefüggéstelen levelet és küldött egy fényképet magáról. Lenya válasza annyira őszinte és önmagát feltáró volt, hogy nem merte postázni, hanem egy barátjával küldte el. Nyíltan megírta, hogy szeretne hozzámenni Skiphez, szeretne lelkipásztor felesége lenni, és elköltözni. Skip egészen beleremegett ahogyan olvasta a levelet. Saját kívánságaira ismert benne. Virágcsokrot küldött Lenya-nak. Egy hét múlva írt levelében az állt: „Szeretlek.“

1981 tavaszán Lenya visszatért Hawairól. Skip rózsával a kezében várt rá. Azonnal elutaztak a tengerpartra imádkozni. Azután három napig

egyfolytában csak beszélgettek. Két hónapra rá, 1981. június 13-án összeházasodtak, és két héttel később elköltöztek Albuquerque-be.

Mindezek a változások amelyek mind egyidőben következtek be – a házasság, Skip új radiológiai munkahelye, az új szolgálat (bibliaórák a lakásukban), az új környezet – erőteljes nyomást gyakorolt az ifjú párra. Mindezt pedig még az is betetőzte, hogy Skip nehezen szokta meg az időjárást. Ezt valahogy kihagyta előzetes számításaiból, és Dél-Kalifornia napsütéses teleitől nem volt könnyű megválnia. Mindent összevetve mindketten feszült lelkiállapotban voltak, és majdnem minden nap sírva fakadtak valamiért.

Skip eredetileg azt ígérte Istennek, hogy egy évet fog Új Mexikóban tölteni, de aztán úgy határozott, hogy hat hónap is elég lesz. Amikor a karácsonyi ünnepekre hazautaztak Kaliforniába, Skip kijelentette: „Lenya, én ide tartozok.“ De Lenya-t nyugtalanította ez az elhatározás. Aztán Skip is meghallotta lelkében Isten szavait: „Tartozol nekem még hat hónappal“.

És Skip érezte, hogy ez így igaz.

Nem szívesen hát, de visszautazott Új Mexikóba. Ma már úgy beszél erről a hat hónapról, hogy ez volt élete leghihetlenebb időszaka.

1982 februárjában kezdtek vasárnaponként istentiszteletet tartani egy moziateremben. Ez közvetlenül azután volt, hogy Raul Ries evangelizációt tartott a vársoban. Skip várakozásával ellentétben, aki biztos volt abban, hogy a mozi terem üresen fog kongani, 150 ember jelent meg. Júniusban már mind a 300 ülőhely foglalt volt. Még száz széket állítottak be, de szeptemberben újból át kellett alakítani a termet, ekkor már 550 ülőhelyessé. Ennek ellenére 1983-ban kénytelenek voltak vasárnaponként két istentiszteletet tartani.

Ezután egy 900 férőhelyes üzletközpontba költöztek át. Ez 1984-ben történt. Két évig maradtak ott, és ennek az időszaknak a végén ismét meg kellett kettőzni a vasárnapi istentiszteletet. Amikor az üzletközpont tulajdonosa, aki keresztényellenes volt, elfogadhatatlan feltétleket szabott, alkalmunk nyílt megvásárolni a Sportközpontot. Minden akadály elhárult, és Skip közössége óriási méretűre nőtte ki magát.

Ma Skipnek és Lenya-nak igen tartalmas élete van egy boldog családban, és egy egészséges gyülekezetben. Skipnek napi műsora van a rádióban. Régi barátja, Gino, is keresztényé lett, és az egyház oszlopos tagjává vált. Az Albuquerque-i Calvary Chapel számos más vársoban is alapított gyülekezetet, mint például Tusconban, Denverben és még négy helyen Új Mexikóban. Beteljesedtek Skip és Lenya missziós vágyai is. Skip

Indiában lelkipásztoroknak tartott előadásokat, most pedig azt tervezik, hogy az Albuquerque melletti hegyekben alapítanak missziós iskolát.

Azok a démonok amelyek Skip kezét irányították a mazatlan hotel szobájában csak halálfélelmet tudtak okozni. De a mindenható Isten, aki az egész életét megváltoztatta, gazdagságot, mélységet, reményt, örömet, lelkek meggyerését adta, és mindez messze felülmúlja Skip legmerészebb régi álmait.

Felesége Isten ajándéka, aki szépséget és lelki gazdagságot vitt az életébe. Segítségére volt minden nehézségben, amivel a lelki munkában meg kellett bírkoznia.

Skip mindig Isten vezetésére bízta magát, így alakította életét olyanra, amelyet emberi erővel meg sem lehetett volna közelíteni. Láthattuk, hogy ez az okkultizmussal foglalkozó fiatalember, hogyan vált Isten eszközévé. Ő, akit valaha a démonok befolyásoltak, most a Szentlélek töltött be, és irányít. Életének ez a két szakasza teljes ellentétben áll egymással, ami világosan látszik akkori és mostani cselekedeteiből.

Amikor Pál apostolt Agrippa király elé vezették, azt mondta neki, hogy Jézus azért küldte őt a pogányok közé, hogy a sötétségből a világosságra vezesse őket, a sátán hatalma alól Isten uralma alá. Ez az ami Skippel is történt. Élete bizonyossága annak, hogy nem lehet annyira elmerülni a sötétségben, hogy Jézus azt ne tudná bevilágítani, megtisztítani és újjá tenni.

Bil Gallatin és Joe Focht: A Calvary Chapel kelet felé nyomul

Bil Gallatin New York Államban

A nagy Calvary Chapel közösségek jelensége nem korlátozódott az Egyesült Államok nyugati partvidékére. Az aratás áterjedt középnyugatra, majd délnyugatra, újabban pedig a keleti partvidékre is.

Megható volt látni a hagyományos formákhoz egyébként igencsak ragaszkodó keletipartiakat, ahogyan minden óvatosságukat félretéve, szívvel-lélekkel beolvadnak a konzervatizmust elvető Calvary Chapelbe. Azt hiszem „Bil“ Gallatin és Joe Focht példája csodálatosan rámutat ezeknek az embereknek a készségére, hogy megszabaduljanak a hagyományos formáktól és beengedjék szívükbe a Szentlélek üdítő friss

fuvallatát. Bil és Joe tehát mustármag hitükkel a szívükben elindultak kelet felé, Isten kegyelméért könyörögtek, rendületlenül kitartottak és végül alkalmuk volt meglátni hogyan viszi véghez az Úr az aratást. Mint mindig, most is bibliaórákkal kezdték. Ezekből a kis csoportokból növekedtek ki később a gyülekezetek.

Éppen nemrégiben vettem részt a keletiparti pásztorok egyik, New York államban tartott konferenciáján. A konferenciateremtől alig néhány mérföldre helyezkedett el Bil Gallatin Maranatha Fellowship elnevezésű gyülekezete, így alkalmam adódott minden este ígét hirdetni náluk. Csodálatos érzés megtapasztalni azt ami ezekben a közösségekben történik. A konferencia napjaiban például egy olyan fiatalembert kentünk fel szolgálatra, aki a West Point-i egyetemen tanul filozófiát és az egyetemisták körében új Calvary Chapel közösséget alapított. A konferencia mintegy 100 résztvevője különböző keleti parti államokból érkezett: Pennsylvaniából, New Jersey-ből, Illinois-ból, Észak Carolinából, Georgiából, Dél Carolinából, Ohióból, Tennessee-ből és New York City-ből, ahol – mint már említettük – egy manhattani táncteremben működik eredményesen mintegy ötszáz tagú Calvary Chapel közösség. Ennek a közösségnek a beindításában vállalt néhány esztendővel korábban aktív szerepet Greg Laurie, a Riverside-i Harvest Fellowship lelkipásztora.

Ha a Calvary Chapel keleti partvidéki növekedését tanulmányozzuk, semmiképpen sem kerülhetjük el Bil Gallatin Maranatha közösségének döntő hatású szerepét. Ez a közösség ugyanis kiindulópontként szolgált számos más keleti parti közösség számára, maga Bil Gallatin pedig az inspiráció és a bátorítás kiapadhatatlan forrásaként egyengette az újonnan létrejött keresztény közösségek útját.

A Maranatha közösség körülbelül tíz esztendő leforgása alatt alakult ki. Tagjai ezer férőhelyes műkorcsolyapályán találkoznak, de minden héten három egymásutáni vasárnap délelőtti tiszteletet kell tartaniuk.

Tíz évvel korábban Bil Gallatin ácsként dolgozott nálunk, a Costa Mesa-i Calvary Chapelben. Azelőtt pedig építészeti munkás, tanulmányait abbahagyó egyetemista és hippi volt.

Amikor ez a százkilós ember 1970-ben megtért, hosszú hajat és sűrű szakállat viselt, s általában durva munkaruhába öltözött. 357-es magnum revolverén megtérése előtt adott túl. Bil Gallatin semmiképpen sem volt az a személy, akivel az ember szívesen konfliktusba keveredik.

Annak idején, az ötvenes évek vége felé rövid ideig az Ohio-i Bowling Green egyetemre járt. Tanulmányait azért kellett abbahagynia, mert valakit félholtra vert az egyetem területén. Csatlakozott a tengerészgyalogsághoz, ahonnan 1960-ban szabadult, és azonnal

feleségül vette Rosemary-t. A házasság nem oldotta meg problémáit: továbbra is ivott, gyakran verekedet. Állandóan változtatta munkahelyeit, házassága lefelé haladt a lejtőn. Bil és Rosemary a napsütés és az új élet reményében 1968-ban Kaliforniába költöztek. Itt fedezte fel Bil a kábítószereket és az okkultizmust, majd végül találkozott Jézus Krisztussal.

Körülbelül egy hónappal első találkozásunk előtt, ez az akkor még vad tekintetű ember átélte utolsó pszichodelikus utazását. Egy partmenti temetőben ülve Corona Del Mar közelében félelmetes látomásban volt része: Víziójában a világvégét látta: füstfelleg ereszkedett alá a Santa Catalina szigetre, közben atombombák repültek Los Angeles felé. Amerika úgy süllyedt mint a Titanic. Ez a látomás meggyőzte Bilt arról, hogy a mai ember nem tud választ adni a lét alapvető kérdéseire és ahelyett, hogy lelki szempontból előrehaladna, mindent elront, megsemmisít...

Néhány héttel a látomás után Bil elfogadta Jézus Krisztust, azonban szeretett volna tanácsokat kérni a nálánál tapasztaltabb keresztényektől. Fogta magát, behajtott a Calvary Chapel parkolójára és bekopogtatott irodám ajtaján. Ekko még hosszú út állt előtte a teljes gyógyulásig, de az első és döntő lépést már megtette, amikor hit által Isten Fiaként fogadta el Jézus Krisztust. Most pedig lássuk hol kezdődtek Bil problémái.

Megszálltság

A sors iróniája folytán Krisztus elfogadása pszichiátriai klinikára juttatta Bil Gallatint. Amikor feleségével együtt elindult a klinika felé, azt hitte, Rosemary-t tarják majd bent. Kegyetlen tréfa volt. Rosemary-vel később közölték: Bil annyira reménytelen eset, hogy esetleg ki sem engedik a klinkáról. Korábbi életéért – bizarr viselkedéséért, telepátiával való foglalkozásáért, a kábítószerélvezésért – most kellett vámot fizetnie.

Bil problémái azonban nem mentális, hanem lelki természetűek, démoni eredetűek voltak. Rosemary gyakran érezte, hogy Bil bensőjéből valami furcsa, megmagyarázhatatlan erő árad, mely erőszakos cselekedetre ösztönzi őt. Verekedésekbe keveredett, Rosemary nem egyszer kényszerült arra, hogy egy-egy csetepaté után a rendőrségre menjen érte és kérje, hogy bocsássák szabadon. Egyikük sem tudott semmit a démoni megszálltságról, azonban mindketten érezték, hogy a Bilben lakozó erő idegen eredetű.

Az egész 1968-ban kezdődött, amikor Bill egy egész héten át tartó narkószeánszon vett részt Mexikóban. Barátaival együtt a strandon telepedett le és a kábítószer segítségével a szabadság végső határait kutattta. Egy éjjel a tábortűz lángnyelveiben a sátán képe jelent meg neki. A kép egyszersmind visszataszító, szépséges és megnyerő volt. Ezt sugalmazta Bilnek: „Ne félj. Semmitől sem kell félned.“

Néhány hónappal ezután Bil – ismét a kábítószer hatása alatt – belépett a lakásba, megállt a konyhaajtóban és merev tekintettel farkasszemet nézett feleségével. Az asszony megrémült. Hirtelen valamiféle erő leterítette Bilt. Miközben a padlón feküdt, érezte, hogy az erő bensőjébe hatol és fokozatosan kitágítja tudatát. Képes volt olvasni felesége gondolataiban, Rosemary semmilyen titkot nem tudott tőle elrejtteni. Miután lassan felegyenesedett, tekintete és arckifejezése a szokásossá vált. Rosemary azonban ettől a naptól kezdve két éven át félelemben élt.

A megszállottságtól való szabadulását Bil kizárólag Istennek tulajdonítja. Az eset egy közeli házban játszódott le, ahová Bilék bizonyos idő elmúltával átköltöztek. Egyedül volt otthon, éppen a Bibliáját igyekezett olvasni, de nehezen tudott odafigyelni a szövegre. Két esztendő múlt el a megszálltság kezdete, s alig néhány hét Bil kereszténnyé válása óta. Délután két óra körül szokatlan esemény zajlott lett.

Bilt váratlanul valamilyen erő leteperte a konyha padlózatára. Nem tudott felkelni, testét vonaglások sorozata rázkódtatta meg. Kétségebesett gondolat fogant meg tudtában: „*Nincs remény számomra. Végem van.*“ Ám hirtelen eszébe jutott, hogy Jézus nevét hívja segítségül. Minden erejét megfeszítve kinyögte: „Jézus, segíts!“

A vonaglás ekkor megszűnt, testét mintha valamilyen erő hagyta volna el. Tudatát megkönnyebbülés, majd soha nem tapasztalt békeség árasztotta el. Életében először úgy érezte magát, mint akinek a válláról hatalmas súlyt vesznek le. És ekkor felfedezte, hogy a verejtéktől átítatott ruhájából undorító bűz árad. Tehát valóban megszállottságól szabadult, Isten szabadította őt meg a démoni irányítás alól. Amikor Rosemary hazaért egy teljesen új emberrel találta magát szemben. Csakhogy ettől az új embertől még jobban megijedt mint a régitől. Ezért tervezte ki, hogy csalás segítségével pszichiátriai klinikára záratja Bilt. Istennek azonban ezzel is tervei voltak.

A klinikán Bilt egy bizonyos dr Clarence Jones kezelte, aki éppen azidőtájt fogadta el Krisztust és látogatni kezdte a Calvary Chapel istentiszteleteit. Megfigyelte, hogy Bil még jókora nyugtatóadagok hatása

alatt is lendületesen magasztalja Krisztust. Az ápolók sem voltak teljesen nyugodtak, amikor ez a hatalmas természetű páciens odaszólt nekik: „Vigyázzatok, Jézus visszatér.“ Dr Jones-ot töprengésre ösztönözte ez a viselkedés, sőt azzal az elképzeléssel jött hozzám, hogy az ilyen páciensek számára talán éppen az agnoszticizmus lenne a legjárhatóbb út.

Dr . Jones ma messiáshívő zsidó. Miután kinegedte Bilt a klinikáról, egy ízben találkozott vele a Calvary Chapel egyik összejövetelén. Az egykori páciens makkegészségesen, mosolyogva üdvözölte őt. Mit tehetett mást a pszichiáter, így szólt Bilhez: „Ami pedig a kezelési költségeket illeti, ne aggódjon, én magam rendezem a számlát.“

Gyógyulás, növekedés, isteni vezetés

Bil Gallatin hét évig látogatta rendszeresen a Costa Mesa-i Calvary Chapel istentiszteleteit, közben szorgalmasan tanult és ujjongva magasztalta Istent amiért ilyen csodálatos változást idézett elő életében. Az álhatatos imádságok, a keresztyén közösség építése, a felebaráti szeretet ápolása fokozatosan eltüntették bensőjéből minden korábbi félelmét és szorongását. Idővel ácsként csatlakozott a Calvary Chapel fizetett alkalmazottainak közösségéhez. Ugyanakkor lelki munkát is végzett: ő vezette az Afterglow imacsoport esti összejöveteleit. Így készítette fel Isten Bil Gallatint annak a feladatnak a teljesítésére, melyet neki szánt.

Azokat akik kételkednek abban, hogy Isten ma is konkrét üzeneteket intéz követőihez, Bill Gallatin erre vonatkozó tapasztalata talán véleményük megváltoztatására ösztönözheti. Tény hogy napjainkban virágkorukat élik a hamis tanítások, különféle kultuszok, melyek vezetői minden esetben különleges isteni vezetésre hivatkoznak. A negatív példák azonban nem jelentik azt, hogy nem létezik igazi isteni vezetés. Természetesen nem új kinyilatkoztatásokra gondolok, mert a kinyilatkoztatott igazságokhoz való hozzáadás minden esetben eretnekséget jelent. Az Istentől ihletett Szentírás teljes és befejezett, nem lehet sem hozzáadni sem elvenni belőle. Azonban Isten szólhat és szól is hozzánk, amikor valamilyen konkrét, új irányvonalat akar adni életünknek. Ha ezt tagadjuk, dobozba helyezzük Istent. A Bibliában rengeteg olyan példát találunk, amelyek azt igazolják, hogy különleges helyzetekben Isten igenis különleges vezetésben részesít egyéneket, csoportokat, népeket. E vezetés hitelességét – mint azt Mózes 5. könyvében olvassuk – mindig az eseményeknek kell igazolniuk. Bil

esetében is a gyakorlatban valósult meg mindaz, ami emberi szemekkel nézve hihetetlennek tűnt.

Mindenekelőtt belső készletet érzett az igehirdetői szolgálatra. Tevékenységét az Afterglow-i közösségben eredményesen végezte. Szüntelenül növekedett benne a vágy, hogy hirdesse az igét és tanítson. A napközben végzett ácsmunka nem elégítette ki tenniakarását. Úgy érezte, hogy korlátozza a benne rejlő képességeket és energiát. Gyakran szinte elkeseredetten végezte munkáját a gyalupad mellett.

Azután megérkezett Istentől az első biztatás. Bil együtt imádkozott Mike MacIntosh-sal és Keith Ritterrel, két volt osztálytársával a Calvary Chapel első Pásztorképző Iskolájából. Ekkor Keith kijelentést kapott Istentől Bil részére. Isten látomásban egy magas silót mutatott neki, tele búzával, körülötte pedig háziállatokat. A vetésben egy letakart kocsi állt. Az egész olyan volt, mint egy idillikus kép Új Angliáról egy képeskönyvben. Mike megmagyarázta a látomást: A siló Bilt szimbolizálja, ő táplálja az állatokat, amelyek azoknak a hívőknek a csoportját jelképezik akiket Isten rá fog bízni. Bil már majdnem tele van „búzával“ és készen áll arra, hogy táplálja őket. A hely pedig valahol Kalifornián kívül van, talán keleten ahol sok a farm.

Körülbelül egy hónappal később Bil az új parkolónkban dolgozott. Hirtelen egészen világosan hallotta a következő szavakat: „*Azt akarom, hogy Finger Lakes-be menj.*“ Bil abban a pillanatban sírva fakadt, mert tudta, hogy Isten szólt hozzá. Fiatalabb korában már járt New York államban, az apja ugyanis Rochesterben élt – így tudta, hogy Finger Lakes New York államban van.

Rosemary egyáltalán nem lelkesedett az ötletéért. Ő is megtért két évvel Bil után, de nem szívesen hagyta volna ott Kaliforniát. „Csak akkor költözködöm, ha ez Isten kifejezett akarata. És ezt látni akarom a Bibliában!“ – mondta. Másnap istentisztelet volt a Calvary Chapelben. Az előttük levő padosorban ülő fiatal lány egyszer csak megfordult és így szólt Rosemary-hez: „Nyilván csodálkozni fognak, de az Úr a szívemre helyezte, hogy szóljak, olvassák el Mózes 5. könyvének 8. fejezetét.“

Éppen aznap volt Bil negyvenedik születésnapja. Csodálatos módon a szóbanforgó bibliai szakaszban arról volt szó, hogy Mózes és az izraeliták már negyven esztendeje vándorolnak a sivatagban, de Isten megígéri, hogy elvezeti őket a dombok, tavak, források, olajfák és méz földjére. A Biblia tehát Rosemary-t is meggyőzte, hogy menniük kell. Bil tisztában volt vele, hogy lelki halállal egyenlő, ha még mindezek után sem menne New York államba. Másnap reggel kalapácsolásra ébredtek bérelt Newport Beach-i lakásukban. A tulajdonos szegezte fel éppen az ajtóra az

„Eladó“ feliratot tartalmazó táblát. Ezzel a dolgot végképp elintézettnak kellett tekinteni.

Három héttel később, 1977. július 7-én (Bil felfigyelt arra, hogy a dátum négyszer is magába foglalja az Isten tökéletes akaratát jelképező 7-es számot) megérkeztek New York államba. Egy régi autóval mentek, velük volt a két gyerek, minden földi vagyonuk és egy német juhászkutya. Bilnek 85 cent volt a zsebében. Farmingtonban álltak meg s egy olyan házba költöztek be, melynek ablakából egy közeli magányos silóra nyílt a kilátás.

Ezzel kezdetét vette egy új Calvary Chapel közösség. A kezdet rendkívül nehéz volt. A helybeliek hamis prófétának bélyegezték Bilt és mindenféle rosszat terjesztettek róla. Bil gyakran fölhevített, elpanaszolta bajait és elmondta, hogy szeretne visszatérni Kaliforniába. Én azonban arra bízattam, hogy folytassa a megkezdett szántást. Aztán Isten is szólt Bilhez. Azt mondta neki, hogy ha három évig kitart, akkor eljön az aratás ideje. Igét adott neki Zakariás próféta könyvéből, mely arra utalt, hogy az Úr keresztülvezeti a tűzön övéit. A három esztendő nagyon nehezen múlt el. Pénzük nem volt, Bil világi munkájához sem térhetett vissza mert súlyos ízületi bántalmak kínozták. Barátaik időnként élelmet helyeztek ajtójuk elé. Ilyenkor úgy érezték magukat, mint a próféták, akiket a hollók tápláltak.

A három év elmúltával azonban Bil bibliatanfolyamának tagjai már kénytelenek voltak átköltözni egy pályaudvari, 150 férőhelyes, üres raktárhelyiségbe. Egy esztendővel később, 1981-ben, már vasárnaponként két istentiszteletet kellett tartani. Újabb esztendő elmúltával 250 férőhelyesre bővítették a raktárhelyiséget. De már ez sem bizonyult elegendőnek, hiszen hamarosan 750-re emelkedett a vasárnapi istentiszteletet látogatók száma. Ezidőtájt a hétfői gépkocsiforgalom igencsak zavarni kezdte a helybeli lakoságot. Amikor a 250 férőhelyes teremben már minden vasárnap öt egymásutáni istentiszteletet kellett tartaniuk, Bil számára nyilvánvalóvá vált, hogy új épület után kell nézni.

Egy indián nevet viselő – kiválasztott területet jelentő – városkában, Canandaiguában találta meg a megfelelő épületet. A 332-es úton hajtva már korábban is felfigyelt erre a szinte vadonatúj és mégsem használt görkorcsolyapályára. Megkötötte a szerződést, s gyülekezetével együtt nekilátott a terem istentiszteleti célokra történő átalakításához.

És íme az aratás újabb csodája: három hét sem múlt el, s már ebben az 1000 férőhelyes teremben is három vasárnapi istentiszteletet voltak kénytelenek tartani! Ez 1984-ben volt. Ma a Bil Gallatin vezette Maranatha Fellowship még mindig növekedő tendenciát mutat. Bilnek ugyanakkor

lehetősége nyílt arra is, hogy a közeli Rochesterben és más településeken még négy kisebb gyülekezetet alapítson.

A magányos siló még mindig ott áll Farmington határában – egy kőhajításnyira a Maranatha Fellowship imaházától –, mintegy jeleként annak, hogy amit Isten azon a bizonyos imaösszejövételen megígért, azt valóra is váltotta. Bil Gallatin elhívása valóban Istentől származott, ékesen bizonyítják ezt az elért eredmények. A Calvary Chapel pedig New York államban is részese lett az aratásnak. Bil ma végre elégedett embernek tudja magát. Elképesztően nagy távolság választja őt el attól a naptól, amikor a konyhapadlón feküdve megérezte Isten hatalmas erejét. Akkor még senki sem gondolta volna, hogy ez az ember egyszer majd alázatos, erős, kiegyensúlyozott lelkipásztor lesz New York államban, akit Isten arra használ fel, hogy a startvonalról indulva 3000 tagos gyülekezetet hozzon létre.

Joe Focht Philadelphiában

Van némi irónia abban, hogy az ember aki elvitte a Calvary Chapelt Philadelphiába, számos vonatkozásban éppen a filmbeli Rocky-hoz hasonlítható. Joe Focht is Philadelphiában született és a 60-as évek második felében részt vett az „Aranykesztyű“ bajnokságon. Sőt mi több, ennek az atléta termetű, filmcsillag kinézésű ökölvívónak komoly esélyei is voltak a győzelemre, ha nem jön közbe egy váratlan esemény. Az egyik meccsen ugyanis gerincsérülést szenvedett, amikor egy rossz szögből roppant erős ütést próbált mérni ellenfelére. Szinte hallani vélte a roppanást, megtántorodott, majd a fájdalomtól a földre zuhant. Felépülése huzamos időt követelt, s mindenképpen véget vetett ökölvívói pályafutásának.

De más kiábrándulások is érték őt abban az időben. 1968-ban apja kívánságára beiratkozott a colorádói Fort Collins egyetemre, ám egy értelmetlen és eredménytelen félév után kénytelen volt megszakítani tanulmányait.

Amikor hazatért a szülői házba teljesen idegennek érezte magát. Még régi barátaival sem tudott szórakozni, hiszen a ringben kapott sérülése miatt meglehetősen helyhezkött volt.

Gyakran sajnó derekát a hatha jóga segítségével próbálta orvosolni, s miután látta, hogy a dolog valóban hatásos, komolyabban belevetete magát a jóga más formáinká gyakorlásába is. Beiratkozott egy indiai guru, Amrith Deszai tanfolyamára, ahol csakhamar új baráti körre tett szert. Az

új barátok aztán bevezették őt az LSD világába, majd az LSD segítségével történő meditációba. Ezt követte a vegetariánus táplálkozás elsajátítása, végül pedig egy rock együtteshez való csatlakozás. Egy-két év múlva már az elkeseredett édesanya is alig ismert fiára: Joe arca sápadt volt, hosszú haját növesztett, s ha apja leült vele beszélgetni, előre biztos lehetett benne, hogy semmit sem fog érteni abból, amit a fia mond. A generációs űr – kozmikus méretűvé növekedett.

1971-ben, Guru Maharaji nagy népszerűsége idején Joe New York City-be ment meghallgatni őt. Ezután két napig várt, hogy sorra kerüljön, s a gyermeke-gurutól beavatást nyerjen. Az iniciáció tapasztalata nem gyakorolt hatást Joe-ra, azonban elsajátította Maharaji kendő alatti meditálásának technikáját.

Egy tavaszi napon, 1972-ben, Joe meditáció közben úgy érezte, hogy egy nagy réten fut. Ahogy hátratekintett, látta, hogy valami hatalmas, szárnyas lény üldözi őt. Ahogy a kreatúra közelebb került hozzá, megcsapta őt a gonoszság lehelete. Váratlanul felbukott, s a lény sebesen közeledett hozzá, hogy lecsapjon rá. Szorongattatásában Joe Maharaji nevét hívta segítségül, de semmi sem történt. Ekkor mintha valami azt súgta volna neki, hogy próbálkozzon Jézussal. Azon nyomban meg is tette, s üldözője letűnt. Joe mélyen elraktározta tduatában ezt az élményt.

Krisztus jelenléte

1972 őszén Joe rock együttesének tagjaival együtt kibérelt egy Innisfree Estate nevű birtokot Pennsylvániában. Ezidőtájt már szinte megszállotként kutatta a misztikus utak megtapasztalásának lehetőségeit. Barátjával Harrisonnal egy egész hónappal korábban ment el a magányos birtokra. Táplálékul csak gabonaféléket vittek magukkal, amit a természetben talált gyökerekkel, füvekkel együtt főztek meg. Minden nap megfürödtek a hűvös vízű folyóban, az éjszakákat pedig meditációval töltötték.

Egyszer, hajnali három órakor, vitába bonyolódtak. Joe-nak az volt a szokása, hogy időnként a Bibliát is olvasta. Harrison ezt ostobaságnak nyilvánította, mivel, mint mondta: „A Biblia ellene van mindannak, amit csinálunk“. Végül azért Harrison mégis beleegyezett, hogy nyissák ki a Bibliát, és olvassanak fel belőle egy részletet. Visszabújtak a kendő alá, felnyitották a könyvet, s tekintetük a Korinthusiaknak írt 1. levél 11 fejezetén akadt meg. Nagy megdöbbenésükre a következő szavakat

olvasták: „Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál szégyent hoz fejére“.

Joe így emlékszik vissza erre a pillanatra: „Az Úr jelenléte szinte tapintható volt szobánkban. Nem csupán valami hatalmat, vagy energiát éreztem, hanem kifejezetten személyes jelenléte. Tudtam, hogy ez a személy Jézus Krisztus. Harrison ugyanezt érezte. Lehajtottam a fejemet, majd mindketten imádkozni kezdtünk. Tudatunkból nyomtalanul kiveszett minden korábbi elképzelésünk a nirvána kutatásával kapcsolatban. Egyedül Jézus Krisztusban megtestesült élő Isten képe maradt meg. Csak imádkoztunk, könyörögtünk, tusakodtunk – s közben állandóan éreztük jelenlétének csodálatos szentségét.

Ez a találkozás egyszersmind befejezetté tette lelki kutatásunkat. Tudtam, hogy átéltük a megtérést. Mint ahogy mondani szoktam: „Akkor tudod, amikor tudod, hogy tudod.“ És valóban tudtam, nem fért hozzá kétség, mert azon a szeptemberi hajnalon Isten kiárasztotta ránk Szentlelkét.“

Aztán az együttes többi tagja is megérkezett. Joe eleinte nem szívesen volt velük együtt, inkább félrevonult és Bibliáját tanulmányozta. De ráakadt egy igeversre, mely szerint mindekinek abban az állapotban kell maradnia, amelyben volt, amikor Isten elhívta. Ez megnyugtatta őt és további három éven át együtt zenélt, turnézott a csoporttal. A kísértések azonban egyre jobban kikezdték a lelki életét. A narkó és a nők miatt visszaeső bűnözőnek kezdte érezni magát, ezért 1975-ben elhatározta, hogy szakít az együttessel.

Kultuszok és tévtanítók

A sorozatos visszaesések miatt érzett büntudat és maga a keresztény buzgóság nyitották meg Joe lelkét azok előtt, akik azokban az időkben oly sok őszinte és kereső fiatal félrevezettek. Joe hamarosan egy kiegyensúlyozatlan keresztény kultusz horgára akadt. Egy lány ismerőse írta neki levélben a nyugati partról, hogy megtalálta az autentikus kereszténységet. Mert a csoport, melyhez csatlakozott, olyan különleges követelményeket állít tagjai elé, hogy minden tévedés ki van zárva.

Azokban az időkben nemcsak az „Isten Gyermekei“ elnevezésű szekta hirdette magáról fanatikus kizárólagossággal, hogy nincs más út, csak az övéké. Lényegében véve ugyanez a kizárólagosság jellemezte az „Apostoli Hetek“-et, a Jim Jones féle szektát, vagy mondjuk a

„Nemzetközi út“ szektáját. Ezek a csoportok ritkán térítettek meg hitetleneket, inkább más egyházak tagjai körül forgolódtak, becsapták és elcsábították őket. Meggyőződésem szerint éppen az ilyen tevékenységet ábrázolja a magvetőről szóló példázatnak az a szakasza, melyben a sátán megbízottai megtéveszteni igyekeznek az újonnan megtérteket. Ezek a csoportok új kinyilatkozásokat, szigorú önmegtartóztatást és a közösség érdekében történő önfeláldozást hirdetve a földgolyó egyetlen hiteles keresztény egyházának vallják magukat.

A lány, aki Joe-nak írt Jim Durkin szektájának volt a tagja. Hamarosan Joe is belekerült a hálóba s négy évet töltött Dél-Kaliforniában, a Durkin féle szekta befolyása alatt vergődve. Durkin apostolnak vallja magát. Híveitől megköveteli, hogy minden ellenállás nélkül engedelmessé legyenek utasításainak. Számos szektatag ezért idővel elveszíti képességét arra, hogy még akár a legegyszerűbb önálló döntést is meghozza. A többiekkel együtt Joe is közösségi házban élt, dolgozott, s minden jövedelmét beszolgáltatta. Mint általában az ilyen csoportok tagjai, a kimerülésig kellett dolgoznia, szegényesen táplálkozott, és keveset pihent. És mindezek felett a közösség vénei állandó ellenőrző felügyeletének volt kitéve.

Joe-nak ugyanakkor 1976-ban és 1977-ben alkalma adódott ellátogatni Mike MacIntosh erőteljesen gyarapodó San Diego-i Calvary Chapel gyülekezetébe, ahol fölmerült benne a kérdés, vajon miért nem növekszik az ő harminctagú közösségük is úgy mint ez a gyülekezet. A Mike vezette gyülekezet tagjainak szemmel látható öröme nagy hatást gyakorolt ugyan rá, de csak esztendő múlva volt képes megérteni a dolog nyitját.

Amikor feleségül akarta venni Cathy-t, először engedélyt kellett kérnie a szekta vezetőitől. Mivel azok másnak szánták a lányt, eleinte vonakodtak, végül mégis megadták a szükséges jóváhagyást. Joe és Cathy további két évet töltöttek el a szekta oregoni, Seattle-i és San Diego-i közösségeiben. Ahogy múlt az idő, egyre levertőbbek letek, egyre kevesebbet tudtak örülni. Ezenkívül Cathy megbetegedett. A szekta nem volt hajlandó sem segíteni, sem vigaszt nyújtani. Joe-t ez mélységesen elkeserítette. 1979-ben Cathy szüleihez költöztek a kaliforniai Whittierbe.

Megújulás és szolgálat

Most, hogy hátat fordítottak a Jim Durkin féle szektának, Joe úgy érezte magát, mint akit éveken át meraboltak. Elkeseredett, cinikus,

bizalmatlan volt mindennel szemben. Időre volt züksége ahhoz, hogy felépüljön lelki sebeiből. Miután elhagyták Cathy szüleinek házát, San Diego-ba költöztek, ahol Mike MacIntosh, már említett Horizon Fellowship gyülekezetébe kezdtek járni. Itt közölte Isten Joe-val: *„Nem azt karom, hogy szolgálatba lépj, hanem azt, hogy a szolgálat lépjen beléd“.*

1980-ban visszaköltöztek Whittierbe, onnan utazgattak minden héten Costa Mesa-ba, hogy tanításomat hallgassák. Ekkortájt kristályosodott ki Joe-ban, hogy Isten a keleti parton akarja őt felhasználni. Magam is éreztem, hogy komoly szolgálat vár rá, ezért behívtam irodámba és imádkoztam érte. 1981-ben költöztek el Philadelphiába. Még ugyanabban az évben talált valami élelmezési termet, ahol bibliaórákat indíthatott. Hat hónap múlva már több mint száz hallgatója volt.

A philadelphiai Calvary Chapel 1984. novemberében költözködött át jelenlegi épületébe, egy egykori tornaterembe. Minden vasárnap négy tiszteletet tartanak, melyeken összesen 1000 felnőtt hívő vesz részt. Ezenkívül Joe a rádió hullámhosszain is hirdeti az Igét. Bil Gallatinhoz hasonlóan a hívőket soha nem ösztönzi adakozásra, szolgálatát sem reklámozza. Még fizetését is a vezetőségi tagok erőszakolják rá. Egyszer valaki azt mondta Joe-nak: *„Azért hiszek neked, mert nem futsz a pénz után, mint oly sok kollégád“.*

Mint Joe elmondta, a keleti partvidéken általában nehezebben indul meg a lelki munka, mint Kaliforniában. Itt szívós tradícióval rendelkező, két évszázados olasz meg német negyedek vannak, melyeknek lakói bizony rendkívül óvatosak mindazzal szemben, ami Kaliforniából jön. Hosszadalmas, fárasztó munkát igényel annak bebizonyítása, hogy valóban őszintén gondold, amit hirdetsz. Ezért Joe helyzete egészen más, mint mondjuk Jon Coursoné Oregonban. Azban érdekes megfigyelni, hogy nem létezik átlános érvényű képlet, minden Calvary Chapel gyülekezetnek a maga útját kell járnia az isteni vezetéssel összhangban.

Joe Focht és Bil Gallatin együttesen szerveznek izraeli utazásokat gyülekezeteik tagjai számára. Nemcsak a szolgálat területén működnek szorosan együtt, hanem barátok is. 1981-ben barátkoztak össze, amikor izraeli utazást szerveztem a Calvary Chapel lekipásztorai számára és ők ketten szobatársak voltak. Ugyanakkor egy pásztorfeleségek számára rendezett összejöveteleken feleségeik is véletlenül ugyanabba a szobába kerültek, s kettejük között is szoros barátság alakult ki.

Mind Bil, mind Joe története bizonyítja, hogy a kételkedésünkkel, ellenállásunkkal vagy emberi gondolkodásunkkal nem támasztunk akadályt

Isten elé, akkor hatalmas csodákat művelhet életünkkel. És ezek a csodák mindig nagyobbak egykori ambícióinknál és vízióinknál.

Az emberek gyakran úgy tekintenek a Calvary Chapelre, mint valami kaliforniai specialitásra. Kaliforniában ugyanis szinte minden újnak akad követője. Keleten azonban egészen más a helyzet. Sokan mondták, hogy ezek az Istentől kapott alapelvek is csak Kaliforniában működhetnek, másutt nem. Megfigyeltük azonban, hogy a Calvary Chapelben alkalmazott alapelveket mindenütt Isten áldása kíséri. Igaz, hogy az emberek különböző kultúrális-társadalmi háttérrel rendelkeznek, de mindannyian egyformán szomjznak Istenre és az igazságra. A Calvary Chapel lelkipásztorai megtanulták hogyan vigyék az Élő Vizet a szomjazó világnak. És az eredmény mindnifelé ugyanaz.

Mike MacIntosh: Az örülettől az örök élet vizéig

A szónok halántékán verejtékcseppek gyöngyöztek, miközben az előkelő Hawai-szigeti szálloda nagytermének reflektorai fényében végignézett hallgatóságán.

„Azt hittem, kiszakadt a fejemből egy darab. Amikor a tükörbe néztem, azt láttam, hogy fél arcom időnként elmosódik. Attól kezdve két hosszú éven át abban a meggyőződésben éltem, hogy a fejem mellett döbbenő 45-ös pisztoly kiszakította az agyamat. Úgy képzeltem, hogy életemet a természet valamilyen furcsa, szerencsés véletlenének köszönhetem, ha egyáltalán lehet szerencsének nevezni azt amikor valaki sérült aggyal él. Borzalmas állapot volt. És semmit, az ég világon semmit se tehettem ellene. Életem szürke árnyékvilágban zajlott, nem éreztem magamat sem az élők sem a holtak közé tartozónak. A tudatnak egy olyan síkjában tartózkodtam, melyet még a modern tudomány sem ismer igazán.“

A közönség számára nyilvánvaló volt, hogy ez a negyven felé közeledő, napbarnított arcú, jólöltözött és jókedvű szónok nemcsak ép ésszel rendelkezik, hanem sokak szemében valóságos példakép szerepét tölti be.

A szónokot Mike MacIntosh-nak hívták és éppen a mélységből való visszatérésének történetét mesélte a hallgatóságnak. Annak idején ugyanis megjárta az igen mélyre süllyedt kábítószerélvezők poklát. Szerencséje volt, hogy egyáltalán visszatérhetett a valós életbe. A 60-as évek sok fiatalja számára ez a kábítószer segítségével kieszközölt, mélységbe vezető út végnélküli veremnek bizonyult. Mike MacIntosh nagy

alámerülése után Orange County egyik speciális klinikai központjába került. Itt két éven át kezelték, de maguk az orvosok sem reménykedtek abban, hogy ez a fiatalember valaha is visszatérhet a normális életbe.

A hatvanas évek lázadó nemzedéke bebizonyította, hogy Amerikát még mindig érhetik meglepetések. Az ötvenes évek kora nyugodt, de életörömtől duzzadó időszak volt. A fantáziagyártók előszeretettel irányították az emberek figyelmét az elmúlt idők felé, amikor bátor pionírok fedeztek fel emberláb nem taposta erdőket, kristálytisza vizű patakokat, gyönyörű új tavakat.

Az ötvenes évek embere elégedetten lélegezte be az életöröm levegőjét, alaposan kihasználva minden szórakozási lehetőséget, amit a jólét, biztonság kínált neki. Csak összehasonlításként említem, hogy azokban az években a péntek esti tekézés például unalmas és prózai időtöltésnek számított.

Amerika az ötvenes években biztonságban érezte magát, a könyvekben és a filmekben megtalálta a romantika kiapadhatatlannak tűnő forrását, telve volt nemzeti önbizalommal és szórakozott. De a felszín alatt fokozatosan nyugtalanság gyülemlt fel a lelkekben.

A hatvanas évekeben ez a lappangó nyugtalanság a felszínre tört. Megjelent Bob Dylan, Frank Zappa és a többi lázadó. Énekeikben hétköznapiassággal kezdték vádolni az idősebb nemzedéket. Világukat szürke, megalkuvó, képmutató világnak bélyegezték, s megjövendölték, hogy a tudatosság új forradalma, az új hitek és erkölcsök anarchiája hamarosan el fog pusztítani minden régit. Új látóhatárok jelentek meg: az amerikaiak ismét pionírként indulhattak felfedező útjaikra, csak hogy ezúttal nem az ismeretlen területek felé, hanem a kábítószeresek segítségével a tudat ismeretlen régiói felé. Az új kalandért azonban borzalmas árat kellett fizetni.

Érdemes volt végigsétálni, mondjuk 1987-ben – húsz évvel a pszichodelikus forradalom után – a Berkeley park sétányain. A régi guruk és követőik mind eltűntek, helyüket a jogtalanul betelepülők csoportjai foglalták el. Az egykori hippikből középkorú középosztálybeliek lettek. A mai fiatal nemzedék – az úgynevezett yuppie generáció – tagjai megvetően nyilatkoznak szüleikről, az LSD úttörőiről, akik szétszaggatták és elégették az amerikai zászlót. Őket már nem érdeklik a magasabbrendű ideálok, azzal törődnek, hogy itt, ebben a világban eredményesen éljenek, ezért mindenekelőtt a karriert tartják szem előtt. A kábítószerfogyasztásban is kimondottan az élvezet a cél, ezért LSD helyett kokaint használnak.

A hippik napjai, az általuk megtestesített forrdalommal együtt már a múlté. Őriási többségük ma annak a társadalomnak a javát szolgálja, melyet egykor le akartak rombolni. Fogadni mermék, hogy ha annak idején valamilyen időgép segítségével megmutatták volna nekik, milyen életet fognak élni húsz év múlva, üvöltöttek volna a borzalomtól, az óceánba hajították volna piruláikat és talán lemondtak volna álmaikról is.

Némelyek valóban üvöltöttek a borzalomtól és lemondtak álmaikról. Mert voltak köztük olyanok, akik a legmélyebb mélységeikig lehatolva megéreztek a pokol leheletét. Mike MacIntosh is ezek közé tartozott.

Hawai szigetén tartott előadásában, mint megannyi más felszólalása alkalmával, részletesen kitért egykori kínszenvedéseinek epizódjaira.

„Mielőtt a szóbanforgó 45-ös eldörrent volna a fülem mellett már egy ideje a Yucca völgyben tartózkodtam. Minden reggel négykor felkeltem, bevettem LSD adagomat és TM mantrámat zengtem. Lent volt a fehérkupolás épület. Valamelyik haverom elhitette velem, hogy tulajdonképpen elektromágneses impulzusokat sugárzó időgépről van szó, mely képes engem visszavinni a múltba. A hegyoldalnál egy kis repülőtér helyezkedett el. Ide UFO érkezését várta.“

Mike-ot a helybeli kultuszvezető, Ron csábította ide. Ron narkózott, új messiásnak vallotta magát, ezenkívül foglalkozott zen buddhizmussal, jógával, sátánimádattal.

Nem csoda, hogy Mike UFO érkezésében reménykedett. Sorsa abban az időben – 1969-et írtunk – nem éppen a legkedvezőbbben alakult. Huszonnégy éves fejjel egy sikertelen házasságot tudott maga mögött. Felesége a gyerekekkel együtt elhagyta, több ezer dollár tartozása volt, munkahelyéről elbocsátották. Egyre gyakrabban és egyre nagyobb adag LSD-t használt, észjárása megnehezedett, gondolatai összezavarodtak. Teljesen érett volt a Ron vezette legújabb kaliforniai kultusz, a repülő csészealjakra vetett hit befogadására.

Az az egy bizonyos, hogy Ron mellett senki sem unatkozott. Mint átlalában a pszichopaták, ő sem érzett semmilyen felelősséget tetteiért, nem törődött azzal, mi lesz a benne bízó, sebezhető, naív és hizékeny lelkekkel.

Előadásai alkamával Mike átlalában ezekkel a szavakkal ecseteli mélységbe való leereszkedését:

„Egy haverom patkányméreggel kevert LSD-t adott. Ahogy az adag hatni kezdett, agyam egyre jobban elhomályosodott és paranoiás érzékenység uralkodott el rajtam. Hirtelen egy gondolat bukkant elő tudatomból, melytől nem tudtam szabadulni: összeesküvés áldozata vagyok! Szétnéztem a helyiségben. Ront láttam, amint vigyorgó követőitől

körülvéve egy 45-ös pisztoly tárába rakja a golyókat. Agyam levonta a következtetést: Ron a Maffia embere, titkos ellenségeim bérelték fel, hogy végezzen velem.“

Amikor az emberek felfedezik valakiben a félelmet, úgy érzik a hatalom az ő kezükben összpontosul. Átlában ez a törvényszerűség tartja fenn az okkult csoportosulásokat. Ron sem volt kivétel. Mihelyt észrevette Mike félelmét játszadozni kezdett vele.

„Jajveszékelve könyörögtem: „Ron, ne bánts! Segítség!“

Ron hidegvérűen rakosgatta a golyókat a tárba. „Nem kell félned, Mike“ – mondta és felnevetett.

Mike így folytatja tanúságtételét: „Úgy éreztem, hogy a szobában levők, Ron intésének engedelmességgel lefognak. Lecibálták rólam cipőimet, ingemet, nadrágomat és hátrakötözték a kezeimet. Aztán valami zsákot húztak a fejemre. Azt hittem, ki akarnak végezni. Teljes erőmből üvölni kezdtem. Lebegő szellemlényeket pillantottam meg, kétségbeesetten könyörögni kezdtem nekik, hogy ha köztük van Isten vagy ha ismerik Istent, segítsenek rajtam. Észrevettem Maharishit, a TM alapítóját, aki megígérte, hogy 134 dollárért bemutatja nekem Istent.

Valahogy sikerült bemásznom a hálósobába, ahol a padlóhoz szorítottam homlokomat és megpróbáltam imádkozni. Ebben a pillantban megéreztem a tarkómon a revolver hideg csövét. Fűlsüketítő dörrenés hallatszott. Egy 45-ös revolver eldördülése néhány centiméterrel az ember feje mellett egyébként is leírhatatlan borzalom. Hát még ha az áldozat az LSD agytágító hatása alatt van! Úgy éreztem szétroncsolódott a fejem és folyik ki belőle az agyam. Mind a mai napig nem tudtam meg, vaktöltényt használtak-e vagy pedig egyszerűen csak a falba lőttek – tény, hogy fizikai értelemben nem sebesültem meg. De akkor, az LSD hatása alatt mindent másként éreztem. Két éven át nem voltam képes megszabadulni a tudattól, hogy koponyámban szétroncsolódott agyat hordozok.

Egy héttel az incidens után Mike Laguna Beach egyik rendőrállomásán keresett segítséget.

„Azon a délutánon, szellemek utasításának engedelmességgel megkereszteltem magamat a Csendes Óceánban, majd elindultam a Pacific Coast autóúton a rendőrállomás felé. Ezekkel a szavakkal fordultam az ügyeletes tiszthez: „Asszonyom, én a Beatles együttessel vagyok itt, s ma este meztelenül fogjuk bemutatnia a sárga tengeralattjáróban Jézus Krisztus feltámadásának pop art reprodukcióját.“

Ezek a szavak átlában derűtséget váltanak ki a hallgatóság soraiban. Csakhogy olyan ez, mint a tragikomédia: a nevetés mögött

szomorú valóság rejtőzik. Mert az örület maga a pokol. Mindentől elidegeníti és megmásíthatatlan, borzalmas egyedüllétre kárhóztatja az embert.

Shirwood Wirt például, egy Mike-ról szóló írásában ezekkel a szavakkal ecseteli a fent ismertetett esemény szomorú hátterét:

„Gyönyörű februári nap volt Dél Kaliforniában. Madarak énekeltek, az egész természet pompázott szépségében. Michael MacIntosh azonban már nem tudta érzékelni a szépséget. Csak azt tudta, hogy feneketlen mélységbe érkezett. Michael ritkán fakadt sírásra – csak akkor sírt, amikor fivére közúti balesetben életét veszítette, amikor egyszer középiskolás korában faképnél hagyta a kedvese, meg akkor amikor Sandra elment tőle a kis Melindával. De ezen a gyönyörű vasárnap reggelen Michael szemébe megint könnyek szöktek. Ezúttal önmagát siratta. Kórház mentális osztályán volt, gyanús, furcsán viselkedő személyek között, s tudta, hogy innen nem fog egykönnyen kiszabadulni.“

És ebből az elveszett emberből lett ma az 5000 tagot számláló San Diego-i Horizon Fellowship nevű gyülekezet vezetője. Ez az elveszettnek hitt ember ma szerepel a nemzeti televízió műsoraiban és Billy Graham mellett szólal fel nagy evangelizációs összejöveteleken. Nem kis eredmény egy összetört, tönkrement, elmeagyógyintézetben kikötött hippis számára.

Gyakran magasztalom magamban Istent ezért a csodáért, amit Mike életében véghezvitt. Soha nem fogom elfelejteni a pillanatot, amikor Mike MacIntosh felállt a Costa Mesa-i Calvary Chapelben és előrejött, hogy átadja életét Jézus Krisztusnak. Azokban az években, a hatvanas évek fordulóján számos, hozzá hasonló hippis jött be a gyülekezetünkbe, de nem mindegyik volt hajlandó befogadni a keresztény üzenetet. Talán nem sülyedtek olyan mélyre, mint Mike, s ezért továbbra is a kábítószer menyországteremtő hatalmában reménykedtek. Hivatásuknak érezték, hogy a narkó segítségével szeretetet és békét adjanak a világnak, persze sejtették, hogy ez csak akkor valósítható meg, ha mindenki ugyanabban az időben veszi be adagját.

A woodstock-i fesztivál drámai demonstrációja volt ennek a hippik által megálmodott evilági menyországnak. Ott aztán tényleg mindenki egyidőben volt a kábítószer hatása alatt. Csakhogy orgiák, erőszakoskodások, lopások, verekedések, túladagolástól tönkrement életek csúfították a tökéletes harmónia és testvéri szeretet képét. Élelmük is alig volt elég három napra. Amikor aztán a félmillió horda eltávozott New York államból, az egykor zöldellő mezők helyén csak kopár földeket és szél által sodort szemetet hagyott maga után. A rockfesztivál harmadik napján megeredt az eső és hatalmas sártenger keletkezett

Woodstockban, mintegy szimbolikusan előrejelezve mivé fog alakulni a hippis mozgalom.

Alig néhány hónap múlva került sor az utópia megvalósításának másik nagy kísérletére. Ezúttal a Rolling Stones együttes tartott hatalmas méretű koncertet a kaliforniai Altamontban. Az esemény sok ezer fiatal számára lidérces álommá vált. Itt még több erőszak, veszekedés, verekedés volt, mint Woodstockban. Sőt, ezúttal gyilkosságokra is sor került. A Pokol Angyalai –akiket rendfenntartással bíztak meg –leszúrtak egy embert és ez valóságos káoszt váltott ki. Az incidensre éppen akkor került sor, amikor Mick Jagger a „Sympathy for the Devil“-t (Kedvelem az ördögöt – a ford. megjegy.) énekelte. Az altamonti koncert befejezésével halványodni kezdett az univerzális testvériségről és szeretetről alkotott hippis utópia képe. Altamont előtt még hittek Rousseau tanításában, miszerint az ember természeténél fogva eleve nemes és ártatlan és csak a civilizáció rontja meg. Most viszont borzalmas kegyetlenséget, keménységet, önzést kezdtek felfedezni önmagukban és egymásban. És ez már a hippis korszak végének közeledtét jelezte.

Altamont után még több hippis látogatott gyülekezetünkbe. Kiábrándultak és összetörtek voltak. Hihetetlennek tűnő, szomorú történeteket meséltek. Egyesek rettenetesen mélységekig hatoltak le a narkó segítségével, de nem volt olyan szerencsájük, mint Mike-nak – soha nem épültek fel. Olyan messzire jutottak a fantázia világában, hogy egyszerűen nem lelték meg a kifelé vezető utat. De hát ezen nincs is mit csodálkozni, hiszen az új „valóságok“ felfedezésének reményében a szó szoros értelmében mindent befecskendeztek vénáikba.

Megtérésével Mike sem szabadult meg rögtön a múlt kísértéseitől. Az illúzió képzete még mindig erőteljesen keveredett tudatában a valóság érzékelésével. Olykor csodálkoztunk, hogy egyáltalán jár hozzánk. Aztán, úgy fél év elmúltával fokozatos változásokra kezdtünk figyelni nála. Isten lassan meggyógyította amit az LSD tönkretett.

Mivel hol egy Newport Beach-i kunyhóban lakott, hol valamelyik ismerősénél lakott, javasoltuk neki, hogy költözködjön egyik közösségi házukba. Az itt működő közösség tagjainak az volt a feladata, hogy a gyökértelen megtérteknek otthont igyekezzenek nyújtani.

A megtértek itt együtt éltek és dolgoztak, alkamuk volt tisztálkodni és – ami a legfontosabb – megtapasztalni az igazi szeretetet, Krisztus szeretetét. Munka közben lassan megtanulták mit jelent a felelősségvállalás és a döntéshozatal. Ez persze erkölcsös életet és önmegtartóztatást foglalt magába. Nem volt könnyű nekik megszabadulni a beidegződött szokásoktól, de az őszinte mosoly mégis fokozatosan

visszatért arcukra. A közösségi ház kinézése hitelesen tükrözte vissza a bentlakók benső átalakulását: egyesek meszeltek, mások kőművesmunkát végeztek, megint mások takarítottak benne. Aki tehette, állást keresett magának, és jövedelmének egy részét beadta a közös háztartásba. Adósságaikat kifizették, elsajátították a pénz kezelésének tudományát, ami által lassanként átléptek a felnőttkor felelősségteljes világába.

Nyilvánvaló, hogy mindezeket a radikális átalakulásokat Isten hatalma tette lehetővé számukra. A közösség tagjai állathatatosan imádkoztak, önzetlenül segítették egymást és szorgalmasan tanulmányozták a Bibliát. Mike MacIntosh csodálatos lelki növekedést élt át ebben a közegben. Hamarosan napvilágra kerültek tanítói és vezetői képességei, melyek lehetővé tették számára, hogy a közösségen belül egyre felelősségteljesebb feladatokra vállalkozzon.

Csakhogy még mindig nem gyógyult be a múlt minden sebe. Mike egykori felesége, Sandy ismét a városban volt. Amikor annak idején először találkoztak, Mike mindenféle ügyes hazugságokkal, hihetetlen történetekkel csábította el őt. Bár a középiskolát sem fejezte be, azt állította magáról, hogy orvostanhallgató Oregonban. Képes volt komoly könyvekből betanulni részleteket, hogy „széleskörű műveltségét” fitogtassa főiskolás barátnője előtt.

Alig néhány hetes ismeretség után Sandy beleegyezett, hogy elhajtanak Las Vegas-ba és összeházasodnak. Húszdolláros polgári esküvő volt, mindketten farmernadrágban és mezítlábasan estek át rajta. És ezzel Mike tündöklése gyakorlatilag be is fejeződött. Sandy-nek hamarosan alkalmá volt megismerkedni az igazi Mike-kal. Kénytelen volt kiíratkozni a főiskoláról és munkába állni, hogy eltartsa kislányukat és a mihaszna férjet, aki közben hullámlovaglással foglalkozott és narkózott. S amikor ismét várandós lett, már nem bírta tovább, hazautazott keleten élő, jómódú szüleihez, akik kezdettől fogva mélységesen megvetették lányuk választottját.

Persze az éremnek van másik oldala is, különösen, ha figyelembe vesszük Mike MacIntosh nehéz, oregoni gyermekkorát. Mert valmikor Mike osztályelső és kiváló sportoló volt, sokan barátkoztak vele, mindenkinben és mindenben megbízott, s lenyűgözően tudott mosolyogni az emberre. Aztán közbelépett a sors kalapácsa, hogy egymás után mérje rá a csapásokat. Érzékenysége és sebezhetősége ellenére sokáig sikerült neki újra és újra felegyenesednie a rá zúduló csapások után. Csakhogy a csapások nem akartak szünni. Nehéz évek következtek, családi konfliktusokkal, bizonytalan anyagi helyzettel.

Ez a sors lassan kikezdte Mike ellenállóképességét. Igazságtalannak érezte a csapásokat, melyek lépésről-lépésre haladva szinte mindent elvettek tőle, amit és akit szeretett.

Apját nem ismerte, csak azt tudta róla, hogy alkoholista volt. Két első mostohaapját idegennek érezte, a harmadikban viszont végre olyan apát vélt flismerni, akire mindig is vágyakozott. Csakhogy a balsors megint közbelépett, anyja újra elvált. A legnagyobb csapás akkor érte Mike-ot, amikor szeretett fivére közúti balesetben életét veszítette. Az élet végleg keserűvé, céltalanná vált számára. Kimaradt a középiskolából, belépett a hadseregbe, majd onnan szabadulva nekivágott az országútnak. Amikor Sandy-vel összeismerkedett, már amolyan utcai vagány volt, aki tudta hogyan kell manipulálni az emberekkel, megtanult a pillanatnyi éleevezeteknek élni.

Most tehát, megint itt volt Sandy, azért jött, hogy befejezze félbehagyott főiskolai tanulmányait.

Mike-nak semmiképpen nem akarta megengedni, hogy ismét beavatkozzon az életébe. Csakhogy Mike-nak joga volt arra, hogy találkozzon gyermekeivel. Sandy észrevette a változást egykori férjében, de nem hitt neki. Nem akarta másodszor is elkövetni ugyanazt a hibát. Jóllehet kritikus szemekkel figyelte őt, idővel akarva-akaratlanul rá kellett döbbenie, hogy Mike valóban megváltozott. Végül ellátogatott a Calvary Chapel egyik tengerparton tartott koncertjére és itt, a keresztények között ugyanazt a szeretetet tapasztalta meg, melyre újjászületett férjében is felfigyelt. És amikor elhangzott a Krisztus elfogadására szólító felhívás, Sandy térdre borult, hogy átadja életét Jézusnak. A dolgok nem alakulhattak másképpen, hiszen Mike-nak – mind magánélete mind pedig a rá váró szolgálat miatt – szüksége volt Sandy-re.

Feledhetetlen élmény volt Mike és Sandy újraesketése. Mindannyian elérzékenyültünk, mert tudtuk, hogy Isten teljesen helyreállította azt amit az emberek elveszetteknek hittek. Egyszer félbe is kellett szakítanom a szertartást, hiszen nemcsak a jelenlevő rokonok és barátok sírtak az elérzékenyültségtől, hanem a menyasszony és a vőlegény is.

Mike impozáns lelki növekedése tovább folytatódott. Kiváló vezetői és kapcsolatteremtési képességei eleve lelki szolgálatra rendelték őt el. Különleges érdeklődést tanúsított a zene iránt is. Miután a „Maranatha! Music“ vállalkozáson belül elkészítettük első lemezalbumunkat, melyen minden együttes egy-egy bemutatkozó számmal szerepelt, Mike lett első, méghozzá igen sikeres terjesztőnk. Fogta magát, telerakta autója csomagtartóját lemezekkel, és nekivágott a kaliforniai országutaknak. Elsősorban a keresztény könyvterjesztőket kereste fel, s rábeszélte őket,

hogy árusítsák ezt az „újfajta keresztény zenét“ is. Mivel módszere rendkívül eredményesnek bizonyult, kineveztük az egész „Maranatha! Music“ vállalkozás igazgatójának. Mike azonban mindennél jobban szerette a fellépéseket, amikor közönség előtt tehett bizonyosságot hitéről. A zene is tulajdonképpen eszköz volt számára: általa közvetlenebb és meghittebb kapcsolatot lehetett teremteni az emberekkel.

Mint a „Maranatha! Music“ igazgatója, gyakran együtt turnézott együtteseinkkel és az egyes számok közötti rövid szünetet arra használta fel, hogy kimenjen a pódiumra és tanúságot tegyen, vagy rövid ígehirdetést mondjon. Tisztában volt szavainak hatásával, látta a rá irányuló tekintetektől, hogy üzenetei behatolnak az emberek szívének mélyére. Egyszer zenészeink egy csoportjával Manilába utazott, ahol – ugyancsak a zeneszámok közötti szünetekben – rendkívül eredményesen kommunikált a 15000 fős nézősereggel.

1975-ben egyetemisták jöttek hozzám San Diego-ból, s arra kértek küldjek hozzájuk lelkipásztort, akinek irányításával gyülekezetet alapíthatnának. Azonnal Mike-ra gondoltam, mivel egyébként is minden héten eljárt San Diego-ba az ottani bibliösszejöveteleket tanítani.

Magamhoz hívtam, s közöltem vele, hogy kap tőlem egy hónap fizetett szabadságot, de ez idő alatt San Diego-ba kell költöznie, hogy hozzájárjon egy ottani gyülekezet megalapításához. Lekezes helyett szomorú tekintettel nézett vissza rám, mint a fiú, akit apja elküld otthonról. Mivel azonban úgy szeretett, mintha valóban apja lettem volna, ellentmondás nélkül engedelmeskedett utasításomnak. Lement San Diego-ba és minden tudását latba vetve hozzáfogott a gyülekezet létrehozásához. Azt akarta, hogy büszke legyek hitbeli fiamra.

Néhány hónap múlva meghívott, hogy tartsak előadást bibliaórái hallgatósága előtt. Valóban elégedett és büszke voltam, amikor a Jézus Krisztussal való találkozás élményétől ragyogó fiatal arcok százait pillantottam meg a teremben. Mike szolgálata csodálatos gyümölcsöket érlelt. A vasárnapi tiszteleteken már nem kevesebb, mint 1000 személy vett részt.

Egy esztendő sem múlt el és Mike azza a javaslattal állt elénk, hogy vásároljuk meg a North Park színházat, ahol valamikor Burns & Allen és Sophie Tucker lépett fel. Valóban szükség volt egy ilyen nagy befogadóképességű épületre, hiszen most már megtért fiatalok ezreiről volt szó. Segítettünk tehát a színházépület megvásárlásában, melyet rövid időn belül szép gyülekezeti épületté alakítottak át. Vasárnaponként Mike három istentisztelet tartott. A pódium tele volt zenészekkel és hangszerekkel –dobokkal, elektromos és akusztikus gitárokkal, mindeféle

billentyűs hangszerekkel -, és hangfalakkal, melyek magasabbak voltak mint maguk a zenészek.

A North Parkban tehát igencsak hangos volt a zene. De ha Mike felállt beszélni, akkor szinte a légy zümmögését is lehetett hallani. Nem csoda, hisz minden megvolt benne, amire egy virtuóz szónoknak szüksége van: a humor, az irónia, a lebilincselő történetek, a spontaneitás, még a bohóckodás képessége is. De mindez nem zorította háttérbe az isteni kegyelemre, szeretetre és a Bibliára való támaszkodást. A közönség pedig nem tudott betelni Mike szavaival. Úgy érezték, a pódiumon olyan ember áll, aki közülük való, aki végigjárta mindazt, amit ők maguk is végigjártak, s akit megérintett Isten. Senki sem kételkedett abban, hogy Mike szavai tekintéllyel bírnak, hogy azt tükrözik, amit ő maga is meggyőződéssel hisz. Egyszer színes pólóban ment föl a pódiumra, máskor öltönyben és nyakkendővel, de öltözködésétől függetlenül, mindig mindenkinek nyilvánvaló volt, hogy mély szeretet érez minden jelenlevő iránt.

Idővel Mike beindított egy evangelizációs iskolát, mely fiatalok százait képezte ki az eredményes hittedjesztés tudományára. Ezenkívül munkatársai közreműködésével több újabb gyülekezetet is létrehozott San Diego környékén. Ha valaki megkérdezné, Mike kétségkívül azt válaszolná, hogy inkább evangelizátornak érzi magát, mint tanítónak. Az egy gyülekezetért vállalt felelősség helyett jobban szeretne utazgatni, bizonyoságot tenni, Krisztus elfogadására ösztönözni a hallgatóságot. Egyelőre azonban mind a lekipásztori, mind az evangelizátori szolgálatot eredményesen végzi.

Arra kérem Istent, hogy Mike maradjon nyitott a Lélek felé, hogy ne feledkezzen el arról ki volt és kivé lett. Azért is imádkozom, hogy elkerülje őt a bukást előidéző gög kísértése. Mert mi, akik Isten szolgálatában állunk sohasem feledkezhetünk meg sem az első szeretet áldásos állapotáról, sem pedig múltbeli lelki sivatagjainkról. Amilyen könnyű volt Istennek felemelni és megáldani minket, ugyanolyan könnyű neki levenni rólunk a kezét, ha visszaesünk korábbi állapotunkba.

Mike népes gyülekezete, a Horizon Fellowship idővel átköltözött gy hatalmas iskolakomplexumba, ahol a gyülekezeti terem mellet van még kávézó, tenispálya, kosárlabdapálya, tornaterem, vannak osztályok és van könyvkereskedés. Mike gyakran szerepel rádió és tévéműsorokban. Ezenkívül egy, *Horizon International Magazine* című széles körben terjesztett folyóiratot is kiadnak. Nagy figyelmet fordítanak az evangelizálásra, mind itthon mind külföldön.

Azt hiszem, a Calvary Chapel összes lekipásztora közül Mike MacIntosh életében nyilvánul meg legszembetűnőbben az isteni gyógyítás

és szabadítás. Mert Mike-nak örülettől, kábítószerélvezettől, erkölcstelenségtől kellett szabadulnia. Olyan sebeket gyógyított be életében Isten, melyeket mind szülei, mind pedig saját válása okozott. Szemeim előtt alakult át egészséges, önfeláldozó, becsületes keresztény emberré, felelőssége teljes tudatában levő apává, férjjé és lelki munkássá. Ha Mike MacIntosh átalakulása nem képes meggyőzni a szkeptikus embert Isten létezéséről, akkor nem tudom van-e egyáltalán valami, ami meggyőződése megváltoztatására bírna.

Lássuk most, a Szentlélek segítségét kérve, milyen bibliai alapelveket tett magáévá Mike és a többi lekipásztor a Calvary Chapelben. Én magam hosszú éveken át – harcok és sorozatos bukások közepette – tanultam meg őket. Vajon átültethetők-e ezek az alapelvek más környezetekbe? Lehetséges-e az alapelvek gyakorlati alkalmazásával ébredést előidézni? Erős gyülekezetek százai bizonyítják, hogy igen.

A növekedés alapelvei

Számos gyülekezet teljes egészében a lekipásztor személye köré épül, aminek következményeként a lelki munka korlátok közé van zárva, a módszerek nem alkalmazhatók eredményesen másutt. Sohasem vezetett jóra, ha a lelki munkás egy másik lekipásztor stílusát igyekszik átvenni. Isten mindannyiunkat egyedülálló tulajdonságokkal látott el és a Szentlélek éppen ezeket a sajátos tulajdonságokat akarja bennünk használni.

A gyülekezet növekedését szívügyüknek tartó lekipásztorok gyakran elkövetik azt a hibát, hogy elmennek a nagy és eredményesen működő közösségekbe és amit ott látnak, azt próbálják magukis alkalmazni. A dolog persze nem működik.

Nem is működhet, mert Istennek az adott lelki munkás személyiségére van szüksége, hogy üzenetét át tudja adni az embereknek. A Calvary Chapel nem a lekipásztorok személyére, hanem bizonyos alapelvek gyakorlati alkalmazására építi tevékenységét, ezért módszerei bárhol alkalmazhatók, az alapelveket bárki elsajátíthatja és minden utánpótlás nélkül, saját személyiségének jellemvonásaival összhangban cselekedve igen eredményes lelki munkát végezhet. Bizonyítják ezt a Calvary Chapel lekipásztorai, akik különféle társadalmi-kulturális háttérrel, különböző munkastílussal és vérmérséklettel rendelkeznek, de mindannyian ugyanazokat az alapelveket követik. Lássuk most, lépésről lépésre haladva, milyen alapelvekről van szó.

Szolgálatom kezdetén egy olyan felekezeti egyházban voltam lelkipásztor, mely a főhangsúlyt az evangelizálásra helyezte. Havi jelentéseimben az első helyen mindig arról kellett beszámolnom, hány ember üdvözült az elmúlt időszakban és hány embert kereszteltem meg. Mivel azt tanultam, hogy az egyház elsődleges feladata a világ evangelizálása, prédikációimat mindig a megtérés szükségességének bizonyítására építettem és minden alkalommal felszólítást intéztem a jelenlevőkhöz, fogadják el Jézus Krisztust Urukak és személyes Megváltójuknak.

Számos esetben előfordult velem, hogy csodálatosan erőteljes, még a legkeményebb szívű bűnöst is jobb belátásra bíró evangelizáló prédikációt előkészítve mentem Igét hirdetni a gyülekezetbe, ahol azonban egyetlen bűnöst sem találtam, csak a gyülekezet régi tagjai voltak jelen.

Képzeltetik frusztrációmat! Tekintetemmel még egyszer végigpásztáztam az ismert arcokat, abban reménykedve, hátha valahol mégis ott ül közöttük egy hitetlen. Aztán a bevezető énekek idején magamban lázasan imádkoztam az Úrhoz, hogy az utolsó pillanatban küldjön hozzánk legalább egy bűnöst. S mikor imáimra nem érkezett meg a válasz, fölálltam és prédikáltam a megtérteknek megtérés szükségességéről. Igehirdetés közben kis kitérőket tettem, hogy megfenyítsem a gyülekezet tagjait, „nyilvánvaló“ bukásaik miatt. Ostoroztam őket, amiért nem engedelmeskednek az Úr missziós parancsának, nem tesznek bizonyosságot az embereknek, nem hívogatják szomszédaikat, ismerőseiket a gyülekezetbe.

Sajog a szívem, amikor szolgálatomnak ezekre a korai éveire gondolok. Ma már tudom, hogy büntudattól kínozott, frusztrált hívőket hoztam létre. Büntudat gyötörte őket, hiszen valóban nem voltak a keresztény hit igazi tanúi, életeik nem voltak összhangban a bibliai mércékkel. És frusztráltak voltak, mert győzedelmes keresztény életet akartak élni, de nem tudták hogyan, mert lelkipásztoruk az erre vonatkozó tanítás helyett folyton az evangelizálást sürgette.

Ez volt az első lecke Istentől. Egyházam hagyományai arra tanítottak, hogy a keresztények elsődleges feladata a világ evangelizálása. Aztán Isten megmutatta nekem, hogy a Biblia nem egészen ezt tanítja. Az Efézusiaknak írt levél 4. fejezetében Pál rámutat, hogy az egyház elsődleges célja Krisztus testének építése, tökéletesítése, és felkészítése a szolgálatra. A megtérteket mindig az érettség és a lelki egység irányába kell vezetni, hogy Krisztus teljességére jussanak. Én viszont szolgálatom első éveiben szüntelenül a „holt cselekedetekből való megtérésére“ és a

keresztséggel való igazságokra helyeztem a hangsúlyt. Nem csoda, hogy a rám bízott hívők nem tanultak meg „szilárd eledellel táplálkozni“, hiszen mindvégig lelki csecsemők maradtak.

Szolgálatom második leckéjét furcsa körülmények taníttatták meg velem.

Igehirdetéseimben eleinte nem követtem semmiféle vezérfonalat, szinte vaktából választottam ki a bibliai szakaszt, melynek alapján összeállítottam a prédikációt. Így aztán egyik héten Mátéból, a következő héten Izaiásból, majd a Jelenések könyvéből, vagy éppenséggel Mózes 1. könyvéből prédikáltam. A legnehezebb volt megtalálni a megfelelő alapigét. Előfordult, hogy addig olvastam a Bibliát, míg valamely részlet megragadta a figyelmemet és alkalmasnak tűnt arra, hogy prédikációt építsek rá. Idővel felfedeztem, hogy két esztendő elmúltával egyszerűen elfogynak az ötleteim és csak ismételni tudom önmagamot. Ezért szolgálatom elején, minden kétéves időszak után új gyülekezethez való áthelyezésemet kértem előjáróimtól. A dologgal nem is volt különösebb probléma, mindaddig, amíg nem kerültünk Huntington Beach-be. Az itt eltöltött két esztendő után annyira megszerettük a helyet és a közösséget, hogy rendkívül nehezünkre eset volna elköltözködni.

Magától kínálkozott tehát a lehetőség, hogy próbáljak új prédikációs anyagot találni. Éppen akkoriban olvastam Thomas Griffith *János apostol* című könyvét, melyben kitűnő tanulmányokra leltem János 1. levelével kapcsolatban. Felfedeztem, hogy a tanulmányok nyagszerű alapanyagot biztosítanak prédikációk egész sorozatához. Arra gondoltam, hogy ha minden vasárnap János 1. levele alapján hirdetem az Igét, akkor még körülbelül egy évig lesz témám, s ez idő alatt Huntington Beach-ben maradhatunk. Bibliakommentárokat szerztem be János 1. leveléről, melyek alapján kibővítettem Thomas Griffith tanulmányait, és a következő évben vasárnapról vasárnapra a levél egymás után következő szakaszai szolgáltatták tanításom alapigéit.

Érdekes és váratlan dolog történt: a gyülekezet nagyobb növekedést tapasztalt meg, mint bármikor előtte. Emelkedett a megtérések és keresztelesek száma is. A hívők megtapasztalták Krisztus követésének örömét, eredményesebben harcoltak a bűn ellen és nagyobb bizonyosságra jutottak megváltottságukkal kapcsolatban. Hát persze, hiszen épp ezt a három keresztény célt tartotta szem előtt az apostol levélírás közben! Isten Igéje pedig élő és ható, és megváltoztatja az emberek életét.!

Ekkor tanultam meg a második leckét: az Ige alapján történő folyamatos tanítás sokkal hatékonyabb, mint a vaktában kiválasztott alapigék szerinti prédikálás.

Amikor elmúlt az egy év, még mindig nem volt kedvünk elköltözködni Huntington Beach-ből. Elahatároztam, hogy a következő időszakban a Rómaiaknak írt levél alapján fogok tanítani, melyről egykori teológiatanárom azt állította, hogy bármelyik gyülekezetet képes gyökeresen átalakítani. Beszereztem a Római levélről szóló, összes rendelkezésre álló bibliamagyarázatot és két éven át csak erről prédikáltam. A hívők – velem együtt – felfedezték Isten kegyelmének valóságát és ez új látóhatárokat nyitott meg keresztény életük előtt.

Ezidőtájt vásároltam meg a Halley féle *Bibliai kézikönyvet*. (A korábbiakat odaajándékoztam az újonnan megtérőknek.) A könyv hátsó borítólapján olvastam a megjegyzést, hogy a kötet legfontosabb része a 814. oldalon található. Fellapoztam ezt az oldalt, hogy megtudjam mi az, amit Halley úr a legfontosabb dolognak ítél. Egy javaslatról volt szó: minden gyülekezetnek szüksége van arra, állította a szerző, hogy közösségi bibliaolvasó naptárral rendelkezzen és ajánlatos, hogy a lelkipásztor mindig az előző heti olvasmányok valamelyike alapján hirdesse az Igét. Ráébredtem, hogy sohasem ösztönöztem híveimet a Biblia elejétől végéig történő teljes kiolvasására, sőt mi több, én magam sem valósítottam meg ezt viszonylag egyszerű feladatot.

Ez volt a harmadik lecke. Bibliaolvasó naptárt készítettem és vasárnapi prédikációim mindig az előző hét olvasmányainak valamelyikére épült. Azóta is alkalmazom ezt a gyakorlatot, melyet a hívők örömmel fogadnak, hiszen lehetővé teszi számukra azt, hogy elejétől végéig olvassák a Bibliát.

Ez a két lecke – a folyamatos tanítás és a teljes Biblia feldolgozása – megdöbbentő dolgokra ébresztettek rá. Mindenekelőtt rájöttem, hogy a vaktában választott alapigék időszakában prédikációimban nem a Biblián volt a hangsúly, pontosabban prédikációim nem rendelkeztek megfelelő biblikus egyensúllyal. Az Írásban ugyanis világosan megkülönböztethető az egyensúly Isten jósága és az ember feladatai között. A tetszés szerint választott alapigék korszakában mindig az ember feladataira helyeztem a főhangsúlyt. Szüntelenül imádkozásra, bizonyágtételre, önátadásra, szolgálatra szólítottam fel a hívőket.

De ha jobban belemélyedünk a Bibliába és figyelembe vesszük minden egyes szakaszt, akkor hamarosan fény derül arra, hogy az Írás sokkal nagyobb hangsúlyt fektet arra, amit Isten tett az emberért, mint arra, amit az embernek kell tennie Istenért. Korai prédikációimban

gyakorlatilag az embert ösztönöztem kezdeményezésre, azt ígérve, hogy Isten majd megjutalmazza tetteit. Azt tanítottam, hogy aki áldozatot vállal Istenért, azt Isten bőségesen visszafizeti, aki magasztalja Istent, az áldásban fog részesülni, aki lelkeket nyer meg, az úgy fog ragyogni mint csillagok az égen ...

Csakhogy ez nem teljesen biblikus tanítás. A Biblia szerint mindig Isten a kezdeményező, Ő az aki először nyújtja a kezét és áldásaival halmoz el minket. Vegyük például Pál apostol Efézusiaknak írt levelét. Az első három fejezet kizárólag arról szól, mi mindent tett Isten az efézusi hívőkért. Az apostol ezekkel a szavakkal kezdi: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztus által.“ Azután felsorolja a csodálatos lelki áldásokat, melyekben Isten részesített bennünket. Csak a 4. fejezetben tér rá az ember felelősségének részletezésére és a Krisztus szerinti út követelményeire.

Pál tehát kezdeményezőként mutatja be Istent, az embert pedig arra szólítja, hogy válaszoljon Istennek. Magam is felfedeztem, hogy amikor az ember valóban megtapasztalja Isten kezdeményező jóságát, akkor készségesen válaszol hívására, erőlködés nélkül, hálás szívvel, örömmel imádkozik, magasztalja és szolgálja Őt.

Azt is megtanultam, hogy az evangelizálás nem más, mint egy egészséges keresztény közösség természetes „mellékterméke“. Mint már említettem, lelkipásztori szolgálatom első éveiben folyton arra ösztönöztem a hívőket, hogy menjenek az emberek közé tegyenek nekik bizonyoságot, vezessék őket Krisztushoz. Az eredmény, enyhén szólva lesújtó volt. Miután azonban valóban Isten Igéjével kezdtem táplálni a közösséget, az újonnan megtértek és megkereszteltek száma már az első évben nagyobb volt, mint a korábbi évek során összesen. A hívők további lelki növekedésével párhuzamosan a következő évben még több megtérőnk volt. És ez így folytatódott: minél érettebbé váltak maguk a hívők, annál eredményesebb evangelizációs tevékenységet fejtettek ki.

Aztán következett a harmadik lecke. A karácsonyi és húsvéti ünnepek alkalmával gyülekezetünkben mindig valóságos „örültek háza“ volt. Olyan sokan jöttek mind a vasárnapi iskolába, mind az istentiszteletre, hogy alig fértek be az imaházba. S ez a zűrzavar egyáltalán nem hatott ösztönzően azokra, akik évente egyszer vagy kétszer látogattak a gyülekezetbe.

Elhatároztuk, hogy karácsonykor és húsvétkor nem egymás után, hanem egyidőben, párhuzamosan tartjuk a vasárnapos iskolát és az istentiszteletet. Voltak ugyanis olyan szülők, akik vasárnap reggel

elhozták gyerekeiket a gyülekezetbe, kint megvárták őket, aztán a hitoktatás befejeztével hazahajtottak. Most viszont, hogy egyidőben tartottuk a vasárnapi iskolát és az istentiszteletet, sok szülő a kinti várakozás helyett bejött a gyülekezetbe és végighallagatta az igehirdetést.

Az újítás megtetszett az embereknek, ezért hamarosan az évközi vasárnapokra is kiterjesztettük. Időközben felfedeztünk még egy előnyt: a gyermekzsvaj nélküli istentisztelet jobb lehetőséget biztosított a felnőtteknek – különösen a szülőknek – hogy odafigyeljenek az igehirdetésre. Később magától adódott a negyedik lecke: a közösség két részre osztása és az egymás utáni istentisztelet bevezetése. Ezzel elértük, hogy a vasárnapi iskolás tanítóknak nem kellett elmulasztaniuk az igehirdetést – hiszen ha az egyik istentisztelet idején a gyermekekkel foglalkoztak, a másikon kényelmesen részt vehettek -, és ugrásszerűen emelkedett a gyermekekkel foglalkozók száma.

A megduplázott istentisztelet gyakorlatára ráébresztett bennünket arra, hogy aránylag kis imaházak is alkalmasak lehetnek nagyszámú hívősereg befogadására. A dolog annyira megtetszett, hogy későbbi építkezéseink során – amikor már talán nagyobb imaházra lett volna szükségünk – szándékosan dupla istentiszteletet terveztünk. Vannak emberek, akik korábban szeretnek istentiszteletre járni, másoknak jobban megfelel a későbbi időpont – és a dupla istentisztelet elvével mindenkit ki tudunk elégíteni, anélkül, hogy hatalmas épületeket és népes személyzetet tartanánk fenn. Gyakorlatilag két gyülekezet tart fenn egy épületet. Ez azt jelenti, hogy az egyik gyülekezettől származó bevétellel fedezni tudjuk saját kiadásainkat, a másik gyülekezet biztosította anyagi eszközöket pedig teljes egészében missziós célokra fordíthatjuk. A dolog még izgalmasabbá vált, amikor idővel áttértünk a három egymás utáni istentisztelet gyakorlatára: ekkor már az összbevétel kétharmadát voltunk képesek misszióra fordítani.

Ezután következett az erős gyülekezet építésének ötödik alapelve. Eredményes munkánknak köszönve, felhívtuk magunkra a környékbeli egyházak előjáróinak figyelmét. Egy nagy gyülekezet képviselői meghívtak, hogy szolgáljak náluk. A gyülekezetben volt egy csoport melynek tagjai élénk érdeklődést tanúsítottak a Szentlélek tevékenysége iránt, s javasolták nekem, hogy tartsak náluk házi bibliaórákat. Az összejövetelek olyan eredményesek voltak, hogy a résztvevők létszámának gyarapodása miatt, hamarosan két részre kellett osztaniuk a csoportot.

A lakásokban tartott bibliaórák felbecsülhetetlen értékkel bírnak. Ezeken az összejöveteleken egészen új tanítási módszert dolgoztam ki. Felhagytam a prédikátori stílussal, ehelyett egyszerűen a jelenlevők közé ültem és kötetlenül beszélgettem velük. Ha valaki valamit nem értett, minden feszélyezettség nélkül félbeszakíthatott, kérdéseket tehetett fel. Olykor élénk viták alakultak ki. Felfigyeltem rá, hogy figyelmük nem lankad. A gyülekezeti prédikációk alkalmával az emberek körülbelül fél óráig tudnak összpontosítani, utána unatkozni kezdenek. A házi bibliaösszejöveteleken viszont másfél-két óra elmúltával sem tapasztaltam a fáradtság jeleit, sőt gyakran sajnálkoztak, amikor az összejövetelt befejezettnek nyilvánítottam.

Később – már a Calvary Chapelben voltunk – egyre több bibliösszejövetelt indítottunk. A hétfő esti terminus a fiataloké volt. Eleinte a nappaliban jöttünk össze. Később, ahogy a csoport növekedett, már az ebédlőben, a konyhában, a lépcsőkön és az előszobában is ültek fiatalok. Amikor már nem fértünk el a lakásban, kimentünk a ház elé, ott tartottuk meg bibliaösszejöveteleinket. Ezidőtájt kezdtek járni hozzánk tömegesen a hippik, akik szerették a kötetlenséget és spontaneitást. Jobban örültek annak, ha kint beszélgettünk az udvaron, mintha bent a gyülekezetben prédikálnék nekik.

E kötetlen beszélgetések sikere ösztönzött arra, hogy új igehirdetési stílust alakítsak ki. Egyszerűen odaállok az emberek elé és a legtermészetesebb hangon beszélek nekik Istenről, az Ő természetben megnyilvánuló dicsőségéről, országának titkairól. Felfedeztem, hogy ha a szónoki stílus helyett természetes hangon beszélek, akkor figyelmük még egy óra elmúltával sem lankad. Míg egy félórás prédikáció szemmel láthatóan kifárasztja az embert, addig a természetes hangon előadott tanítás még egy óra múlva is érdekesítőnek bizonyul számára.

Mint látjuk, a leckék egyáltalán nem bonyolultak. A lelkipásztori szolgálatra készülőknek mindig hangsúlyozom: Isten Igéjét minél egyszerűbben, természetesebben kell előadni. Lehet, hogy a tradíció ezzel kárt szenved, de legalább megvan az előfeltétele a növekedésnek. Mi, a Calvary Chapelben megtapasztaltuk a növekedést és ezzel együtt Isten hatalmas erejét is. Mert a lelkek aratását az Ő kegyelme és átformáló ereje tette lehetővé. Övé legyen ezért a dicsőség mindörökké.

A Calvary Chapel alapelvei közé tartozik az is, hogy lelkipásztoraink igehirdetés közben teljesen a Szentlélekre támaszkodnak. Jézus azt mondta, hogy a Lélek mindenre meg fog tanítani minket, és ajkunkra fogja adni a megfelelő szavakat. Pál apostol szerint pedig az Isten nélkül élő ember nem érti a Lélek szavát, mert testiesen gondolkodik. A Calvary

Chapel megtapasztalta, hogy Isten Lelke Isten Igéje által emberek életét alakítja át.

Sok egyház prédikátorai kiváló bibliai tanításokat dolgoznak ki, miközben tagadják vagy egyszerűen nem veszik figyelembe a Szentlélek tevékenységét. Sajnos ez nem több élettelen ortodoxiánál. Nem elég ismerni az Írást, arra is szükség van, hogy megengedjük Istennek életünk teljes átformálását. Enélkül csak külsőleg vagyunk hívők, igazi természetfeletti erővel nem rendelkezünk.

A másik végletet azok az egyházak képezik, melyek a Szentlélek tevékenységére helyezik a főhangsúlyt, s közben elhanyagolják az alapos bibliai tanítást. Ez aztán érzelmi túltengéshez, kiegyensúlyozatlansághoz, tévtanítások akadálytalan térhódításához vezet. Számos tévtanító éppen ilyen közösségekben talált termékeny talajra a tévelygés magvainak elhintéséhez. Isten életet átformáló hatalmát és Krisztus testének csodálatos növekedését csak akkor tapasztalhatjuk meg, ha megteremtjük az Ige és a Lélek közötti helyes egyensúlyt.

A Calvary Chapel lelkipásztorai szilárdan meg vannak győződve arról, hogy ha Isten irányít minket, akkor biztosítani fogja a szükséges anyagiakat is. Ezért nem fordítunk hangsúlyt pénzgyűjtési akciókra, gyülekezeti adakozásokra. Sok gyülekezetünkben nem létezik perselyezés, aki adakozni kíván, az imaház bejáratánál megtalálja az erre a célra szolgáló dobozt. Óvakodunk attól, hogy Istent úgy mutassuk be az embereknek, mintha pénztelen volna, vagy éppenséggel a csőd szélén állna. Nem Istennek van szüksége népe támogatására, hanem a népnek van szüksége Isten segítségére!

Mindig szomorú olyan emberekkel találkozni, akik azért távolodtak el az egyháztól, mert lelkipásztoraik mindenféle ravaszkodással pénzt igyekeztek kihúzni belőlük. Másoknak egyszerűen nem volt pénzük, nem voltak képesek adakozni, s mivel emiatt kiközösítetteknek érezték magukat, inkább abbahagyták a gyülekeztbe járást. A Calvary Chapel nem akarja megengedni, hogy ilyen esetek előforduljanak. Pál apostol szavaira támaszkodunk, aki azt írta, hogy az adakozás soha ne legyen kényszer, hanem Istenért hozott, örömteli áldozat.

Ha valaki megkérdezi a Calvary Chapel tagjait, miért járnak ebbe a gyülekezetbe, valószínűleg azt a választ fogja kapni, hogy itt igazi melegséggel, szeretettel, istenfélelemmel, spontaneitással találkoztak. A látogató első benyomása mindig a szinte tapintható krisztusi szeretet jelenlétével van kapcsolatban. Szó ami szó, sok nálunk az ölelkezés, ami kétségtelenül a hippy múlt egyik jeleként maradt fenn. Az arcokon öröm, boldogság, derű látszik. Odaadó és mégis spontán légkör uralkodik. A

hívők meglehetősen sokszínűen öltözködnek, nem tartják lényegesnek, hogy az istentiszteleten ünneplő ruhában jelenjenek meg. Ha valaki mégis öltönyben-nyakkendőben érkezik, senki sem ad neki emiatt okot arra, hogy esetleg feszélyezve érezze magát. A Calvary Chapelben a hívők egymás személyét fogadják el szeretettel, nem pedig egymás öltözködési stílusát. Egyébként ez az öltözködésben megnyílvánuló tarkaság szintén a hippi múlt maradványai közé tartozik. Chuck Girard, aki a Calvary Chapel korai napjaiban a Love Song együttesben játszott, így énekelt erről egyik szerzeményében: „Hosszú haj, rövid haj/ Zakó is, meg nyakkendő/ Végre együtt vagyunk/ Nem a haját nézzük/ Végre egymást látjuk.

A Calvary Chapel énekszámai elevenek és hangulatosak, általában gitár, dob és billentyűs hangszerek kísérete mellett énekeljük őket. A legtöbb éneket együtteseink tagjai komponálták, ezért modern hangszerelésűek. Gyakran előfordul, hogy valamely összejövételünkön egy fiatal kiáll a pódiumra, és előad egy csodálatosan szép éneket, amit „aznap délután kapott az Úrtól“.

Az Egyesült Államok gyülekezeteire manapság jellemző a tökéletességig menő szervezettség. Hangsúlyozzák, hogy az egyházi intézmény a tagságtól, a tagság pedig az egyházi intézménytől függ. Mi a Calvary Chapelben jobban szeretjük a lazább szerkezetet, azt hangsúlyozzuk, hogy teljes egészében Istentől függünk. A kimutatások szerint az amerikaiak többsége kellemesebben érzi magát a spontán, függtelen gyülekezetekben, mint mondjuk a merev szerkezetű egyházakban. Ennek ellenére szinte egyedül vagyunk, akik ebben a hallal teli tóban halászunk. Az összes többi egyház a másik tóba vetette be hálóját, amelyben sokkal kevesebb a hal.

Az Apostolok Cselekdeteinek könyvében olvassuk, hogy az egyház megszületése után a hívők előrehaladtak a tanítás megismerésében, törekedtek a közösségi élet tökéletesítésére, együtt imádkoztak és közösen ünnepelték az Úrvacsorát. Ez a négy vonás jellemezte az ősegyházat, s ugyanezek a vonások jellemzik ma a Calvary Chapel is. Ezeket a dolgokat hangsúlyozzuk és alkalmazzuk a gyakorlatban. És az ősegyházhoz hasonlóan, nekünk is alkalmunk van megtapasztalni, hogy az Úr minden nap új megtérőket ad nekünk.

Munkánk gyümölcseit látva, hálás szívvel mondjuk az Úrnak: „Istené a dicsőség, mert hatalmas dolgokat cselekedett velünk“.

Tartalom

Előszó	1
Bevezetés.....	3
Káoszban élő nemzedék.....	5
A Calvary Chapel belép a történelembe	7
Szárazság az aratás előtt.....	14
A hit próbatétele.....	17
A legvalószínűtlenebb prófécia	21
Ameddig a szem ellát	23
Az előítélet korlátai.....	25
Sok az aratnivaló... ..	28
Greg Laurie: Öt evilági mostohaapától a mennyei Atyáig	30
Megrázkódtatások.....	32
Új utak, új társaságok	34
Veszélyes ajtó.....	37
Az Úr jelenlétében.....	38
Hűséges tanú	40
Mit tesz Isten a váratlan fordulatokkal.....	41
Steve Mays: A törvényen kívüliektől a béke völgyéig	45
Szívdobogás a pokolban.....	47
Ez jól hangzik	50
Sivatagon át az oázis felé.....	51
Jon Courson: Tűz és víz Applegate Valley-ben	55
Új területek felé	58
A szülők büszkesége.....	61
Nehéz próbák	63
Raul Ries: Remény fakad a sötétségben.....	65
Raul szolgálatának évei	71
Jeff Johnson: Menő kábítószerkereskedőből igehirdető	72
Skip Heitzig: A Calvary Chapel meghódítja délnyugatot	82
Játszózás a szellemvilággal.....	83
Fordulópont.....	85
Isten feleséget ad és szolgáltra hív	87
Bil Gallatin és Joe Focht: A Calvary Chapel kelet felé nyomul.....	90
Bil Gallatin New York Államban.....	90
Megszállottság.....	92
Gyógyulás, növekedés, isteni vezetés	94
Joe Focht Philadelphiában.....	97

Krisztus jelenléte.....	98
Kultuszok és tévtanítók.....	99
Megújulás és szolgálat	100
Mike MacIntosh: Az örülettől az örök élet vizéig.....	102
A növekedés alapelvei	112
Tartalom	121